

Giới thiệu Kiều Nữ Độc Phi

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh, báo thù.

Editor: Gió Lốc.

Nữ nhân ở cổ đại sống cuộc sống rất gian truân phải tuân thủ nhiều quy tắc, đã vậy những nữ nhân hiền lành luôn bị kẻ ác hãm hại. Cũng vì vậy khi nữ chính có cơ hội sống lại quyết tâm báo thù. Nhưng liệu nàng có làm được hay không?

Kính đô quý nữ khinh bỉ nói

“Người chỉ là một cô nương đến từ một thôn nào đấy, người có quần áo của Nghê Vân Phường không?”

“Người gấp qua trang sức của Dạ Bảo Hiên ư?”

“Người có biết người được mọi người truy đuổi, sùng bái - Việt Vương, có bao nhiêu anh tuấn, khí phách sao?”

Mộc Vân Dao lờ mờ nhác liếc nhìn:

“Nghê Vân Phường? Ta mở. Dạ Bảo Hiên? Ta mở. Còn Việt Vương thì..... còn thiếu ta ngân lượng còn chưa trả hết, chẳng biết khi nào trả đây?

Việt Vương mặt lạnh: “Trả bằng thịt.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Gặp lại Lý thị

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong nhà tù âm u lạnh lẽo, khí lạnh như bình thường kim đâm liên tiếp chui vào xương cốt. Mộc Vân Dao ngồi trên cỏ khô, cánh tay nàng chảy đầm đìa máu tươi, trên khuôn mặt xinh đẹp nhợt nhạt nụ cười.

“Tổ mẫu, ở trên công đường, người phải biết mở miệng nói như thế nào. Nói sai rồi, người liền chết cùng Trương tài chủ, nói đúng thì khiến một mình hấn chết, đơn giản như thế, người sẽ không chọn sai chứ nhỉ.”

Rõ ràng là tiếng nói uyển chuyển như Dạ Oanh, nhưng nghe vào tai Lý thị, lại cảm giác giống như ác quỷ nói vào ban đêm.

“Mộc Vân Dao, người là người giết, Huyện thái gia nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng*, tuyệt đối sẽ không bỏ qua người!”

*chân tướng: bộ mặt thật, bản chất thật được che giấu đi.

“A, ngay cả lão thiên gia* có đôi khi lầm lẫn, càng đừng nói là người. Bằng không, nhiều năm như vậy, người ngược đãi ta cùng mẫu thân, vì sao lão thiên gia không có mở mắt, cho người xuống địa ngục sớm một chút đâu?

*lão thiên gia: ông trời.

“Người....người chính là đồ ác quỷ, ác quỷ đòi nợ! Huyện thái gia nhất định điều tra rõ chân tướng, sau đó chém đầu người, băm cho chó ăn!”

Lý thị kéo cái chân bị gãy, dùng sức lết qua góc sáng sủa, tựa như có thể cách xa Mộc Vân Dao một ít. Mộc Vân Dao cười nhẹ, chậm rãi đứng lên đi đến trước mặt Lý thị, vươn hai tay, đôi tay kia tuy rằng bị thương, nhưng vẫn như trước trắng nõn nà, mềm yếu như không xương.

“Tổ mẫu, người càng nguyện ý tin tưởng hai mắt của mình, người đừng là ta giết, ai sẽ tin rằng ta có thể giết được một đại nam nhân cao lớn đâu?”

Cả người Lý thị run rẩy, rùng mình kêu lên một tiếng, dứt khoát đem Mộc Vân Dao đề trên mặt đất. Nha dịch vừa lúc đi tới, thấy một màn như vậy, cầm lấy giấy trong tay đối với Lý thị vẩy vẩy, ánh mắt tràn đầy chán ghét.

“Đến trong lao còn không an phận, có phải tìm đánh hay không? Huyện thái gia muốn thẳng đường thăm vấn án giết người chôn xác, đi thôi.” Lão ác phụ* này, đến trong ngục còn không quên khi dễ cháu gái chính mình, gây chân là xứng đáng!

*Lão ác phụ: bà già độc ác (trong convert thì viết lão chủ chứa nha).

Lý thị ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Vân Dao đối diện, trên hai tròng mắt trong treo nhưng lạnh như Hàn Đàm*, không khỏi hồi hận, ruột chuyển xanh*, sớm biết nha đầu kia tà môn* như thế, nàng nên sớm bóp chết nó!

*Hàn Đàm: đàm là đàm (hồ), hàn là lạnh -> Hồ lạnh.

*ruột chuyển xanh: ý nói hồi hận đến ói mửa (mặt màu xanh thì phải).

*tà môn: tà là hại người, môn là cửa -> ý nói là ma quỷ hại người.

Trong lòng Mộc Vân Dao cười lạnh 1 tiếng, đứng lên theo cước bộ* nha dịch hướng về công đường mà đi, suy nghĩ lại, chậm rãi hồi tưởng, đem chuyện xảy ra đã nhiều ngày gom lại nghĩ.

*cước bộ: bước chân.

Bốn ngày trước, Mộc Vân Dao mở to mắt liền ngây ngẩn cả người, nhìn căn phòng nhỏ, cách đó không xa có bàn ghế, bộ trà thô sơ đặt trên mặt bàn, đơn giản mà sạch sẽ, góc tường dựng một tủ gỗ quần áo, trừ mấy đồ ra, cũng không còn vật gì khác...

Đây là phòng nàng ở trước khi mười ba tuổi!

Nàng nghiêng người tựa vào giường, một phụ nhân* có dung mạo xinh đẹp đang cúi người ngồi rồi lẹ*, tóc đen như mây, dáng người ốm yếu, một thân bó y la quần* như vậy vẫn không che được phong tư, đứng là mẫu thân của nàng, Tô Thanh.

*phụ nhân: người có chồng.

*roi lẹ: khóc (tính ghi khóc mà đọc không hay)

*bó y la quần: áo vải, quần lụa.

“Mẫu thân...”

“Dao nhi, người tỉnh rồi, vết thương sau đầu còn đau lắm không?”

Tô Thanh vội vàng đỡ lấy nàng, nước mắt rơi càng nhiều hơn.

“Đều do mẫu thân, là ta không có bảo vệ người tốt, nãi nãi, nãi nãi nàng sao nữ xuống tay nặng như vậy.”

Mộc Vân Dao cảm giác được cái gáy đau đớn, tay sờ lên, đau đến nhắm mắt, nàng bỗng nhiên nghĩ tới, hiện tại là thời gian phụ thân nàng mất được hai tháng, tổ mẫu đến nhà nháo loạn, nàng tiến lên nói hai câu đã bị đánh một gậy, mất gần nửa cái mạng.

“Mẫu thân, mẫu thân!”

Mộc Vân Dao nhào vào trong lòng Tô Thanh, trong lòng thật vui sướng, làm cho nàng không nhận được rơi lệ, nàng đã trở về, về thời điểm trước các ác mộng còn chưa bắt đầu, mẫu thân còn sống, tất cả đều còn cơ hội vẫn hồi*.

*vẫn hồi: ý nói còn có thể thay đổi.

Tô Thanh sững sốt, lập tức ôm chặt nàng, giống như ôm bảo bối thất lạc mới tìm thấy, khóc không thành tiếng: “Dao nhi”

Mộc Vân Dao căng thẳng mà cắn đầu lưỡi, đau đớn làm cho nàng tin tưởng hết thảy đều không phải là ảo giác. Nếu đây là một giấc mộng, nàng vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại, vì thế, nàng nguyện ý trả bất kì đại giới*.

*đại giới: sự trả giá lớn khi cưỡng cầu một điều gì đó.

Bỗng nhiên, một tiếng nói chói tai chui bậy vang lên tiến dần đến:

“Tô Thanh người giỏi lắm, quả nhiên là cái lòng dạ đen tối, ta chẳng qua lấy lại gì đó thuộc về con ta, liền chọc cho người tùy ý nói nhiều lời, làm cho người trong thôn nói nhàn thoại*? Hừ, ta nói cho người biết, nương* muốn gì đó của con là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thời điểm con ta còn sống, người không thể cho Mộc gia ta sinh hạ hậu thế, hiện tại hân đã chết, người còn muốn chiếm con ta gì đó, lòng dạ quả thực đen tối, tàn tạt lương tâm mà!”

*nhàn thoại: chuyện được người bàn tán khi rảnh rỗi.

*nương: mẹ (giải thích cho vài bạn không biết nha).

Nghe lời nói này, Mộc Dao cảm giác đầu vang lên một tiếng, giống như có ngàn vạn kinh lôi* liên tiếp giáng xuống ở trong đầu, làm cho nàng giận đến phát run, Lý thị, đây là tiếng nói tổ mẫu nàng, Lý thị! Mặc kệ qua bao nhiêu tuổi, tiếng nói này như một đạo ma chú, làm cho nàng nghe được không nên được đây lòng phát lạnh.

*kinh lôi: sấm sét đáng sợ.

Hết chương 1. ☐ ☐



Ở đây có hình Đa Oanh, tính thêm tiếng chim hót mà không biết thêm sao.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lý thị kiêu ngạo

“Nương, tức phụ không dám.”

Tô Thanh tiến lên muốn đỡ Lý thị thì bị Lý thị hung hăng nhéo ở cánh tay, đau đến sắc mặt biến trắng. Nhìn Tô Thanh nhìn đau mà không dám kêu, Lý thị cong khóe môi, trong mắt mang tia khoái chí.

“Quả nhiên là đồ bất hiếu, biết được ta đến đây cũng không xuất môn nghênh đón, nghĩ rằng Thành nhi đã chết, người sẽ không cần tôn trọng lão nương ta chứ gì?” Còn không trị được tiện nhân người!

Cánh tay đau đớn, Tô Thanh ngay cả xoa cũng không dám, nghe vậy vội vàng lắc đầu: “Nương, tức phụ không dám, Dao nhi hôn mê vừa tỉnh lại, con quá sốt ruột, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.”

Lý thị hơi nghiêng mắt, nghe nói như thế lập tức tròn mắt: “Nói như vậy là ta oan uổng người? Đừng cho là ta không hiểu tâm tư ác độc của người, khi Thành nhi còn sống, người liền âm thầm xúi giục hân, làm cho hân bất kính mẫu thân, còn cùng ta phân gia, nay Thành nhi mất, người lại càng không xem ta trong mắt, quả nhiên là đồ ác độc không thượng mặt bàn*! Sớm biết, ta cho Thành nhi hưu người, nếu không, lão nương ta giờ đã có tôn nhi đây sánh đường*!”

*không thượng mặt bàn: không đáng nhìn.

*tôn nhi đây sánh đường: nhiều con cháu.

Nằm trên giường, nghe Lý thị làm nhục mẫu thân như thế, trong lòng Mộc Văn Dao lửa giận thiêu đốt. Phụ thân nhập kinh mưu sinh, vừa đi lại mất dạng, ba tháng sau, bỗng truyền tin người đã mất, mẫu thân khóc đến ngất đi, rồi lại vội vàng làm tang sự, khiến cho tổ mẫu đến đại nháo trong tang lễ. Nói mẫu thân vô dụng, không thể vì phụ thân sinh con*, làm cho phụ thân vô hậu*, ngay cả người họ tông* cũng không có.

*con: con trai (tính ghi tử mà sợ mọi người tưởng nghĩa là chết)

*vô hậu: không có con nối dòng

*người họ tông: họ tông đưa linh cữu đi an táng

Mẫu thân bị bệnh, tổ mẫu lại làm ác liệt hơn, liên tiếp đem đồ trong nhà có thể sử dụng đem đi hết, sau đó lại liên tiếp đến ám chỉ mẫu thân tái giá, còn là làm thiệp của Trương tài chủ xấu xa có tiếng truyền khắp mười dặm*.

*xú danh bát hương mười dặm (bán convert).

Nghe đến đây, nàng nhìn không được nữa, quay mặt căm tức nhìn Lý thị, ánh sáng chiếu vào mắt, càng hiện rõ sát khí mãnh liệt: “Cút đi! Cút khỏi nhà ta ngay!”

Lý thị vốn đang ngồi, nghe thấy thế liền đứng lên, chỉ vào Tô Thanh chửi ầm lên: “Tô Thanh người hay lắm, người đã khắc chết con ta chưa tính, còn dạy dỗ ra tiểu đề tiện bất kính tổ mẫu, xem ra người có ý định chọc cho bà bà* ta tức chết! Người gả tôi đây đã mười hai năm rồi, chỉ sinh một trứng, sinh ra còn là cái nghiệp chướng đời nợ, nhiều năm như vậy, người không thể sinh thêm, lại không dạy dỗ nó mà còn khiến con ta cùng ta đối nghịch, quả thực là tàn tận lương tâm mà.”

*bà bà: mẹ chồng.

“Nurong, con không có”. Tô Thanh vội vàng lắc đầu.

Lý thị mất kiên nhẫn: “Hừ, này Thành nhi đã chết, nhà này cũng không giữ người được, ngày mai, người liền thu thập dọn đến nhà Trương tài chủ đi!”

“Nurong, con đã nói, con muốn thủ* Dao nhi hết nửa đời còn lại, con không tái giá!”

*thủ: bên cạnh bảo vệ.

“A, người trước giờ chỉ biết hưởng thụ xa xỉ, khi Thành nhi còn sống, người cả ngày chỉ thuê thừa, hiện tại ta thanh toán người, đem người đưa vào nhà Trương tài chủ, cho người hưởng cảm y ngọc thực*, người còn không biết đời ư? Trương tài chủ là người hào phóng, dù nạp người làm thiệp cho ta nhiều sinh lễ, ta đã nhận rồi, người đi thì đi, không đi cũng phải đi, không phải do cái thứ ty tiện* như người làm chủ.”

*cảm y ngọc thực: Áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc -> Chỉ cuộc sống giàu sang.

*ty tiện: hèn hạ, thấp kém, đề tiện.

Nghe nói như thế, sắc mặt Tô Thanh vốn tái nhợt lại càng thêm trắng.

“Mẫu thân, phu quân qua đời còn không tới hai tháng, ta muốn vì chàng thủ tiết...”

“Thủ tiết? Thành nhi chết là do người khắc chết, người là thứ tang môn tinh* nên chém ngàn đao! Tiệp nhân không tuân thủ nữ tắc...”

*tang môn tinh: yêu tinh mang lại sự chết chóc.

Lý thị nói xong, nhìn Mộc Văn Dao trên giường, đẩy tay Tô Thanh ra, lôi Văn Dao đi.

“Người gả cho Mộc gia* ta không đến chín tháng, liền sinh ra cái quý đời nợ này, ai biết được người có mang loại* của ai chứ? Người vốn là người không sạch sẽ, còn nói thủ tiết làm gì, nhục cười!”

*Mộc gia: nhà họ Mộc.

*mang loại: mang nòi giống.

“Nurong... người... người...” Người sao lại nói như vậy.

Tô Thanh khóc đến nói không ra tiếng. Lúc trước, nàng hoài Văn Dao, thấy tháng lớn, Lý thị suốt ngày ghét bỏ nàng không làm gì, thừa lúc Mộc Thành không ở, kêu nàng đi múc nước giặt quần áo, nàng nhất thời vô ý trượt té, mới bị sinh non, làm cho Dao nhi sinh ra liền thể nhược*, lúc ấy đuối lý khiến Lý thị an phận nhiều ngày, bây giờ lại lấy cái cớ này chỉ trích nàng!

*thể nhược: cơ thể có sức khỏe yếu.

“Không biết xấu hổ à, lúc trước lừa Thành nhi, nay lại muốn gât ta! Chính người không tuân thủ nữ tắc, là người thất trinh, do bản! Ngày mai, Trương tài chủ sẽ phái người tiếp người, người thu thập sạch sẽ, đem luôn quý đời nợ này theo, khỏi lưu lại, ô ử Mộc gia ta!”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nhục mẫu thân ta, phải chết

Tô Thanh nghe thấy thế liền kinh hoàng, vội vàng quý xuống, vội lấy quần áo Lý thị mà cầu xin: “Nurong, Dao nhi là cốt nhục duy nhất của Mộc Thành, con có thể nhập Trương phủ, nhưng nàng phải ở lại Mộc gia!”

Tô Thanh biết bà đã chán ghét nàng từ lâu, nay Mộc Thành đã không còn, bà chướng mắt nàng nên sẽ không cho nàng lưu lại, nhưng Văn Dao không thể nhập Trương phủ. Trương phủ là cái hồ lửa, Trương tài chủ tuổi đã cao, lại yêu thích nữ hài tử, mấy năm nay không biết giết xéo bao nhiêu người, nếu Dao nhi đi qua, hậu quả không nghĩ cũng biết không thể chịu được, đã không có Mộc Thành, nàng cũng không muốn sống nữa, có thể chết sớm, vừa có thể chứng minh trong sạch bản thân!

Mộc Văn Dao bắt gặp ánh mắt nàng, nháy mắt liền hiểu được nàng đây là muốn chết, vội vàng bỏ nhào trước mặt nàng, nghẹn ngào kêu một tiếng: “Nurong...”

Tô thị ôm lấy nàng, nước mắt không ngừng chảy xuống: “Dao nhi, đáng thương Dao nhi của ta...”

Mộc Văn Dao do mất quay đầu nhìn Lý thị, trong lòng vô tận hận ý, hung ác nhìn như có thể cắn bà ta rớt một miếng thịt vậy. Đời trước, Lý thị nói phải bán nàng đổi bạc, bức bách mẫu thân chịu khuất nhục vì nàng mà đồng ý đi Trương phủ, kết quả khi mẫu thân bước vào Trương phủ, nàng cũng bị rơi lại đưa vào. Cái súc sinh Trương tài chủ kia, không chỉ làm nhục mẫu thân, còn muốn xuống tay với nàng. Mẫu thân vì bảo hộ nàng, dùng mệnh sử vỡ lòng Trương tài chủ bị thương, nhưng lại bị tra tấn đến chết. May mắn thay, nàng trốn thoát được, một chân bị gãy, nhưng đã mò ra tương lai bi thảm khi nàng còn sống ở đời trước. Về sau, nàng không biết hối hận bao nhiêu lần, mỗi lần đều thế, nếu được trùng sinh, nàng sẽ giết Lý thị, tuyệt đối không cho mầm tai họa này đẩy mẹ con nàng vào hồ lửa!

Nghe được Tô Thanh đáp ứng, Lý thị cười một tiếng, ánh mắt tràn đầy hèn mọn, phun một ngụm nước miếng trên làn váy Tô Thanh: “A, sớm đáp ứng rồi mà còn hại ta phí vô công, quả nhiên là cái tiện phụ, phía trước còn trang* tam trình ngũ liệt, đã là kỷ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết...”

*trang: giả vờ.

Lý thị nói thống khoái, bà không quen nhìn Tô Thanh bộ dáng nhu nhược thanh cao, nay tra tấn nàng ta như vậy, cảm thấy cả cơ thể thư thái*.

*thư thái: thoải mái, dễ chịu.

Tô Thanh khóc như đứt từng khúc ruột, không đứng dậy nổi. Từ khi nàng gả lại đây, bà bà đã không thích, tưởng rằng cung kính nhiều năm thì có thể đổi đến một hảo tự*, nhưng không ngờ, bà bà chưa bao giờ coi mình là người!

*tự: chữ.

Mộc Vân Dao đỏ cả mặt, hận ý trong lòng tuôn ra mãnh liệt: Người vũ nhục mẫu thân nàng, phải chết!

Lý thị như bị ánh mắt nàng làm đâm một cái, không khỏi thấy lạnh, phục hồi tinh thần lại thấy vô cùng tức giận: “Người cái quý đòi nợ, người lại dám nhìn ta như vậy! Nương người là tiện phụ, người cũng là đã loại* chui đầu ra, cút, tất cả đều cút cho ta, cút đến Trương phủ mau!”

*đã loại: con hoang

Tô Thanh dê đầu Mộc Vân Dao xuống: “Dao nhi, mau dập đầu, cúi xin tổ mẫu người, cho người lưu lại...”

Mộc Vân Dao tụt xuống giường, bước nhanh đến tủ quần áo, từ khuôn châm tuyền* lấy ra một cây kéo, hướng Lý thị vọt qua: Lão thái bà này dám hủy mẫu thân yêu thương nhất của nàng, hủy cuộc sống của nàng, giờ nàng muốn giết bà ta, giết chết bà ta!

*khuôn châm tuyền: hộp kim chi.

Lý thị sững sốt, không nghĩ trước giờ con nhóc không dám cãi bà nhưng lại đột nhiên làm khó dễ. Đến khi Mộc Vân Dao vọt tới trước mặt, kéo sắc chói lóa đâm đến, mới hét một tiếng, tát mạnh Mộc Vân Dao một cái.

Mộc Vân Dao dùng hết khí lực, trong nháy mắt, nàng thật muốn giết Lý thị. Tiếc là nàng còn nhí, trên người lại bị thương, căn bản không có bao nhiêu khí lực, chỉ làm rách áo bông, trầy xước nhẹ trên cánh tay Lý thị, liền bị Lý thị tát một cái văng ra ngoài.

Lý thị thất thanh la nhức tai, cầm tóc Mộc Vân Dao, kéo lại tát mấy cái vào mặt nàng:

“Tiểu tiện nhân, người nên bị chém ngàn đao, ta là tổ mẫu người, người cũng dám lấy kéo đâm ta, hôm nay ta liền đánh chết người, đồ quý đòi nợ!”

“Nương, nương, ngài đánh ta, đánh ta đi, tha cho Dao nhi, nàng chỉ là một đứa nhỏ!” Tô Thanh vội vàng lao tới, đem Mộc Vân Dao hộ trong lòng.

Lý thị lồng trăn đầy tức giận, nhìn phía Tô Thanh đi tới, cầm theo cái chổi, hướng hai mẹ con nàng đánh xuống.

Mộc Vân Dao cắn răng, miệng toàn mùi máu tươi, nàng đẩy Tô Thanh đang che chắn ra, hung ác trừng mắt nhìn Lý thị: “Người đánh, có bản lĩnh thì đánh chết ta ngay bây giờ, nếu người đánh ta không chết, ngày sau ta liền giết chết người! Lão ác phụ, người tạo nghiệt hôm nay, ông trời không mù, luôn tìm người đòi lại!”

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Tiến vào Trương phủ lại như thế nào?

Lý thị bị biểu tình của nàng làm sợ hãi, không khỏi lui về phía sau.

Mộc Vân Dao vọt tới cạnh bàn, đập vỡ cái bát, đem mảnh sứ vỡ dè trên mặt, giận dữ nhìn Lý thị: “Trương tài chủ đem bạc mua ta đưa cho người rồi, nếu ta làm khuôn mặt này hủy đi, người sẽ hướng hần giải thích như thế nào nhỉ?”

Lý thị trừng to mắt: “Người...người nói bấy bạ gì đó, ta khi nào thì...” Tiểu tiện nhân này sao biết được?

Mộc Vân Dao dùng sức, mảnh sứ làm rách làn da như phá trứng chim, lập tức có máu chảy xuống ở gương mặt như nắm tuyết, rất chói mắt.

Mộc Vân Dao nổi tiếng dễ nhìn, không nói dung mạo xinh đẹp lung linh, càng nói đến làn da mềm mại tinh xảo, trắng nõn không thôi, giống như tàu hủ non, nhéo một cái giống như có thể chảy nước ra, ngày thường không biết khiến bao nhiêu người dòm ngó.

“Người dùng tay!”

Lý thị trong lòng hoảng hốt, bà cảm Trương tài chủ năm mươi lượng bạc, trong đó hơn phân nửa là tiền bán Mộc Vân Dao, nếu đến ngày mà không đem người giao ra, bạc còn không tới tay lại bay đi, còn đắc tội Trương tài chủ, ở nông thôn vùng núi này mà đắc tội Trương tài chủ, khác gì cắt đứt đường sống chính mình.

Mộc Vân Dao lại dùng lực đem mảnh sứ vỡ dè sát mặt: “Do người đánh ta và nương ta cả người thương tích, Trương tài chủ thấy được, nhất định sẽ không vui, đến lúc đó, nói không chừng còn thu lại người một phần bạc được cho, giờ người lui thời gian bốn ngày, bốn ngày này, chúng ta dưỡng thương tốt, rồi lại đi Trương phủ, không chừng lại giúp người kiếm được ít ngân lượng.”

Lý thị trừng mắt không buông, nghe được câu cuối thì cao hứng đến chút nữa nháy dặng lên: “Lời người nói thật sao?”

“Lừa người có ích gì đâu?”

“Tốt. Ta liền tin tưởng quý đòi nợ người một lần, bất quá, nếu các người dám đùa giỡn nữa, ta liền đem các người trói lại, đánh gãy chân bán vào kỹ viện, hầu hạ một nam nhân hay một đồng nam nhân, các người cần phải cân nhắc suy nghĩ?” Lý thị hừ lạnh một tiếng, nghĩ đến cái tang môn tinh này cũng không thoát khỏi lòng bàn tay mình, không ngại đáp ứng xuống, đến lúc đó kiếm nhiều chút ngân lượng.

Tô Thanh nghe nói như thế, hít thở không thông, thiếu chút té xui đi, nàng là tức phụ Mộc gia, Mộc Vân Dao là nữ nhi Mộc gia, bà bà sao lại có thể ác độc như thế?

Mắt Mộc Vân Dao đầy thù hận cùng chán ghét, lạnh lùng nói: “Mau cút đi!”

Lý thị cười nhạt, sửa sang lại quần áo, vỗ vỗ phôi bụi trên người: “Cái động tang môn tinh này, làm như ta nguyện ý ở trong này à, còn làm ô uế giày của ta, phí!”

Đợi cho Lý thị phun nước miếng xong, loạng choạng đắc ý rời đi, Tô Thanh chịu không nổi ngã xuống, ngồi dưới đất, ôm mặt khóc nức nỏ nói: “Dao nhi, Dao nhi đáng thương của ta, Mộc Thành, sao người có thể bỏ hai mẹ con ta mà đi như vậy...”

Mộc Vân Dao ném mảnh sứ vỡ đi, run run đem hai tay ôm lấy Tô Thanh: “Mẫu thân đừng khóc, đừng khóc nữa nha, Dao nhi sẽ bảo vệ người, bất kì ai cũng không thể khi dễ người!”

Trùng sinh lại, mẫu thân khỏe mạnh ở, nàng sẽ không cho bị kịch lặp lại, những người thiếu nợ nàng, những món nợ ấy, nàng muốn từ từ đòi lại tất cả! Nàng khép mí mắt lại, từ đôi mắt trong veo và ẩm ướt nháy mắt đã lạnh lẽo thâm trầm*, như một quý mị đi ra từ địa ngục.

*thâm trầm: sâu sắc và kín đáo, không dễ dàng để tâm tư, tình cảm cũng như ý nghĩ bộc lộ ra bên ngoài.

Tô Thanh khóc một lát, vội vàng phục hồi tinh thần lại: “Dao nhi, Trương tài chủ tâm tư bất chính, con tuyệt đối không thể đi Trương phủ, cũng là con thông minh, tranh thủ đến bốn ngày, mẫu thân báo hộ người, người chạy trốn, có thể đi càng xa càng tốt, mẫu thân có ngân lượng... đúng, có ngân lượng, có thể làm lộ phí...”

Tô Thanh vội vàng lục lại ngăn tủ, nâng có thể chết, nhưng nữ nhi không thể có việc, đây là đứa nhỏ duy nhất của nàng, dù muốn nàng liều cả mạng cũng sẽ báo trụ Dao nhi. Nàng tìm từng ngăn tủ, cũng không tìm được lúc trước tích góp từng ít một được năm lượng bạc để ở đâu: “Sao lại không thấy, rõ ràng để ở đây mà...”

Mộc Vân Dao tiến lên đỡ nàng, dùng thân mình nhỏ bé, yếu ớt ôm lấy Tô Thanh: “Nương, không cần tìm nữa, bạc đã bị lão ác phụ Lý thị trộm đi rồi.”

“Bà bà... sao bà ấy lại như thế, sao lại làm vậy chứ!” Tô Thanh tuyệt vọng và tràn đầy hận ý, nàng hận nam nhân mình chết sớm, hận mình không sớm nhìn rõ bộ mặt thật của Lý thị, càng hận bản thân vô năng.

“Mẫu thân đừng sợ, chỉ là một cái Trương phủ thôi mà, cũng không phải là đầm rồng hang hổ gì!” Chỉ là đến lúc đó, ai chết, còn chưa biết đâu!

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Chuyện xưa đau lòng (phần đầu)

Mộc Vân Dao an ủi Tô Thanh, đồng thời cũng an ủi chính mình, thời gian bốn ngày đã đủ cho nàng chuẩn bị.

“Dao nhi...” Tô Thanh ôm nàng khóc một hồi, một hồi lâu mới phản ứng lại: “Dao nhi, vết thương của con thế nào...”

Vết thương sau đầu đã khiến nàng đau đến hoa cả mắt, nhưng Mộc Vân Dao không dám biểu lộ ra, chỉ khẽ lắc đầu: “Mẫu thân, không có việc gì.”

“Vết thương đều chảy máu như vậy, con còn dám nói không có việc gì à?”

Tô Thanh vội vàng đứng dậy, múc nước lại giúp nàng chùi rửa vết thương, rồi lại băng vải lên lần nữa, nước mắt rơi lách cách, lách cách xuống dưới: “Bà bà... bà ấy... lòng dạ bà ấy quá ngoan độc*.”

*ngoan độc: hung ác.

Mộc Vân Dao nhìn nhìn Tô Thanh, xoay người chui vào lòng nàng: “Nương, không cần để ý đến cái lão ác phụ kia, cái loại người ác, tằng tằng lương tâm đều có trời lo.” Mặc dù lão thiên gia không thu người, nàng cũng thay thế lão thiên gia thu!

Nữ nhi trước giờ thành thật, nhu nhược mà giờ lại có thể nói được như vậy làm cho Tô Thanh có chút kinh ngạc, lập tức càng làm nàng thêm đau lòng: Dao nhi chỉ là đứa nhỏ, nếu không phải bị Lý thị bức bách đến như vậy, đứa nhỏ này sẽ không thể nào như vậy.

Đang làm ở trong lòng Tô Thanh, Mộc Vân Dao cảm tạ trời.

~~~~~đây là dài phần cách quá khứ mà Vân Dao nhớ lại~~~~~

Mẫu thân trong trí nhớ nàng, luôn ôn nhu dịu dàng, cả người mang khí chất của người đọc sách, mỗi động tác đều mang theo phong thái văn nhã\*, nhiều người nói huyền thoại rằng mẫu thân già võ, nói nàng vô dụng không thể làm việc, là thứ thân tiểu thư, mạng nha hoàn.

\*văn nhã: người có vẻ hoà nhã lễ độ.

Sau khi người Tô gia tới, trận thế rầm rộ kia, cảnh tượng thật tôn quý và hoa mỹ, ngay cả Thanh Thiên đại nhân trong thị trấn đều phải cúi đầu khom lưng để lấy lòng, khi đó nàng mới biết được, thì ra nương nàng là tiểu thư, tiểu thư Tô gia! Nhưng mà, nương nàng không đợi được người Tô gia đến, vì bảo hộ nàng, đã bị những người đó khuaht nhệc\*, tra tấn đến chết! Nàng tuy rằng tránh được nhưng một chân cũng bị gãy, nếu không phải những việc làm đơ bản của Trương tài chủ đột nhiên lòi ra, nàng đã bị bắt lại và tra tấn đến chết rồi!

\*Khuaht nhệc: phải chịu oan - chịu nhệc.

Mẫu thân không còn, chân nàng lại bị gãy, chỉ có thể dựa vào Lý thị để tiếp tục sống. Lý thị chẳng muốn thấy nàng, nàng một chân bị gãy không thể làm việc nặng hay nhẹ, nên chẳng đối xử tử tế với nàng, không làm gì thì liền đánh nàng cho hết giận. Người trong thôn không nhìn nổi nữa, gom tiền thỉnh đại phu trong thành lại đây, bà ấy lại khóa cửa, không cho tiến vào, trực tiếp chửi người đuổi đi, cho nàng ôm cái chân gãy chờ chết, may mắn thay, mạng lớn, tuy chân tàn tật nhưng vẫn phát triển tốt lắm.

Đã hơn một năm trôi qua, nàng sống một ngày bằng một năm, không biết bao nhiêu việc xảy ra, nàng nhìn chăm chăm ánh lửa dưới bếp, thật muốn hóa thiếu Lý thị cùng mình. Nhưng, nàng không thể, mạng của nàng là do nẫu thân dùng mạng đổi lấy, mặc kệ khó khăn như thế nào, nàng vẫn phải sống.

Lại thêm một năm rưỡi qua đi, người Tô gia tới, quần áo lụa là gấm vóc rực rỡ, xe ngựa tráng lệ, người người đi đứng lăm lăm váy bay tà tà như tiên nữ, nói chuyện uyển chuyển, nhẹ nhàng ảm áp, nói rằng nương nàng về hưởng phúc.

Nàng không dám tin, dọc đường đi, đứng ngồi không yên, ngày cả nói cũng không nói một câu nào. Đợi cho đến Tô gia, thấy được gia cảnh giàu sang phú quý, nàng lại xấu hổ, cả ngày nom nớp lo sợ.

“Tô gia?” Mộc Vân Dao cười trong lòng một tiếng. “Đều là một đám ác quỷ đội da người!”

Sau khi đến Tô gia, nàng khó thích ứng, sau đó thì không biết ai đem tin tức nàng ở Trương phủ lan truyền ra ngoài, nàng như bị đập xuống vũng bùn. Chân gãy, thanh danh bị hủy, còn tin sai người, nhưng để sống, nàng đành phải dựa vào dung mạo mà nàng luôn khinh thường, bước vào lốc xoáy sâu không đáy kia.

Nàng lúc đó chỉ nhận thức vài chữ do phụ thân dạy, không hiểu thi thư, không biết văn vẽ, càng thêm không rõ cái gì gọi là tình thơ ý họa. Lúc ấy nàng đối với bản thân cũng kiên quyết, đã không biết, không rành thi học, đập huyết lệ mà đi tới, chỉ tiếc là nàng vẫn xem nhẹ lòng người, lại quá chủ quan, đề cao chính mình, cuối cùng rơi vào bệ kịch giống nẫu nhân, bị cho là gian tế, kết quả bị vũ nhục đến chết...Thậm chí lúc sắp chết, nàng cảm thấy nếu mình chết sớm ở Tô phủ thì ít nhất cũng được sạch sẽ mà đi.

~~~~~ đây là dài phần cách Mộc Vân Dao quay lại hiện thực~~~~~

Ngồi đến lúc mình từ vọng ở đời trước, nàng cảm thấy ngực thật đau, sắc mặt biến trắng.

Tô Thanh ôm lấy nàng, nhìn nàng như vậy, nước mắt chảy càng nhiều: “Dao nhi, con làm sao vậy, con đừng dọa nương...”

Mộc Vân Dao vội hoàn hồn, tuyệt vọng trong mắt dần dần tiêu tán, đôi mắt dần lấy lại thần sắc, bình tĩnh lại, bây giờ mọi thứ chưa xảy ra, nàng còn cơ hội thay đổi, đời này, nàng nhất định phải bảo vệ tốt mẫu thân, bảo vệ tốt chính mình, làm cho những người làm nhệc mình đều phải trả giá lớn!

“Nương, ta không sao, ngài mau đứng lên rửa mặt lại đi, nhìn ngài xem, khóc thật xấu làm sao.”

Mộc Vân Dao liếm miệng, hai má trắng nõn có dấu tay sưng đỏ, đang dần dần chuyển sang tím, hơn nữa vết thương do mình sử vũ cắt qua, nhìn thấy thật ghê người, thế mà nàng lại không chú ý, khi liếm cái miệng nhỏ nhắn, vô tình chạm tới vết thương, đau đến hít mạnh.

Hết chương 5.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chuyện xưa đau lòng (phần cuối)

“Con a, hài từ giấc này!” Tô Thanh trong lúc nhất thời vừa vội tức, lấy ngón tay điểm cái trán của nàng, lại nhìn thấy người nàng đầy thương tích, vội dừng ngón tay lại.

Mộc Văn Dao tiến lại gần, lôi kéo tay Tô Thanh sờ đầu mình, lòng bàn tay khô ráo mang lại sự ấm áp đặt trên trán, độ ấm này nàng đã tưởng niệm* rất nhiều năm, nhớ đến mức hàng đêm lệ rơi đầy mặt, trong lòng chua xót làm cho đôi mắt đỏ hoe, hai tròng mắt bóng ướt như bầu trời xanh sau cơn mưa: “Nương, nương, nương...”

*tưởng niệm: tưởng nhớ với lòng tôn kính, biết ơn.

Nàng chỉ kêu một từ, đem nhiều năm ủy khuất cùng tưởng niệm giấu ở trong một từ “Nương” này.

“Ài, nương ở đây, đang ở bên con đây.” Tô Thanh xoa đầu nàng, trong lòng mềm nhũn như hóa thành vũng nước, Dao nhi vẫn chỉ là cái đứa nhỏ, hung ác như vậy là do bị bức bách đến không chịu được thôi, đều do nàng vô dụng, còn cần làm cho nữ nhi mình giúp nàng xuất đầu*.

*xuất đầu: giúp thoát khỏi cảnh khổ cùng.

Cùng Tô Thanh vui vẻ thân thiết trong chốc lát, hai người cùng nhau quét tước lại phòng một chút, lại làm cái gì đó để ăn. Tô Thanh vẫn nghĩ đến chuyện sau bốn ngày phải đi Trương phủ, tâm sự nặng nề nên cũng không có ăn bao nhiêu.

Mộc Văn Dao biết giờ mà an ủi nương cũng vô dụng, nói nhiều lại chọc nàng khóc thì khổ. Ăn cơm xong, muốn giúp thu thập chén đĩa, lại bị Tô Thanh ngăn lại: “Dao nhi, con đang bị thương, nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

Thấy mắt nương đầy sự đau lòng, và lại đầu nàng lại chói sáng nên Mộc Văn Dao cũng không nài nỉ, gật gật đầu rồi đi vào phòng. Do vết thương sau đầu, nàng chỉ có thể ngồi tựa trên giường. Sau khi phụ thân qua đời, nương một mình chống đỡ, trong nhà ngay cả củi lửa đều thiếu thốn, bởi vậy, trên giường lạnh lẽo, chân bông cũ kỹ đã dùng nhiều năm, lạnh đến cứng rắn, nhưng nàng lại cảm thấy an tâm hơn so với giường cao, gối mềm của Tô gia, Tấn Vương phủ. Bất tri bất giác*, nàng ngủ thiếp đi.

*bất tri bất giác: không biết, không cảm giác

Trong giấc ngủ, nàng hoảng hốt khi thấy mình đang ở Tô gia, nghe thấy từng tiếng chửi bậy cận kề bên tai:

“Người là cái tiện nhân, đó là phu quân tương lai của đại tiểu thư, cũng không nhìn lại bản thân là thân phận gì, thế nhưng ngay cả Vương gia ở trên cao cũng dám nghĩ tới.”

“Tiện nhân, nương nàng chính là cái đám phụ bị người giầy xéo, nương theo đám nam nhân chui ra, có khả năng sạch ở nơi nào?”

“Đại tiểu thư xem người như thân tỷ muội, người lại ở sau lưng đâm nàng một dao, hạng người vong ân phụ nghĩa như vậy, trực tiếp đâm chết trong lòng heo cho rồi.”

“Tâm tư đen tối...”

Một ngày mùa đông, nàng mặc một thân sa y*, bị người từ trên giường kéo xuống, lại bị tạt một chậu nước lạnh, trong nháy mắt khiến cho mặt nàng trắng bệch, khó thở, lạnh run người, nhưng nàng cũng không sợ hãi, bởi vì nàng biết rằng mình đã dùng cái thủ đoạn gì để leo lên giường Tấn Vương, trước khi xác định hẳn có muốn nàng làm thiếp hay không, những người này không dám giết nàng, cho nên nàng vẫn vui vẻ mà cười.

*sa y: quần áo lụa mỏng.

Đại tỷ, gương mặt ôn nhu kia lần đầu tiên vô tình, lạnh lùng nhìn nàng, mắt đầy sự khinh miệt cùng chán ghét, giống như đang nhìn một vũng bùn trên mặt đất, nàng càng cười rộ hơn, nhìn thấy khuôn mặt hoàn toàn biến dạng của đối phương, liền cảm thấy trong lòng thoải mái.

Lúc trước ở Tô phủ, mỗi đầu nàng chưa từng nghĩ đến tuyệt vọng, ở cái thời điểm địa vị xấu hổ, nhưng đại tỷ là người duy nhất biểu lộ thiện ý. Đại tỷ là người rất tốt bụng và dịu dàng, nàng hận không thể đem tim đào cho đối phương, vì tỷ ấy, nàng không ngần ngại che chắn tai họa, chịu phạt thay, nhưng cuối cùng trên đường đi Hộ Quốc tự dâng hương lại gặp đám cướp, nàng liều mạng che chở để đại tỷ chạy trốn, thiếu chút nữa bị người lăng nhục, may mắn được người cứu thoát, vì lo lắng cho an nguy của đại tỷ nên đi thăm, lại nghe được chân tướng tàn khốc.

Thì ra, bọn cướp này là do tỷ ấy phái người tìm, chỉ vì Tấn Vương từng khen nàng một câu: Thật xinh đẹp...

Đối xử với nàng tốt, chỉ vì để bản thân được tiếng thiện lương, thuận tiện xem có thể lợi dụng được không...

Cho nên, nàng biết rõ Tấn Vương là vị hôn phu tương lai của đại tỷ, còn thiết kế leo lên giường hắn, khi nàng bị tra tấn đến gần chết, thì đưa ra tin mình có thai, hung hăng mà đánh mặt đại tỷ, cũng mượn cớ này mà tiến vào Tấn Vương phủ.

Tấn Vương đối xử với nàng vô cùng tốt, nhiều năm vẫn như một, mặc dù đứa nhỏ nàng không thể giữ lại, hắn vẫn đối xử với nàng như lúc ban đầu. Nàng ở Tấn Vương phủ đợi ba năm, sau khi đại tỷ thành Tấn Vương phi, không thiếu khó xử nàng, có thể ra sao đâu, nàng vẫn sống sót, dường như sống khá tốt. Cho đến khi nàng gặp được Việt Vương, cái người chưa bao giờ về kinh, lúc ấy nàng đi dâng hương trở về, trên đường đi, ngựa bị giật mình làm cả xe ngựa ngã nhào, nàng lăn đến chân hắn. Biết được Việt Vương chú ý nàng, Tấn Vương liền đem nàng như món đồ chơi đưa đến Việt Vương phủ. Lúc Việt Vương xuất hiện trong phòng nàng, nàng liền mơ màng ngất đi, đợi cho nàng tỉnh lại, phát hiện cả người đều là máu, đã trở thành gian tế bị người trói chặt.

Gian tế, cho tới bây giờ đều không có kết cục tốt, mà kết cục của nàng, chỉ thảm khốc hơn một chút thôi...chỉ chút thôi...

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Đánh Lý thị

“Dao nhi... Dao nhi, đừng sợ, mẫu thân ở đây, mẫu thân luôn ở bên con.”

Tô Thanh lo lắng vết thương của nàng, thu thập xong chén đĩa nên tới xem nàng, khi vào phòng thì thấy nàng cuộn tròn mình lại, khuôn mặt đầy nước mắt.

Mộc Văn Dao mở to mắt, nhìn thấy Tô Thanh, theo bản năng, nàng cười tươi một cái: “Mẫu thân, làm sao vậy?”

“Vết thương của Dao nhi đau nên mới khóc thương tâm như vậy sao?” Tô Thanh lo lắng nhìn nàng.

Mộc Văn Dao sờ sờ mặt, tay dính đầy nước mắt: “Vết thương của con thì không đau, chỉ là con mơ gặp được phụ thân.”

Nàng chuyển đổi đề tài, không muốn đem những gì mình vừa trải qua nói ra, quá khứ đen tối mà nàng trải qua, một mình nàng gánh là đủ rồi. Nói đến phụ thân Mộc Thành, Mộc Văn Dao đau đớn vô cùng. Phụ thân đối xử với nàng sùng ái vô cùng, có phụ thân ở bên, tổ mẫu Lý thị tuyệt đối không dám khi dễ nàng và mẫu thân như thế. Thế mà, phụ thân lại chết đuối dưới sông...

Bỗng nhiên, trong đầu Mộc Vân Dao lóe lên một sự việc: “Mẫu thân, con nhớ rõ rằng kỹ năng bơi của phụ thân vô cùng tốt.”

Đời trước, nàng chỉ nghĩ phụ thân ngoài ý muốn qua đời, cũng không có nghĩ sâu xa, nay xem ra, chuyện này khắp nơi lộ ra sự lạ thường. Lúc phụ thân chết đuối, trời đã chuyển sang mùa đông, lạnh đến nước bị đóng băng, phụ thân đi xuống sông làm cái gì? Rồi sau đó không bao lâu, nàng cùng mẫu thân bị bán vào Trương phủ, mẫu thân chết đi, nàng may mắn trốn thoát nhưng chân bị gãy, thanh danh bị hủy, tiếp theo là Tô gia đến tiếp nàng về... Tuy rằng, khoảng cách khi chân nàng bị gãy đến lúc Tô gia tới đón người đã hơn một năm, nhưng đang vẫn thấy trong đó có gì liên hệ với nhau.

Từng sống trong cái nhà ăn thịt người ấy một thời gian, nàng cân nhắc từng tình huống nàng gặp phải nhiều lần, có phải có người ở sau lưng thao túng hết thảy? Có phải có người muốn nàng cùng mẫu thân đều chết?

Tuy nương nàng là nữ nhi Tô gia, từng bị bắt cóc, lại là quả phụ, đối với Tô gia hay các quý nhân kinh thành cũng gây trở ngại gì, vì cái gì mà muốn phí sức như vậy?

Nhắc tới tướng công đã mất, Tô Thanh không khỏi rơi lệ: “Phụ thân người tuy giỏi bơi, nhưng dòng nước vô thường*, chính là đem theo cả mạng đi.”

*vô thường: lúc có lúc không

Hai người an ủi lẫn nhau một lúc rồi dựa sát vào nhau để ngủ. Nửa đêm, tiếng động lục lọi truyền vào tai, vốn không ngủ sâu, Mộc Vân Dao mở to mắt. Tô Thanh lòng đầy ưu sầu, đến bây giờ cũng chưa ngủ, nghe được tiếng động, giật mình thiếu chút nhảy dựng lên.

Mộc Vân Dao vội cầm tay nàng, cố gắng hạ giọng hết mức có thể: “Suyt, mẫu thân đừng hoảng sợ.”

Nói xong, nàng lén lút xuống giường, từ đầu giường lấy ra một cây gậy ở cạnh giường. Sau khi phụ thân qua đời, mẫu thân luôn thấp thòm ngày đêm, một cái tiểu quả phụ cùng với nữ nhi mười ba tuổi, lại ở đầu thôn, nếu có người muốn tiến vào, hai mẹ con nàng đã không còn đường sống, cho nên dưới gối luôn giấu dao bếp, ở mép giường đặt cây gậy, có thể sử dụng bất cứ tình huống nào, hiện tại là lúc cần dùng tới.

Tìm Tô Thanh đập mạnh, nhưng nhìn thấy nữ nhi dừng cầm, lại có lấy dừng khí, xuống giường gần Mộc Vân Dao: “Đỡ nương...” Dao nhi chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi, còn đang bị thương, căn bản không có khí lực, nàng cầm cây gậy trên tay Mộc Vân Dao, lén lút đi tới cạnh cửa, nhìn thấy phòng ngoài qua lại bóng đen đang tìm kiếm gì đó.

Mộc Vân Dao đi theo sau Tô Thanh, nhìn thấy mẫu thân trước mặt đang run run nhưng lại kiên cường che chở nàng, nước mắt lại cứ rơi, nàng nhìn chăm chăm bóng dáng lén lút bên ngoài, ánh mắt đột nhiên rùng mình. Tuy rằng bên ngoài tối đến không thấy rõ mặt, nhưng bóng dáng này thì nàng rất quen thuộc, dù sao đã hận nhiều năm như vậy, nàng nghĩ nghĩ, cầm theo cái bô dùng để tiểu đêm đến, thừa dịp Tô Thanh không chú ý, chạy ra cửa, hung hăng nện vào đầu bóng đen đang lục lọi ở ngăn tủ.

Tô Thanh kinh sợ, sau khi phục hồi tinh thần, vội từ phòng lao tới, đánh một gậy làm bóng đen ngã trên mặt đất.

Bóng đen nhất thời kinh hãi kêu lên một tiếng: “A!”

Tiếng kêu tuy ngắn ngủi, nhưng Tô Thanh lập tức nhận ra đây chính là bà bà mình, Lý thị. Nhiều năm sợ hãi làm cho nàng theo bản năng muốn buông gậy, nhưng ngay sau đó lại bị Mộc Vân Dao cầm chặt, nàng gậy hung hăng mà nện xuống!

Rất khó nhìn thấy mọi thứ, tiến lên từng bước, nghĩ cũng không có việc gì, sau khi Tô Thanh đánh một lúc, áp lực trong lòng đè nén bấy lâu như tìm được nơi phát tiết, nắm chặt cây gậy không ngừng đánh vào, tiếng đánh bốp bốp rơi trên người bóng đen, xuống tay không chút lưu tình nào. Mắt thấy bóng đen nằm yên không tiếng động. Tô Thanh mới cảm thấy sợ, ném cây gậy xuống, cả người run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ta sống, người sẽ chết!

Editor: Gió Lốc

Mộc Vân Dao vội cầm tay nàng an ủi: “Mẫu thân đừng sợ, chúng ta đánh trộm thời mà, đi đem ngọn đèn thấp sáng nào.”

Tiếng nói nàng ôn nhu mà kiên định, mang theo một lực lượng vô hình, làm cho Tô Thanh cảm thấy an tâm nhiều, tuy tay chân vẫn còn run run nhưng cũng bình tĩnh đi dốt đèn cho sáng lên, nhờ ngọn đèn mà thấy được rõ thân hình bóng đen, Tô Thanh không nhịn được kêu lên một tiếng: “Máu...máu...”

Trước mắt, Lý thị đã bị đánh đến ngất xỉu, trên đầu có một vết thương lớn, hẳn là do cái bô đập trúng tạo ra vết thương, chảy đầy máu, với ngọn đèn sáng mờ mờ chiếu vào, giống như ác quỷ làm lòng người kinh sợ.

Mộc Vân Dao đón lấy ngọn đèn, giơ trên đầu Lý thị, đôi mắt âm trầm lóe lên một tia sáng lạnh tận xương, lúc này, chỉ cần nàng nghiêng tay một chút, đầu dốt sẽ dội trên người Lý thị, sau đó chỉ cần một mồi lửa, người sẽ bị hỏa thiêu, ác mộng này sẽ không còn.

“Dao nhi!”

Tô Thanh thét lên kinh hãi làm cho Mộc Vân Dao hoàn hồn, ngọn đèn trong tay lắc lư, ngọn lửa chấp chòn, nàng vội vàng bình tâm lại, muốn giết Lý thị không khó, cần phải lặng lẽ thoát khỏi hiểm nguy thì không dễ, nàng có thể mạo hiểm, nhưng mẫu thân không thể, nàng đã thế phải bảo vệ nương, chăm sóc nương cẩn thận, hơn nữa, chết thực dễ dàng, đối với Lý thị mà nói, chết thì quá tiện nghi, phải cho bà ta sống không bằng chết mới đúng!

Mộc Vân Dao chớp chớp mắt, quay đầu lại thì thấy mắt u ám biến mất, khôi phục lại bộ dáng nhu nhược vô hại: “Mẫu thân, ngài...”

“Dao nhi!” Tô Thanh hô lên, ngay sau đó Mộc Vân Dao cảm thấy da đầu đau nhói, thì ra Lý thị đã tỉnh lại, đang cầm tóc nàng, chuẩn bị tát nàng một bạt tay.

“Người dám!” Mộc Vân Dao quát lên, âm thanh trong trẻo nhưng đầy sát ý!

Lý thị run lên, chống lại cặp mắt lạnh lẽo đến cực điểm của Mộc Vân Dao, lại cảm thấy một sự lạnh lẽo hội tụ ở cổ họng, làm cho bà khó thở: “Người...Cái tiểu tiện nhân, người...” Tiểu tiện nhân này sao tà mồm như thế này?

Mộc Vân Dao cười lạnh, ngọn đèn chiếu vào nàng, từng vết xanh tím trên mặt, càng hiện ra sự âm u hơn nhiều: “Người dám đánh ta, ta liền tạt dầu dốt vào người người, sau đó lại châm lửa cho người!”

“Người... Cái tiểu tiện nhân, quả là tâm địa đen tối, người dám đối với ta như vậy à, ra là tổ mẫu người!” Lý thị cứng miệng nói nhưng trong lòng đã có chút bồn chồn: “Sớm biết người như vậy, khi người sinh ra, nên bóp chết người cho rồi!”

“Đáng tiếc, người không bóp chết ta, hôm nay người phải chết là người! Vào Trương phủ cũng đã triệt đường sống của ta rồi, ta sẽ kéo người chôn cùng, đến địa ngục, còn phải xem diêm vương thẩm phán người, mục già ác độc hãm hại tức phụ cùng tôn nữ của mình, cắt đầu lưỡi rồi lại móc mắt, cắt gân lết da, nhốt vào cũi âm ti, trọn đời không đầu thai làm người!”

Lý thị tìm đập mạnh, vội đẩy Mộc Vân Dao sang một bên: “Tiểu tiện nhân người, người... Dù sao người phải đi Trương phủ, ta sẽ không so đo với người. Trương tài chủ thích nhất những cô nương còn nhỏ, người một thân da thịt mềm mại như tàu hủ non, vào tay hắn, một miếng da nguyên vẹn khó mà tìm thấy được, với hoàn cảnh sống không bằng chết như vậy, liệu người có còn miệng lưỡi bén nhọn được nữa hay không!”

Lý thị hận đến nghiền răng nghiền lợi, trước kia ở tù quản áo còn kiếm được năm lượng bạc, sau khi về nhà bà không ngủ được, cứ nghĩ liệu còn có ngân lượng ở đó không nên quay lại tìm thử một chút. Dù sao tiền đó là do con trai trước khi chết kiếm được, bà cứ thoải mái lấy, ai ngờ, bạc thì không thấy, mà lại bị đánh một trận.

Mộc Vân Dao bị đẩy ra, nàng đứng không vững, ngọn đèn trong tay chấp chòn rồi đập tắt, trong phòng trở về một màu đen tối, chỉ có thể nghe tiếng Lý thị thở hổn hển. Một cái ý niệm trong đầu bỗng hiện lên, Mộc Vân Dao nắm chặt tay, căn cứ theo trí nhớ, quay người tìm cây gậy, rồi đánh mạnh quất vào chân Lý thị!

Lý thị không phòng bị, bị đánh trúng, té nhào trên đất, Mộc Vân Dao không cho bà cơ hội đứng lên, dùng hết sức mình kết hợp với cơn giận dữ và nỗi căm hận, một gậy hung hăng đánh vào đùi Lý thị, chỉ nghe tiếng rắc của xương vang lên, Lý thị thét như tiếng heo bị giết: “A... tiểu tiện nhân, ta giết người, giết chết người!”

Mộc Vân Dao phớt lờ bà ta, bình tĩnh thông thả đi đến cạnh bàn cầm lấy cái châm lửa, xé đại một mảnh vải rồi châm vào, sau đó thấp đèn dầu sáng lên, chẳng mấy chốc cả phòng được thấp sáng.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đánh gãy chân người

“Tiểu tiện nhân, ngươi muốn chết thì tự đi mà chết, không cần kéo lão nương chôn cùng, đồ đáng chết, ngươi đang muốn thiêu cháy ta?” Nhìn ngọn lửa xung quanh, Lý thị sợ vô cùng, vừa thét chói tai vừa lùi ra ngoài, sắc mặt hoảng sợ cực độ.

Mộc Vân Dao bước về phía Lý thị, nhìn ánh mắt bà ta hoảng sợ, đẩy tù quần áo đè vào cái đùi bị gãy của Lý thị.

“A...a...”

Tiếng thét chói tai làm màng nhĩ người ta đau đớn, trong đêm khuya yên tĩnh truyền đi thật xa.

“Dao... Dao nhi...” Tô Thanh run rẩy, ánh mắt phức tạp nhìn Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao ngẩng đầu, sự ngoan lệ trong mắt tan dần, nước mắt chảy ra ròng ròng: “Mẫu thân, con bắt đắc dĩ mới làm vậy, con phải bảo vệ nương và bản thân, nương tin con đi, con sẽ không hại người.”

Nàng sợ Tô Thanh sẽ cảm thấy nàng tàn nhẫn, cho rằng nàng là cái quái vật máu lạnh, nhưng nàng không còn cách nào, sau bốn ngày Tô Thanh bước vào đường chết, cho nên, nàng muốn thay đổi, chẳng sợ con đường đó tràn ngập máu, cũng không thể ngồi chờ chết, vì thế nàng muốn lợi dụng Lý thị, đem cái súc sinh Trương tài chủ giết chết, chỉ có như vậy, nàng cùng mẫu thân có thể bình an mà sống.

“Dao nhi đừng sợ, đừng sợ, là mẫu thân châm lửa, người là do mẫu thân đánh, con đi đi, chạy mau đi!” Tô Thanh vội đem Mộc Vân Dao vào lòng, nàng sợ, sợ đến phát run cả người, ngay cả nói cũng không thông, đáng lẽ nàng nên xa lánh khi thấy đứa con mình quá tàn nhẫn, nhưng nàng không làm được. “Dao nhi, tranh thủ cơ hội này, chạy đi, càng xa càng tốt, mãi mãi đừng quay về đây!”

Tô Thanh nhìn Lý thị, trong mắt mang theo hận thù, trước giờ nàng nghĩ thật đơn giản, nhưng bà và mỗi ngày luôn tìm cớ đánh chửi nàng vậy mà bây giờ còn muốn bán mình cùng nữ nhi để đổi bạc, lần đầu tiên nàng hận đến lấy máu trong đầu tim. Nhiều năm rồi, Mộc Thành cùng Vân Dao là tất cả của nàng, nay, Mộc Thành đã mất, bầu trời như sụp đổ nhưng nàng không thể kiên cường, đã là nương của đứa nhỏ, nàng phải bảo vệ đứa nhỏ của mình! Chẳng sợ dùng cả mạng mình để đổi lấy, cũng không bao giờ đem nữ nhi đẩy vào hố lửa!

“Không, mẫu thân, ngài cứ yên tâm, chúng ta sẽ không sao cả, lúc này chúng ta đều sống thật tốt mà, phải chết là bà ta, là bọn họ, là những người làm hại chúng ta!” Mộc Vân Dao ánh mắt lạnh như băng mang theo hơi thở bạo ngược, nhìn Lý thị đang ngồi trên mặt đất.

Vào mùa đông, trời trở nên khô hanh, lúc xây nhà ở đều dùng vật liệu là gỗ lâu năm, chỉ một chút mối mọt đều dễ dàng bốc cháy, chốc lát, cả tù quần áo cũng cháy.

Lý thị kêu đến khàn cả họng, lúc đầu còn chửi mắng thậm tệ, sau cùng lại bắt đầu cầu xin Mộc Vân Dao: “Dao nhi, ta là tổ mẫu của người, người cứu... làm ơn cứu ta đi!”

“Tổ mẫu, hôm qua, mẫu thân quý xuống cầu xin người đừng đem hai mẫu tử ta bán đi, người không đồng ý, người cảm thấy ta sẽ cứu người à?”

“Không, ta không bán các người đâu, về sau, ba người chúng ta nương tựa nhau để sống.”

“Ồ, nói thật dễ nghe, tiếc là chữ lại từ miệng người phun ra, ta không tin được cái nào. À mà người cũng đừng tuyệt vọng sớm, ta không để người chết đâu.” Ít nhất bây giờ sẽ không.

Nói xong, bên ngoài đã huyền ảo tiếng kêu đập lửa, trong phòng không ngừng có những miếng gỗ bị thiêu cháy rớt xuống. Một cây gỗ cháy rơi xuống trước mặt Mộc Vân Dao, Tô Thanh muốn kéo nàng né xa ra nhưng Mộc Vân Dao lại không nhúc nhích: “Mẫu thân, đừng sợ, con sẽ bảo vệ nương.”

Nói xong, nàng nhìn khúc gỗ bốc lửa trước mặt, ngồi xổm xuống, cắn răng cầm lên. Tô Thanh hét hoảng: “Dao nhi!”

Mộc Vân Dao sắc mặt trắng bệch thả tay ra, bàn tay toàn là máu thịt bết, nàng sờ mặt Tô Thanh làm mặt dính đầy than và máu, sau đó mới dùng sức đẩy tù quần áo.

“Mẫu thân, giúp ta đẩy nó ra, cứu tổ mẫu ra!”

“Dao nhi...”

“Mẫu thân tin tưởng con!” Thời gian khẩn cấp, nàng không kịp giải thích rõ ràng.

Lý thị đã muốn điên: “Quý, người là đồ ác quỷ, cứu mạng với, ai đó cứu với! Tiểu tiện nhân, đồ đáng chết, cút, cút ngay!” Không là quý sao có khả năng tàn nhẫn đến như thế.

Mộc Vân Dao mặt lạnh dần, vừa nâng tù quần áo lên một chút, nghe thấy thể liền buông tay, rắc, Lý thị vốn đã gãy chân, nay hình như lại gãy làm hai nửa, đau đớn cùng hoảng sợ cực độ làm cho bà ngất đi.

Tô Thanh giúp đỡ Mộc Vân Dao đem tù quần áo nâng ra, rồi cùng nhau hợp lực kéo Lý thị theo hướng cửa mà đi.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Người nói phải có người tin!

Trước cửa đã tụ tập thôn dân đến đập lửa, xem thấy có bóng người ở cửa, vài cái nông phu vội vàng tiến lại, bất chấp nghi kỵ khác giới, kéo Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh đang kéo Lý thị ra ngoài.

Không khí trong lành tràn vào phổi, Mộc Vân Dao ho sặc sụa, liền có người đưa nước đến: “Thiên gia phù hộ, người không có việc gì là tốt rồi.”

Mộc Vân Dao ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự cảm kích, trong mắt không ngừng rơi lệ: “Đa tạ Dương thẩm, tổ mẫu, tổ mẫu...”

“Trời, tay của người làm sao...” Dương thị hoảng sợ, làn da hoàn hảo của Mộc Vân Dao rất nổi tiếng cùng với bàn tay trắng nõn, không ai trong thôn sánh bằng, giờ đây không biết đã làm gì mà hai tay đều là máu, lòng bàn tay phồng rộp nhìn thật đáng sợ.

Mộc Vân Dao chảy đầy mồ hôi trên trán, hai mắt linh động bắt đầu lo lắng: “Khi cứu tổ mẫu, tay bị thương nhẹ thôi, cháu không sao, chân tổ mẫu bị tù đè bị thương, lúc bà tỉnh lại sẽ đánh chết cháu mất...”

Lý thị nổi tiếng là không phân rõ phải trái trong thôn, đối xử với tức phụ cùng tôn nữ mình vô cùng khắt khe, làm cho nhiều người nhìn không nổi, nhưng đó là việc của Mộc gia, bọn họ là người ngoài không tiện xen vào, nhưng với tình huống hiện tại, nhà đầu kia vì cứu Lý thị làm bị thương đến như vậy, Lý thị không biết cảm ơn thì không thể để yên như vậy được.

“Nha đầu người cứ yên tâm, người cứu tổ mẫu người, nằng sao lại đánh người được chứ.”

Mộc Vân Dao như không nghe thấy an ủi, cẩn thận tựa vào Tô Thanh, cùng Tô Thanh ôm nhau, ngơ ngẩn nhìn căn nhà đang cháy.

Nhìn hai người ôm yếu như vậy, thôn dân chỉ biết lắc đầu, cô nhi quả phụ nhìn thật đáng thương. Mộc Thành là thư sinh duy nhất trong thôn Thạch An, tính tình ôn hòa, rộng lượng, thường giúp viết thư lĩnh tính, thanh danh khá cao. Mặc dù vậy, một số người luôn ghen tỵ khi thấy hắn cưới được Tô Thanh, một thiếu nữ rất xinh đẹp luôn cười dịu dàng với hắn, không thể nói cái gì xấu về hắn được, chỉ có thể chua chát nói có phúc. Chỉ duy nhất không tốt là mẫu thân hắn. Lý thị tính tình chanh chua, chỉ vì một cái lông gà cũng có thể nháo đến trời với láng giềng, hơn nữa làm người cực kì hà khắc, vì một chút tiền mà ngăn cản làm Mộc Thành cưới xa, khiến phụ thân Mộc Thành phiền muộn vô cùng.

“Khụ khụ, tiểu tiện nhân, đồ tiện nhân đáng chết!” Lý thị tính, vừa mở mắt liền nằng Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao rúc vào Tô Thanh, trên mặt mang theo sự sợ hãi: “Tổ mẫu, ngài có sao không?”

“Tiểu tiện nhân, người hại ta ra như vậy, còn dám hỏi ta có sao không hả? Ai da, chân của ta...”

“Tổ mẫu, chân người bị tù quần áo đè trúng bị thương, cháu cùng mẫu thân đã cố gắng nâng tù lên, bằng không, chúng ta đã sớm ra khỏi nhà rồi.”

“Thúi lắm, là do người, là người đánh gãy chân ta, đồ tiện nhân, chờ lão nương khỏe hơn, ta đánh gãy chân chó của người!”

Mộc Vân Dao co rúm người lại, bỏ nhào vào lòng Tô Thanh, cả người run run, nhưng trong mắt phát tia sáng lạnh lẽo.

Thôn dân xung quanh nhìn không nổi: “Lý đại nương, chúng ta đều thấy Vân Dao nha đầu vì cứu người, cả hai bàn tay đều bị thương do lửa đốt, người còn mắng chửi nằng, người còn lương tâm không?”

“Đúng vậy, sau khi Mộc Thành mất, người liền khó xử các nằng bằng mọi cách, không sợ thất đức à.”

Lý thị nghe vậy, giận vô cùng, đã đầu đến muốn ngắt đi, nhưng tính không ăn thiệt vẫn còn: “Bớt xen vào việc của người khác đi! Ta giáo huấn tức phụ cùng tôn nữ mình mắc mớ gì đến các người?”

“Người...” Dương thị tức giận, tiến lên vỗ vỗ vai Mộc Vân Dao, nói với Tô Thanh: “Phòng ở đã không còn, các người không còn nơi nào để đi, hôm nay cứ lại nhà ta ở một đêm đi rồi tính sau.”

“Không được đâu ạ” Mộc Vân Dao ngăn đầu, “Đa tạ Dương thẩm, nhưng chân tổ mẫu đang bị thương, còn cần người chăm sóc nên nương và cháu tạm thời ở nhà tổ mẫu là được rồi.”

“Tính tình bà ta như vậy...” Dương thị không nói hết lời, nhưng sắc mặt tràn đầy chán ghét.

“Không sao đâu ạ, tổ mẫu không thể động, thân là tức phụ và tôn nữ nên tận tụy hiếu, bằng không, phụ thân trên trời mà biết được, sợ là muốn trách cứ.”

Mộc Vân Dao nhẹ nhàng nói, sự lương thiện và hiểu biết của nàng làm thôn dân không khỏi gật đầu tán thưởng, quả nhiên là nữ nhi do người đọc sách dạy dỗ, tính tình này làm ai cũng thương tiếc.

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ta nhất gan

“Ta không cần hai người chiếu cố, với tâm tư đen tối của hai người, có thể thừa dịp lão nương không thể nhúc nhích, âm thầm giết chết ta?” Nghĩ đến khi Mộc Vân Dao tàn nhẫn, Lý thị rung mình.

Mộc Vân Dao đi đến trước mặt Lý thị, giống như muốn xem thương thế bà ta thế nào, thừa dịp không ai chú ý, ấn vào vết thương bà ta. Đau đớn làm Lý thị rống lên rồi ngắt đi.

“Tổ mẫu, ngài không sao chứ, tổ mẫu... Dương thẩm, làm phiền ngài hỗ trợ đem tổ mẫu ta nâng về nhà với.”

Mộc Vân Dao thật xinh đẹp, chưa được mười ba tuổi, đã có phong thái tao nhã, nhất là đôi mắt, thanh lãnh như băng chứa đựng nước, làm cho người xem liếc mắt liền thấy không đành lòng.

“Đứa nhỏ này, người thật mềm lòng... Thôi quên đi, tổ mẫu người đang gãy chân, chắc cũng không thể lại đánh chửi các người, lại đây, Trương gia, giúp cái nào.”

Lý thị ở cách đây cũng không xa, một mình sống trong ngôi nhà to lớn chẳng bù với nhà Mộc Vân Dao có ba người ở, nơi này là do phụ thân nàng xây dựng để cùng nhau ở, nhưng Lý thị luôn tìm cách làm khó dễ mẫu thân nàng, nhất là sau khi làm hại mẫu thân sinh non, phụ thân liền tìm nơi khác xây nhà rồi chuyển ra sống.

Dàn xếp Lý thị xong, Mộc Vân Dao cảm tạ các thôn dân, sau đó mọi người đều rời đi, vào mùa đông, đêm khuya có thể lạnh đến đem lũ tai người đông cứng, bọn họ cũng không muốn ở bên ngoài lâu.

Tô Thanh cố gắng bình tĩnh lại, định hé miệng thì phát hiện hai hàm răng va vào nhau phát ra tiếng lập cập: “Dao nhi...” Chuyện tình mới xảy ra đã làm nàng sợ hãi.

Mộc Vân Dao cảm tay nàng, ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: “Mẫu thân chắc lạnh lắm rồi, con đi thiêu kháng*, nhìn sắc trời thì còn hơn hai canh giờ* nữa trời sẽ sáng, lại ngủ một lúc đi.

*hai canh giờ: 4 tiếng.

*kháng: cái giường, đủ chỗ cho hai, ba người ngồi hoặc nằm, ở trên giường có khi có bàn uống trà, thường đặt tại phòng chính trong nhà.

“Dao nhi, tổ mẫu người, bà ấy sẽ không có việc gì chứ?”

“Yên tâm, không bị gì cả.” Người tốt đoán mệnh, tai họa tồn ngàn năm, Lý thị không cần lo lắng, còn có sức mắng chửi mà còn sức lực tràn đầy lắm.

Thiếu kháng tốt lắm, Mộc Vân Dao diu Tô Thanh ngồi lên, ấm áp từ dưới truyền đến, tâm thần căng thẳng dần thả lỏng.

“Mẫu thân, người ngồi ở đây, con đi xử lý vết thương cho tổ mẫu một lát.”

“Dao nhi, tay con bị thương, để cho nương làm cho.”

“Một chút thương không ảnh hưởng gì, mẫu thân nghe con đi.” Mẫu thân tính tình ôn nhu, thiện lương, để nương đi đối phó Lý thị sẽ chỉ chịu khi dễ, việc này nên do chính nàng làm.

Tô Thanh cảm thấy không ổn, nhưng nhìn dáng vẻ trầm ổn của nữ nhi, liền nghe theo nàng.

Giường khá lớn, Lý thị nằm ở đầu giường gần lò sưởi, cái chân thì được bỏ lại, vết máu vẫn không ngừng chảy ra. Mộc Vân Dao lấy chậu nước, cầm khăn giùm bà rửa vết máu, động tác cẩn thận, nhưng không nhẹ nhàng làm Lý thị đau đến tỉnh lại.

“Người... người muốn giết lão nương à?” Sắc mặt Lý thị trắng bệch, nghĩ đến dáng vẻ ngoan lệ khi lửa cháy lớn, cảm thấy tim phát run, lúc này lại không có người ngoài, nếu Mộc Vân Dao muốn làm bậy, bà muốn chạy cũng không chạy được.

Mộc Vân Dao lạnh lùng cười: “Tổ mẫu nói cái gì, chúng ta là người một nhà, hiểu kính người còn không kịp sao lại giết người.”

“Người không phải là người, người là quỷ, là con quỷ đòi nợ!”

“Không làm việc đuổi lý, không sợ quý gỗ cửa, nếu người không nợ ta, liền không cần sợ ta đến đòi nợ.”

Mộc Vân Dao dùng sức đem chân Lý thị đuối thẳng rồi dùng vải quấn nhiều lớp. Lý thị đau đến chết đi sống lại, miệng cứ la mắng. Mộc Vân Dao càng dùng sức dưng vào vết thương.

“A...Tiểu tiện nhân.. người cố ý...”

“Ta nhát gan, tổ mẩu dùng mắng ta nữa, một khi người mở miệng, ta lại sợ đến run tay, không kiểm soát được tay.”

Lý thị hận đến cắn răng, vừa hé miệng thì Mộc Vân Dao liền ấn mạnh lên vết thương một chút, làm cho bà không dám tùy ý kêu la tiếp. Tô Thanh ở một bên nhìn mà muốn hết hồn vỡ mật.

“Mẫu thân, đừng sợ, chúng ta ngủ đi.”

“Dao nhi, tay con...” Tô Thanh đau lòng cảm lấy cổ tay nàng, vốn đang bị thương lại dính nước, nhìn có vẻ càng khủng khiếp hơn.

“Mẫu thân yên tâm, qua vài ngày sẽ không còn gì.” Làn da của nàng tốt, vết thương cũng mau khép miệng, càng không dễ lưu sẹo. Đồi trước, chân bị gãy không được ai chữa trị, xương đều lòi ra ngoài, nhưng vẫn phát triển tốt lắm. Vết thương trên tay nhìn khá nghiêm trọng, nhưng chẳng bao lâu sẽ khỏi hẳn, bằng không, nàng cũng không dùng khổ nhục kể này.

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Gặp cố nhân

Sáng sớm hôm sau, Mộc Vân Dao liền tỉnh lại. Tối hôm qua, mẫu thân bị kinh hách, lúc này vẫn còn đang ngủ. Nàng nhẹ nhàng xuống giường, không muốn đánh thức nương.

Nhìn thấy Lý thị hai má đỏ lên, cau mày, phát tiếng hừ hừ, đã muốn phát sốt. Mộc Vân Dao lạnh lùng thu hồi tầm mắt, đi đến sài phòng* đeo sọt, ra cửa đi về phía sau núi. Nếu đã diễn thì phải diễn cho trọn, nàng hận Lý thị, cũng không phải vì bà ta hủy hoại thanh danh nàng.

*sài phòng: phòng chứa củi, phòng bếp.

Đồi trước, nàng cái gì cũng mất, đồi này, nàng phải được tốt nhất, kể cả thanh danh cũng vậy!

Hạ Yên thôn nằm ở rìa thành, dưới chân núi. Trên núi, cây mọc rậm rạp, mọc không ít thảo dược đại. Ngày thường, người trong thôn có người sinh bệnh, sẽ lên núi hái một ít thảo dược nấu nước uống, đa số đều dần hết bệnh. Vào mùa đông, gió lớn đập vào mặt người như kim đâm, chỉ chút khắp mặt. Tuy thế, Mộc Vân Dao vẫn không dừng bước tiến, khỏe mỗi luôn mỉm cười.

Trên núi, cây cối đa số đều héo rũ, muốn tìm thảo dược càng không dễ dàng, may mà mắt nàng tốt, rất nhanh tìm được cây ké cầm máu và dây cà có tác dụng gây tê. Lấy xong, nàng tiếp tục đi về phía sau núi. Phía sau núi có dòng nước chảy, hơn nữa, dòng nước này ẩm áp quanh năm, nàng muốn đi ven dòng tìm một con rắn, để làm lễ vật đưa cho Trương tài chủ, người muốn nạp mẫu thân nàng làm thiếp.

TÊ LỄ!

Vòng qua sườn núi, liền nhìn thấy màn sương mù mỏng đang bốc lên, Mộc Vân Dao bước nhanh hơn, đặt sọt xuống, nâng nước ấm lên rửa mặt, cảm thấy tâm tình thả lỏng rất nhiều. Cong môi, nhìn nơi nơi đánh giá, nơi này có ôn thủy*, chung quanh có nhiều cỏ cây còn xanh mướt, là nơi mà rắn rất thi đào hầm ngủ đông.

*ôn thủy: nước ấm, nước nóng.

Xem kĩ từng ngọn cỏ ở nơi um tùm, nàng đạp lên tảng đá đi qua dòng suối nhỏ, ngồi xổm xuống, xoay người đem nơi bụi cỏ mọc cao đẩy ra hai bên, liền cảm giác trước mắt có vật sắc nhọn lóe lên, một lưỡi dao sắc bén đặt ở cỏ.

“Người là ai?” Giọng nói trầm thấp mang theo sự lạnh lẽo, mỗi một chữ đều sắc bén như lưỡi dao.

Mộc Vân Dao cả người cứng ngắc, ớn lạnh cả sống lưng, khiến nàng xuất ra một tầng mồ hôi lạnh: “Ta là thôn dân của Yên thôn dưới chân núi, lên núi hái thuốc, không có ác ý gì.”

Lưỡi dao vẫn để ở cỏ, một sự đau đớn truyền đến, con người Mộc Vân Dao co rút nhanh, vội nói: “Ta có thuốc cầm máu!” Nàng người thấy mùi máu tươi nồng nặc, người này hẳn là bị thương không nhẹ, hy vọng hẳn thấy sự hỗ trợ của nàng mà không động thủ giết nàng!

Ngoài tiếng suối chảy róc rách từ trên cao xuống, Mộc Vân Dao nghe tiếng tìm mình đập rõ ràng. Một lúc lâu, trong bụi cỏ cũng có động tĩnh, con dao được thu hồi, một gã nam tử ngồi dậy. Mộc Vân Dao không dám có dư thừa động tác, liền đem ánh mắt nhìn ra sau, vừa thấy, trong lòng không khỏi kinh hãi!

Trước mắt là một nam tử trên mặt dính đầy máu đen, nhưng vẫn không tổn hao phong thái tôn quý bản thân, khuôn mặt tái nhợt, lông mày nghiêm nghị, cả khuôn mặt mỗi một đường nét đều như tỉ mỉ khắc ra, nhất là một đôi con ngươi đen mang theo khí lạnh mãnh liệt như đầm nước lạnh giá, nhàn nhạt quét qua là lúc con người ấy phát ra tia lạnh sắc nhọn giống như một cây kim bạc được ngâm lạnh trong đêm. Riêng dụng mạo đã làm cho Mộc Vân Dao cực kỳ hoảng sợ, không dám tin thân phận của hắn: Việt Vương! Đương triều từ hoàng tử Ninh Quân Việt!

Tuy rằng chỉ thấy qua một lần, nhưng chỉ có người đã gặp qua hắn, cho dù là thoáng nhìn, cũng có thể nhận ra, thật sự là hắn, khí thế lãnh liệt trên người quá đặc thù*.

*đặc thù: riêng biệt.

Mộc Vân Dao không thể kìm chế cả người không run, trong lòng xuất hiện một nỗi hận cùng sự hãi lan ra, kết cục của cái chết không minh bạch của nàng là ở Việt Vương phủ, đến chết cũng vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng biết một điều là cùng Việt Vương có liên quan.

Ánh mắt Ninh Quân Việt nâng lên, con người đen như một đầm lạnh: “Được đâu?”

Mộc Vân Dao hoàn hồn, sau đó vội cúi đầu xuống: “Ở cạnh dòng suối nhỏ, ta đi qua lấy.” Dịch mạnh ta yếu, nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ, hơn nữa, bây giờ còn không thể gây nhiều chuyện, nếu là khiến Tô gia chú ý sớm, liền hỏng bét.

Ninh Quân Việt không lên tiếng, nhìn nàng chậm rãi đứng dậy, khi đạp tảng đá đi qua dòng suối nhỏ không có đứng vững, liền rơi xuống nước làm ướt làn váy.

Mộc Vân Dao cầm chặt dây sọt, hít thở thật sâu nấy lần đem cảm xúc áp chế đi, không thể làm cho Ninh Quân Việt nhìn ra manh mối, nếu không dựa vào tính tình hắn, tuyệt đối sẽ không lưu lại người sống.

Mang theo thảo dược đưa qua, đôi mắt Mộc Vân Dao không dám nâng lên: “Đây là cây ké mà ta hái được, có thể cầm máu.”

Ninh Quân Việt nhìn thảo dược khô cằn, trong mắt hiện lên tia lạnh: Một nắm cỏ khô, chẳng lẽ để hắn trực tiếp ăn hết?

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13: Chũy thủ và sọi dây hồng

Mộc Vân Dao ý thức được không ổn, vội vàng tìm kiếm xung quanh, nơi này nước ấm áp, nghĩ chắc có thảo dược tươi. Nàng không đi quá xa, liền thấy được thứ cần tìm, vội vàng nhổ ra rồi đi rửa sạch.

“Người bị thương ở chỗ nào?” Ven bờ có đại mộc khá cao, đến bà vai Ninh Quân Việt, nàng chỉ nhìn thấy mùi máu tươi, lại không biết hẳn bị thương ra sao.

Ninh Quân Việt lạnh lùng nhìn nàng một hồi lâu rồi mới mở miệng: “Ngươi.”

Đây có đại ra, Mộc Vân Dao giặt mình, quần áo trên người hẳn đã muốn nhuộm thành màu đỏ, một vết thương từ bà vai trái kéo dài xuống sườn phải, miệng vết thương lộ cả thịt ra, sâu đến thấy xương bên trong

Nói một tiếng ‘đắc tội’, Mộc Vân Dao nhẹ nhàng mà nhanh chóng đem áo Ninh Quân Việt cởi xuống, nhìn thấy miệng vết thương, không khỏi hít một hơi thật sâu, vết thương khá sâu, máu chuyển từ màu đỏ sậm thành đen, nếu không cẩn thận chăm sóc, sợ là mạng này nên nói lời cuối cùng.

Việt Vương ở trong triều có địa vị khá xấu hổ, hẳn là con trai trưởng của Vi hoàng hậu, địa vị đáng lẽ phải được tôn sùng, do Vi hoàng hậu độc sát các hoàng tử mà có tội, mặc dù không bị phế ngôi hoàng hậu mà bị đày vào lĩnh cung. Ở lĩnh cũng sinh ra Việt Vương, mất máu quá nhiều mà chết. Việt Vương từ nhỏ đã không được hoàng đế thích, trước mười bốn tuổi vẫn sinh hoạt tại lĩnh cung, mười bốn tuổi đã được phong vương, đất phong* lại ở biên cảnh nơi lạnh khủng khiếp, Việt Tây.

*đất phong: đất được vua cho.

Sau lễ phong vương, liền bị đưa về Việt Tây, đợi đến tám năm. Trong triều, ai cũng hiểu được, nói là phong vương, thực ra không khác lưu đày là mấy. Ở trong trí nhớ của nàng, Việt Vương hẳn là ở sau ba năm nữa mới từ biên cảnh trở về mới đúng, như thế nào lại xuất hiện ở Yên son?

Trong lòng cân nhắc, động tác trong tay không ngừng lại, đã dùng khăn vải tùy thân* nhúng nước rửa sạch vết máu, chỉ còn lại miệng vết thương...

*tùy thân: luôn mang bên người.

“Cái kia...cho ta mượn chũy thủ* xài một chút đi.” Mộc Vân Dao nói có chút do dự, nàng có thể cảm nhận được Việt Vương phòng bị* với nàng, sợ thấy tình hình không tốt, hẳn sẽ lấy mạng mình.

*chũy thủ: dao găm

*phòng bị: đề phòng, cảnh giác.

“Da thịt chỗ vết thương của ngươi vừa bẩn vừa đen, hơn nữa có dính độc, nếu không đem thịt này cắt đi, dùng đắp thuốc cầm máu thì vẫn không hiệu quả.”

Ninh Quân Việt đưa chũy thủ cho nàng, ánh mặt lạnh như băng quét nhẹ vào cổ mảnh khảnh của nàng, tiểu cô nương này khá gầy và yếu ớt, cái cổ trắng nõn kia, hẳn dùng một tay có thể bóp được, muốn giết nàng thật dễ dàng.

Mộc Vân Dao cảm giác lạnh cổ, giống như bị một mảnh thủ nhìn chòng chọc, tim đập nhanh hơn. Cầm lấy chũy thủ, cẩn thận tới gần ngực hẳn: “Ngươi có chịu đựng, sẽ rất đau đấy.”

Ninh Quân Việt không thêm đề ý, tầm mắt nhìn một Mộc Vân Dao một chút rồi lại nhìn xuống cổ nàng. Phía trên có dấu xanh tím do bị hẳn bóp khi nãy, khó nhìn thấy bộ dáng lúc đầu nhưng cổ nàng ta thật đẹp, trắng nõn trơn bóng như ngọc, tầm mắt hẳn lại hạ dần xuống, thấy có một dấu đỏ ửng, làm cho hẳn muốn dùng tay sờ một chút.

Ninh Quân Việt cứ im lặng mãi, Mộc Vân Dao thì đầm đìa mồ hôi, nhìn thấy miệng vết thương chảy ra màu máu đỏ tươi, vội vàng nhai nát dược thảo giúp hẳn đắp lên: “Ồn rồi, ngươi...”

Lời nói còn chưa dứt, đột nhiên cảm giác cổ lạnh đi, một bàn tay lạnh đang bám trên cổ nàng.

Ninh Quân Việt hơi nheo mắt lại, xúc cảm này không khác ẩm ngọc là bao, ấm áp mềm mại còn có mùi hương, theo suy nghĩ trong lòng, hẳn nhẹ dùng ngón tay chạm vào nơi đỏ ửng đó, cảm thấy người trong lòng giật mình.

Mộc Vân Dao kinh hoàng, thân thể cứng ngắt như tảng đá: “Ta đối với ngươi có ân cứu mạng, ngươi sẽ không lấy oán trả ơn, giết ta đâu nhỉ?”

Trong mắt hiện lên sự hứng thú, Ninh Quân Việt buông tay, nhìn hai mắt nàng mở to, đôi mắt trong như nước đang gợn sóng đã xuất hiện một ít nước mắt, so với nước suối còn muốn trong suốt hơn, giống như mèo con hẳn nuôi hồi nhỏ, đều yếu ớt, không chịu nổi một đá.

Hắn thu hồi tay lại, nhìn cổ nàng mang một sợi dây hồng, liền thẳng tay nắm kéo đứt: “Nợ một cái nhân tình, ngươi có thể yêu cầu.”

Mộc Vân Dao nhẹ nhõm, thở dài một hơi, sát ý trên người hẳn đã mất: “Ta đi đây.”

Nói xong, không thấy Việt Vương nói gì, nàng cẩn thận lui về sau, sau đó cầm lên cái sọt chạy nhanh đi, trong tay còn cầm chũy thủ khi nãy giúp hẳn xử lý vết thương.

Rắn thì không tìm được, chuỗi chũy thủ này thay thế rắn giúp việc cho nàng.

Chạy được khoảng hai khắc (tầm 30 phút) thì đã tới chân núi cho đến khi nhìn thấy người trong thôn, Mộc Vân Dao mới ngừng chạy, há mồm thở dốc, cắt chũy thủ đi, lau mồ hôi trên trán, làm như không có việc gì tiến vào thôn.

Hiện tại, nàng vô cùng sợ chết, bởi vì mẫu thân cần nàng bảo vệ, thủ lớn chưa báo, tâm nguyện chưa thành, nàng muốn sống thật tốt, so với bất cứ kẻ nào đều tốt hơn mới được.

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lần sau tạt nước sôi

Việt Vương thu hồi tầm mắt, không bao lâu có hai gã thị vệ chạy tới: "Gặp qua chủ tử, thuộc hạ đến chậm, thỉnh chủ tử trừng phạt."

Việt Vương cúi đầu, nhìn sợi dây đỏ quấn quanh một mặt trắng lưỡi liềm, phía dưới còn có hai cái chuông bạc nhỏ nhỏ, vang tiếng “đinh linh” vui tai: "Hạ Yên thôn, tra!" Dám lấy chũy thủ của hẳn, cũng là người gan lớn.

"Vâng "

.....

"Ai nha, Vân Dao nha đầu, ngươi đi làm cái gì vậy?" Dương thẩm nhìn thấy Mộc Vân Dao lần vẩy ướt đầm, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, mùa đông lạnh như vậy, không phải là thời điểm nghịch nước.

"Chân tổ mẫu bị thương khá nghiêm trọng, cháu cùng mẫu thân lại không có bạc để thỉnh đại phu, chỉ có thể lên núi tìm chút thảo dược, giúp tổ mẫu trị liệu thương mà thôi." Mộc Vân Dao rũ mắt xuống, trên mặt hiện vài phần luống cuống: "Cháu nghĩ phía sau núi có ôn tuyền sẽ khá ấm áp, chắc sẽ có thảo dược còn sống, không cần thận bị té xuống nước....."

"Nha đầu người sao mà thành thật, tổ mẫu người là thứ không có lương tâm, đi, ta cùng người đi xem, hai mẹ con người ốm yếu như vậy sao đỡ nổi bà ta."

"Đa tạ Dương thẩm!"

.....

Vừa tới cửa nhà, chợt nghe thấy tiếng Lý thị chửi bậy.

"Tiện nhân, độc phụ, đồ đáng chết, kêu người đút nước cho lão nương, người thế mà hắt lên người của ta. Đồ vô dụng, sao không chết cháy luôn cho rồi, tốt nhất hủy khuôn mặt chỉ biết quyến rũ nam nhân kia đi! Thành nhi a, người chết sớm, lưu lại lão nương chịu vợ người già vò....."

Mộc Vân Dao vội chạy vào phòng, nhìn Lý thị đang nhéo nương nằng cho hết giận, cánh tay mầu thán đã đầy vết xanh tím, nằng nắm chặt nắm tay, tức đến người phát run.

Dương thị vội vàng tiến đến, một tay gỡ tay Lý thị, nhìn Tô Thanh, hận không thể rên sắt thành thép*: "Bà ta nhéo người, người không biết chạy sao? Hiện giờ, bà ta chỉ ngồi phịch trên giường, có thể đuổi theo người thế nào?"

*hận không thể rên sắt thành thép: ý chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được.

"Dương đại tẩu, tôi...." Tô Thanh mắt rung rung.

Lý thị càng chửi khó nghe hơn: "Yêu, chó ở đầu tới xen vào việc người khác thế nhỏ, đến nhà ta bắt chuột hay Tô Thanh cùng nam nhân người thân mật nên người mới che chở nằng? Điều ăn cây củ cái, bót bận tâm chuyện nhà người khác!"

Dương thị hận không thể tát mạnh một cái: "Người nên tích điểm khẩu đức, có ai như người nói xấu tức phụ chính mình sao?"

"Người quan tâm thật nhiều, tức phụ nhà tôi, tôi muốn đối xử ra sao thì không ảnh hưởng đến người tới nói, thứ gà mái đẻ trứng! Có giỏi thì nhanh nhanh đẻ ra một cái trứng a, đồ vô dụng! Tôi khinh!"

Dương thị gà tới đây đã mười mấy năm vẫn không có đứa nhỏ, việc này là nỗi đau trong lòng nằng, hiện tại lại bị Lý thị ác ý nói đến, tức đến sắc mặt chuyển đen.

Mộc Vân Dao tiến lại giữ chặt tay Dương thị: "Thảm, tổ mẫu bà ấy.... Xin lỗi thảm, thảm nên về trước đi ạ"

Dương thị môi run run, một lúc lâu mới nhả ra khí: "Vân Dao nha đầu, các người... các người cũng không cần nhịn nhục nhiều, mặc dù đây là việc nhà, nhưng ở Lý Chính cũng có thể giành được lẽ phải.

Xem vết thương của Lý thị, đã được cẩn thận rửa sạch rồi, sáng sớm Vân Dao còn đi lên núi hái thuốc, đối với Lý thị hết lòng quan tâm chăm sóc, mà lão bà Lý thị này còn không biết tốt xấu!

Mộc Vân Dao cảm môi, ánh mắt sa sút cùng khổ sở: "Phụ thân từng nói, việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài, cho nên..."

Xem bộ dạng nằng, Dương thị chỉ cảm thấy đau lòng vô cùng: "Người nha... ôi, mau đi thay quần áo khác đi, đừng để bị lạnh."

"A, cảm ơn thảm"

Đợi cho Dương thị rời đi, Mộc Vân Dao trên mặt ủy khuất cũng khó xử trong nháy mắt đã biến mất, nằng quay đầu nhìn về phía Lý thị, bỗng nhiên cười thật sáng lạn: "Tổ mẫu, thật xấu thích nhéo người, nên sửa lại."

Lý thị thấy nằng cười cảm thấy trong lòng phát run: "Người... người muốn làm gì?"

Mộc Vân Dao đón lấy bát nước trong tay Tô Thanh, sau đó cho thêm nắm muối vào, ở ánh mắt hết hồn của Lý thị, tạt nước vào trên đùi bà ta.

"A... Tiện nhân, Mộc Vân Dao, tiểu tiện nhân, ta muốn đánh chết người, giết người!"

Ý cười trên mặt Mộc Vân Dao vẫn không đổi: "Tổ mẫu, thật xấu mắng chửi người của bà cũng nên sửa lại, nếu không, lần sau tôi sẽ không cẩn thận đem nước sôi đổ lên người bà thì làm sao bây giờ?"

"Người dám?" Lý thị trừng lớn mắt, tiểu tiện nhân này khi nào có gan như vậy?

"Ha ha..." Mộc Vân Dao cười ra tiếng, âm thanh trong trẻo du dương, lại mang theo một sự hung hãn: "Đến bây giờ người còn không thấy rõ tình hình, hiện giờ, tôi là dao thót, người là thịt, muốn giết chết người, quá thực so với để chết một con kiến còn đơn giản hơn nhiều."

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tiến vào Hoàng Tuyền*

*hoàng tuyền: âm phủ.

"Người... người muốn làm gì?" Lý thị hét chói tai, nhưng chủ yếu là muốn phở trương thanh thế.

"Yên tâm, chưa xử lí xong Trương tài chủ thì bà sẽ không có việc gì cả."

Lý thị nuốt nước miếng, quay đầu trừng mắt với Tô Thanh: "Đồ sao chửi nhà người, chẳng lẽ chỉ biết nhìn không quản nằng ta sao?"

Mộc Vân Dao run lên, vội quay đầu nhìn về phía Tô Thanh, lệ khí trong lòng nằng quá nặng, quên mất cảm nhận của mẫu thân, mẫu thân sẽ trách mình sao?

Nhìn ánh mắt cầu xin của Mộc Vân Dao, Tô Thanh như thể hóa thành nước: "Lòng dạ Dao nhi lương thiện, đều do bà bức bách con bé. Dao nhi đừng sợ, mẫu thân giúp con chống, mặc kệ con làm cái gì, mẫu thân đều ủng hộ con."

Mộc Vân Dao nhào vào lòng Tô Thanh, cọ cọ vào ngực, ôm ấp ấm áp, mềm mại giống như bao lấy nằng: "Mẫu thân, có nương ở cạnh thật tốt."

"Hài tử ngọc."

.....

Dương thị từ trong nhà Lý thị khóc đi ra, khiến không ít người chú ý, hỏi nguyên do thì đối với Lý thị chán ghét càng nhiều. Trong thôn không phải không có bà bà khó ở chung, nhưng khó ở chung như Lý thị thì chỉ có một.

Phía bên Trương tài chủ, Trương Vinh An sốt ruột đến khó chịu, hẳn đã sớm cùng Lý thị nói rõ, muốn mua Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao về, thế mà khi thức dậy thì nghe tin nhà Mộc gia cháy, Lý thị bị gãy chân, vì vậy kế hoạch của hắn bị ngâm nước nóng* rồi!

*bị nhử, không đúng hẹn.

Đi vòng quanh nhà, quần gia Đình Sơn đi đến, trong tay còn cầm một tờ giấy: "Lão gia, ngài mau xem đi, mau xem đi."

"Đêm nay giờ tý, trong nhà ở thôn tây, phần thường là hoa quế trắng*.... Hoa quế trắng là có ý gì?" Trương Vĩnh An nhủ mảy.

"Hoa quế trắng... trắng... bạch tồ.... A, là Tồ! Người họ Tồ, hoa quế bạch tồ không phải nói về chữ Tồ sao! Lão gia, bức thư này không lẽ là do Tồ Thanh nương tử đưa tới đi."

*bạch tồ: Thứ cây đậu to, hoa trắng.

Nghe thấy là Tồ Thanh, Trương Vĩnh An lập tức cười to: "Tất nhiên phải." Cứ nghĩ đến Tồ Thanh bộ dáng mềm mại ôn nhu, Trương Vĩnh An sắp chảy rớt nước miếng, còn có Mộc Vân Dao, một thân nhu nhược, quá thực so với đậu hủ non còn yếu ớt hơn, làn da nhẵn mịn.

"Giờ tý, giờ tý, chuẩn bị quần áo tốt nhất đem ra cho lão gia, đêm nay lão gia ta muốn thiết ngọc thâu hương*!"

*vụng trộm với người đẹp.

Mộc Vân Dao cẩn thận đem được liệu nghiền thành bột phấn, sau đó cẩn thận bao vào khăn tay.

"Dao nhi, con đang muốn làm cái gì?" Tồ Thanh nhìn thảo được trên mặt đất, đều là những thứ nàng chưa thấy qua.

"Mẫu thân, con đói bụng, nương đi làm ít đồ ăn cho con đi." Mộc Vân Dao ôm lấy thắt lưng của Tồ Thanh, chui vào lòng ngực nương, cọ cọ, làm nũng nói.

"Được, mẫu thân liền đi làm."

Lý thị cả người nóng như lửa đốt, giọng khàn khàn: "Tồ Thanh, cho ta miếng nước!" Nói xong còn liếc nhìn Mộc Vân Dao không phản ứng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tồ Thanh bung chén nước ấm đi qua, đang chuẩn bị đưa cho Lý thị, lại bị Mộc Vân Dao chặn lại, cướp đi: "Mẫu thân, làm sao nương biết con khát, mau đi nấu com nha, con sắp chết đói rồi."

"Mộc Vân Dao, người muốn chết khát tồ mẫu mình như vậy à?"

"Muốn uống, tự mình đi lấy a!" Mộc Vân Dao trong lòng lóe ra nỗi hận khắc cốt, nếu không phải bà ta, mẫu thân mình sao chết thê thảm như vậy! Hơn nữa, nàng bị gãy chân, Lý thị cũng đối đãi với nàng như vậy, mặc cho nàng cầu xin, cũng không đưa chút nước cho nàng, ngay cả com đều ới thiu, hơn nữa, nàng còn ném com xa xa rớt trên mặt đất, làm cho nàng giống như con chó bò tới ăn. Nàng bây giờ còn nhớ rõ tiếng cười đắc ý của bà ta.

"Người..." Lý thị muốn há mồm mắng, lại thấy được ánh mắt mang ý cười của Mộc vân Dao nhìn qua, nhất thời nuốt xuống.

Mộc Vân Dao cười lạnh, đối phó với người như Lý thị, người cần so với bà ta càng ác độc càng tốt. Nàng cẩn thận nghiền thuốc bột, trong mắt yên tĩnh.

Năng lực phân biệt thảo dược là sau khi vào Tấn Vương phủ, đi theo Độc nương tử học. Khách trong Tấn Vương phủ rất nhiều, nhưng phải nữ chỉ mình nàng ta, nàng ta thường hát một thủ khúc, nhưng thích hợp với tâm tình hiện tại của nàng:

"Khuyên quân một ly rượu, mẩn ăm nhất giang lo.

Đổi quân một tiếng cười, mím cười ôn nhu đao.

Nếu như mặt phù dung lệ nhiều điểm, nửa đêm quân nhập Hoàng Tuyền.

Quân nhập Hoàng Tuyền dừng kêu oan, phía sau bạch cốt cao như núi;

Ngày xưa thù hận hôm nay báo, chớ sử oan hồn nửa đêm cười."

*Tạm hiểu là đưa vua ly rượu, vua uống khiến giang sơn lo; đối với vua cười, nụ cười ôn nhu nhưng sắc bén như đao; vua xuống âm phù dừng oán trách, sau lưng đã có núi xương trắng; thù xưa thì hôm nay báo, chớ để oan hồn nửa đêm cười..."

Tối nay, nàng cũng muốn đưa người nhập Hoàng Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Động thủ giết người

Tồ Thanh hầm hừ củ cải trắng, kèm thêm bánh bột ngô, cũng không tính là mỹ vị, nhưng Mộc Vân Dao ăn cảm thấy thật ngon, nàng tâm tình hiện tại khá tốt, chẳng sợ Tồ Thanh mủn cho nàng một chén toàn cát đá, nàng cũng có thể ăn ngon như thế.

"Mẫu thân, uống miếng nước ấm rồi hãy ngủ tiếp." Trong phòng đã lên đèn, Mộc Vân Dao bung bát nước ấm lại, ở dưới ánh đèn có thể nhìn thấy trong nước hiện lên màu vàng.

Tồ Thanh uống một ngụm, cảm thấy hương vị có chút kỳ quái: "Dao nhi, nước này..."

"Con có thả thêm ít được giúp yên giấc, mẫu thân yên tâm"

Tồ Thanh gạt đầu, cũng không có nghĩ nhiều, cùng Mộc Vân Dao nằm lên trên giường, không bao lâu thì đã ngủ say.

Đợi một lát, Mộc Vân Dao đứng dậy, cố sức cõng Tồ Thanh đến tây phòng. Tây phòng cũng có giường đất*, đây đáng lẽ là nơi ba người họ ở, nhưng phải ở riêng nên bỏ trống, giường này Lý thị cũng không có động tới.

*giường đất: đắp bằng đất có ống dẫn khói nóng để làm lò sưởi.

Dùng hết sức đem Tồ Thanh đặt lên, Mộc Vân Dao há miệng thở phò, thân thể mình thật quá yếu rồi. Nàng trải chăn nệm ra, giúp Tồ Thanh đắp cẩn thận, sau đó châm lò sưởi, thấy độ ấm thích hợp, mới đứng dậy sửa sang lại quần áo, ngồi vào phòng chính chờ Trương tài chủ tới.

Bóng đêm càng ngày càng đậm, trong thôn yên tĩnh, bỗng có tiếng chó sủa vang lên. Hai bóng đen chậm rãi tới gần nhà Lý thị.

Tài chủ Trương Vĩnh An đứng trước cửa, vì muốn thể hiện khí phách, hẳn còn bắt chức những người phong nhã trong Yên thành, trong tay cầm một cây quạt. Quần gia Đình Sơn tiến lên đỡ nhẹ một cái, đại môn kêu "chí nha" rồi mở ra.

Trương Vĩnh An nhích miệng cười không ra tiếng: quả nhiên đang đợi hẳn, vốn thấy Tồ Thanh là một trình tiết liệt nữ*, hiện giờ xem ra cũng chỉ là thứ đàn bà lẳng lơ mà thôi!

*người đàn bà bảo vệ trình tiết mãnh liệt

Trong nhà yên tĩnh, chỉ có chính phòng có ngọn đèn vàng. Trương Vĩnh An phẩy tay, ý bảo quần gia Đình Sơn chờ ở cửa, tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa: "Tiểu mỹ nhân, Trương mỗ đáp ứng lời mời đến đây."

Dưới ánh đèn, Mộc Văn Dao chậm rãi nâng đôi mắt lên, lông mi dài rung động: "Vào đi."

Trương Vĩnh An vội vàng đẩy cửa vào, nhìn thấy Mộc Văn Dao dưới ánh đèn, ngăn người một chút rồi cười càng sâu: "Nguyên lai là tiểu mỹ nhân a."

Buổi sáng, Mộc Văn Dao đã dùng trướng lán lên những vết xanh tím trên mặt, lại bôi thêm được, hiện giờ trên vết thương trên mặt đã hồi phục hơn phân nửa, chỉ có vết thương dùng mảnh sứ vỡ cửa vẫn còn đó. Điểm vết thương ấy cũng không làm hao tổn nhiều đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn làm tăng thêm vài phần điểm đậm đáng yêu.

Dưới ngọn đèn dầu, con người trơn bóng ngập nước, sáng long lanh, nhẹ nhàng liếc nhìn qua, sự yêu mị có thể câu hồn đoạt phách người khác. Trương Vĩnh An nhìn không chớp mắt, hận không thể đem ánh mắt dính đến trên người Mộc Văn Dao.

"Trương tài chủ hôm nay này thân quần áo không tồi." Rất thích hợp làm áo liệm mặc nhập quan tài.

"Tiểu mỹ nhân thích, ngày sau ta mỗi ngày mặc cho người xem." Trương Vĩnh An tiến lên muốn sờ tay Mộc Văn Dao, lại bị Mộc Văn Dao ném khăn tay vào mặt.

"Tiểu mỹ nhân, người....." Trương Vĩnh An nhếch miệng cười to, bỗng nhiên cảm thấy được nói chuyện càng ngày càng không rõ ràng lắm.

Mộc Văn Dao đứng lên, từ dưới bàn lấy ra cây gậy to, hướng đầu Trương tài chủ hung hăng đập xuống!

Bốp, giáng một gậy vào đầu, cho dù Mộc Văn Dao khí lực nhỏ, cũng có thể đánh Trương tài chủ ngã đi.

"Lão gia, ngài không có việc gì đi?" Ở cửa, quản gia Đinh Sơn có chút nghi hoặc, tiếng động này tựa hồ có chút không đúng.

"Đinh quản gia, Trương tài chủ đột nhiên tệ xui, người muốn hay không tiến vào nhìn xem." Mộc Văn Dao đầy sát khí, lúc trước trong những người lăng nhục mẫu thân, Đinh Sơn này cũng có phần! Cho nên, hắn cũng nên chết!

Đinh Sơn vội vàng đẩy cửa ra, mới vừa vào cánh cửa, chợt nghe đến bên tai có tiếng gió mạnh, hắn dùng tay cản lại, tay kia bị đánh trúng một chút, rồi sau đó cầm cây gậy, ra về chuẩn bị đá Mộc Văn Dao.

Mộc Văn Dao vội vàng lui về phía sau, đưa khăn tay ném trúng mặt Đinh Sơn, Đinh Sơn không phòng bị, chỉ nghe đến một mùi vị thuốc đông y, rồi động tác chậm dần, còn chưa kịp phản ứng, đã bị một gậy nện ở trên đầu.

"Người....." Đinh Sơn không dám tin, một cái hương đã nha đầu mà có gan giết người!

Mộc Văn Dao mặt không đổi sắc, nhìn đinh sơn vẫn chưa ngã xui, lại đánh thêm một gậy. Đinh Sơn lắc lư, té trên mặt đất.

Ném cây gậy xuống, Mộc Văn Dao xuất ra chủy thủ, đứng là cái chuôi của Việt Vương dùng, nàng chậm rãi đi qua, nhắm ngay tâm Đinh Sơn, dùng hết khí lực đâm thẳng xuống!

Quả nhiên là đồ tốt, không cần phí nhiều khí lực có thể giết người. Nàng nhìn nhìn hai tay dính đầy máu, con người kịch liệt rung động một chút, rồi sau đó khôi phục như thường. Nếu nhất định phải đạp trên máu tươi mới có thể sống tốt, nàng không ngại dùng máu địch nhân trả ra một con đường bằng phẳng!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Giết người rồi!

Bỗng nhiên, bên giường phát ra tiếng động. Mộc Văn Dao quay đầu nhìn qua, Lý thị đang lừm lừm, trong mắt vô cùng khiếp sợ như nhìn thấy ác quỷ: "Người... Người giết.... Giết người rồi..."

"Đúng vậy a, ta đã giết người, tổ mẫu bà hãy kêu lên đi, đem người trong thôn gọi lại đây.

"Không, tổ mẫu sẽ không nói lung tung, người đừng a, đừng lại đây!

"Bà là tổ mẫu ta, trên người của ta có chảy dòng máu của bà, tôi tự nhiên sẽ không giết bà. Cho nên, kêu đi, đem mọi người kêu đến đây đi."

"Không, ta....." Lý thị đã muốn bị dọa sắp vỡ mặt, không dám lên tiếng.

Mộc Văn Dao nhủ này, chủy thủ trong tay vừa động, trực tiếp đặt lên cổ Lý thị: "Kêu to lên!"

"A, giết người rồi, giết người rồi!"

Một tiếng thét chói tai, làm cho người trong thôn đều giật mình tỉnh lại.

Lý thị liền mạng thét chói tai, dùng hết khí lực để rống lên. Một lát sau mà, nghe được có người gõ cửa, ánh mắt bà lóe sáng lên. Chỉ cần có người đến đây, Mộc Văn Dao nhất định phải chết. Trải qua hai ngày ngắn ngủi, bà đã muốn hoàn toàn cải biến nhận thức đối Mộc Văn Dao, trước kia tiểu tiện nhân này luôn nhất gan, giờ lại giống như bị quỷ nhập thân, đôi mắt đen kìa, liếc mắt một cái khiến cho người ta như rơi vào hầm băng. Bất quá, sau ngày hôm nay cũng không cần lo lắng, nó đã giết người, chết chắc rồi!

Nghe đến đây, Lý thị liền vết thương trên đùi cũng không cảm thấy đau nữa, lông mày đầy hưng phấn, lên nhìn Mộc Văn Dao.

Mộc Văn Dao nhìn nhìn cửa, nắm chặt chủy thủ trong tay, tìm đúng vị trí, hung hăng đâm vào cánh tay mình, máu nháy mắt chảy ra! Sau đó, nàng không chút hoang mang, tiêu sái đi đến gần Trương Vĩnh An, đem vết máu trát dính tay hắn, sau đó đem chủy thủ dính máu nhét vào tay Trương tài chủ.

"Người..... Người làm cái gì?" Lý thị nhìn một màn này, cảm thấy sơn gai ốc.

Mộc Văn Dao đi đến trước mặt bà ta, lấy tay mình đem vạt áo bà ta xả loạn: "Mặc kệ lúc nào, danh tiết nữ nhân đều cực kỳ trọng yếu, người nói xấu thân nương ta không trình không khiết, hôm nay ta cũng muốn cho người nếm thử, chút loại tư vị này!"

Nói xong, ánh mắt Lý thị tràn đầy hoảng sợ, đập một gậy, đem người đánh ngã xui!

Cửa đích tiếng đập cửa vang lên trong chốc lát, chậm chạp không thấy có người mở cửa. Thôn dân chân chờ xem có nên rồi đi không thì đại môn được mở ra, một thân đầy máu Mộc Văn Dao vọt ra.

"Nha, đây là Mộc gia nha đầu, đây là làm sao vậy?" Dương thị bước nhanh tiến lên đỡ lấy nàng.

"Thảm, giết.... giết người.... Một câu còn chưa nói hết, Mộc Văn Dao đã ngã đi.

Các thôn dân vội vàng chạy vào sân, tiến vào trong phòng, nhìn đến trước mắt đích một màn trực tiếp dọa chết khiếp.

"Có... có người bị giết!"

"Này nên làm cái gì bây giờ, có phải hay không cần báo quan..."

"Đi thỉnh lý chính, nhanh đi thỉnh lý chính, mau!"

Rất nhanh, lý chính Dương Minh chạy lại đây, hắn đã muốn hơn sáu mươi tuổi, đã từng gia nhập quân đội, tránh năm mất mùa đói kém, bước qua nhiều xác người chết, giờ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tuy rằng khiếp sợ, cũng không giống những người khác hoang mang lo sợ: "Chu Duệ, Chu Kì, hai huynh đệ các người lại kêu thêm vài người, trong đêm đi Yên thành bẩm báo Huyện lệnh đại nhân, đã nói chúng ta trong thôn ra án mạng người.

"Hào, chúng ta đi ngay."

"Mộc Thành gia, Mộc gia nha đầu đâu?"

Ôm Mộc Vân Dao đích Dương thị vội vàng ra tiếng: "Ồ chỗ này đây, đứa nhỏ này cả người toàn là máu, trên cánh tay có một vết thương khá lớn, máu lại chảy ra quá nhiều như thế, phải mau băng bó lại một chút nha."

"Tức phụ Mộc thành đầu? Hai mẫu từ các nàng không phải đều ở nơi này? Tức phụ Chu Duệ, người nhanh đi đóng ốc nhìn xem, có ai ở đó không?"

"Ài, được, được."

Tức phụ Chu Duệ, Tôn thị một người không dám đi loạn, kêu người cùng đi mở cửa phòng đóng ốc ra, nhìn thấy Tô Thanh đang ngủ say, không khỏi nhẹ nhàng thờ ra: Tô Thanh, Tô Thanh..."

Tô thanh bị lắc tỉnh, nhán mày lớn tiếng hỏi: "Ài?"

"Đừng sợ, đừng sợ, ta là Tôn đại tẩu, mau, nhanh đi chính ốc nhìn xem, bà bà người đã xảy ra chuyện."

"Sao..... Làm sao vậy? Dao nhi, Dao nhi đâu?" Sờ soạng bên giường thấy lạnh lẽo, Tô Thanh cả kinh hoang mang lo sợ, không kịp cảm ơn cũng không để ý gì khác, liền xông ra ngoài.

Dương thị tìm người giúp Mộc Vân Dao băng bó vết thương trên cánh tay, Tô Thanh nhìn thấy lập tức xông đến: ao nhi, Dao nhi, người làm sao vậy?"

"Bình tĩnh, bình tĩnh lại đi, cánh tay Vân Dao nha đầu bị thương, nhưng người không có việc gì, bà bà người... bà ta...."

Vừa vào cửa đã thấy Lý thị quần áo lộn xộn, mọi người đều hiểu được, lại nhìn trên đất hai người, một chết một ngất, trong lòng liền nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Quan sai tiến đến

Cửa thành của Yên thành đã sớm đóng cửa, Chu Duệ cùng Chu Kì từ Hạ Yên thôn đi tới, thiếu chút nữa bị bắn chết vì bị cho rằng họ là đạo tặc, nghe được hai người nói trong thôn có xảy ra án mạng, liền có người đi xin chỉ thị Huyện thái gia. Đợi khoảng nửa canh giờ, cửa thành mở ra, ba gã quan sai cùng một gã khám nghiệm tử thi còn buồn ngủ, ngồi xe ngựa đi ra, hỏi rõ ràng vụ án, liền xuống Hạ Yên thôn chạy đi.

Chu Duệ cùng Chu Kì đi theo bên cạnh xe ngựa, một đường chạy đến Hạ Yên thôn, một đến thờ không ra hơi, chỉ rõ vị trí Lý thị gia rồi ngồi xuống ven đường để thở.

Lúc trước vì phòng ngừa Lý thị đem quần áo bị năng xà loạn, sửa sang lại hảo, Mộc Vân Dao liền đem bà ta đánh ngất xỉu, không biết là không phải xuống tay quá nặng, dưới tiếng người ồn ào như vậy mà Lý thị còn chưa tỉnh lại, vẫn đợi cho trời sắp sáng, mới từ từ tỉnh lại.

Cả phòng với ngọn đèn mờ nhạt mắt thấy bóng người mờ hồ, Lý thị chợt liếc mắt một cái nghĩ đến cả phòng đều đầy Quỷ Hồn, nhất thời la hoảng lên: "Cứu mạng, cứu mạng a, ta biết lỗi rồi, không nên, không nên!"

Có án mạng, thôn dân cũng không dám lộn xộn, đang im lặng thì nghe Lý thị thét chói tai, đem không ít người dọa cái giật mình.

"Lý thị, đây là có chuyện gì?" Gặp Lý thị đã tỉnh, lý chính Dương Minh vội vàng mở miệng hỏi.

Nghe được thanh âm quen thuộc, Lý thị mới định rồi tâm thần: "Lý chính, là Mộc Vân Dao, là Mộc Vân Dao giết người, ta tận mắt thấy, nàng còn muốn giết ta, nàng bị quỷ nhập thân, đốt chết nàng, nhanh thiêu chết nàng!"

"Tâm lý thái bà này quá đen, Vân Dao nha đầu bất quá là cái đứa nhỏ mười ba tuổi, nó như thế nào có thể giết được hai cái đại nam nhân?"

"Cho dù ngày thường người không thích tức phụ cùng tôn nữ của mình, nhưng không thể không phân tốt xấu như vậy, giết người chính là phải đền mạng!"

Lý thị trong lòng lo lắng: "Ta nói đều là lời nói thật nha, các người tại sao có thể không tin đâu, chân của ta là do nha đầu thói Mộc Vân Dao đập gãy, còn đám cháy kia, lửa do do nó phóng, các người tin tưởng ta, nhất định phải tin tưởng ta nha!"

"Tổ mẫu....." Đang được Tô Thanh ôm vào trong ngực, Mộc Vân Dao yếu ớt tỉnh lại, nghe nói như thế sắc mặt nhất thời trắng bệch, ủy khuất, nước mắt càng không ngừng rơi: "Con không có, con không dám"

"Người....." Lý thị đối mặt với Mộc Vân Dao có cảm giác sau lưng phát lạnh, theo bản năng quay đầu nhìn chỗ khác.

Thôn dân thấy phản ứng này của bà, trong lòng vốn không hiểu cùng hoài nghi hoàn toàn xua tan, Lý thị không dám cùng Mộc Vân Dao đối mặt, còn không phải là do chợt dạ đi, bọn họ hãy nhìn nhất thanh nhị sở*.

*rõ ràng rành mạch

Tô thanh nắm chặt tay Mộc Vân Dao, lòng khẩn trương đến tâm đều nhảy tới cổ họng. Nàng mơ hồ cảm thấy được, sự tình nên cùng với Vân Dao có quan hệ, nhưng Dao nhi nhất định là bị buộc bắt đắc dĩ, nữ nhi mình là một đứa nhỏ tốt, nhu thuận thiện lương thật, vẫn là như vậy.

Người trong thôn mặc dù có chỗ hoài nghi, nhưng quan sai không có tới, bọn họ cũng không dám nói lung tung nói, dù sao cũng là liên lụy đến mạng người, một câu nói sai, bản thân liền xúi quẩy.

"Quan sai đến đây!"

Chui ở trong lòng Tô Thanh, ánh mắt Mộc Vân Dao chợt dao động, trông mắt trong trẻo như mặt hồ bị gió nhẹ làm lay động, gợn sóng nổi lên rồi lại hạ xuống.

Lý thị thấy quan sai, vốn tâm tư uể oải nhất thời phấn chấn lên: "Quan sai lão gia, là Mộc Vân Dao giết người, là nó đem người giết chết, ngài mau mau đem nó bắt lại, mau bắt lại!"

"Im lặng!" Yên thành tuy rằng khoảng cách kinh đô Tây Lăng cũng không tính quá xa, nhưng cũng chỉ là một tòa thành nhỏ, sai dịch ngày thường chỉ bắt chút hạng người kẻ mình cầu đạo*, nhưng vụ án liên quan đến mạng người, một năm cũng tiếp xúc không đến vài lần, hiện giờ nhìn trên đất đầy vết máu, vốn trong lòng đang suy nghĩ, nghe được tiếng nói bén nhọn của Lý thị, càng không kiên nhẫn.

*bắt chức tiếng gà gáy và già làm chó vào ăn trộm

"Vài vị sai gia, thảo dân là lý chính Dương Minh, phụ nhân vừa mới nói chuyện là Lý thị, nửa đêm, có thôn dân nghe được Lý thị sợ hãi kêu giết người, liền tiến đến coi thì nhìn thấy tôn nữ Mộc Vân Dao của Lý thị, cả người đầy máu chạy ra, sau khi vào cửa phát hiện Trương tài chủ cùng quân gia Đinh Sơn đều nằm trên mặt đất."

"A! Trương tài chủ động, hắn không chết....." Trương tài chủ nằm bên cạnh bàn, trên người cũng có không ít vết máu, thôn dân thấy được Đinh Sơn đã chết, còn tưởng rằng hắn cũng đã chết, không nghĩ tới hắn chính là hôn mê bất tỉnh.

Trương Vĩnh An mới vừa ngẩng đầu, liền nhìn đến người cả phòng nhìn chòng chọc vào hắn, nhất thời cả kinh lui về phía sau, chùi thùi trong tay "bằng" một tiếng, rơi trên mặt đất.

Quan sai nhìn thấy chùy thủ, nhất thời khản trương lên: "Chùy thủ của ngươi từ đâu ra?"

"A, tôi..... Tôi không biết....."

Mộc Vân Dao kinh hô một tiếng: "Ồ hu hu, mẩu thân, Trương tài chủ muốn giết con, hần có đao, đao thật bén, tay của con thiếu chút nữa bị hần chặt đứt!"

Quan sai nghe vậy, vội vàng tiến lên dùng dây thừng đem Trương Vĩnh An trói lại.

"Không, ta không có giết nhân, ta chỉ có..... Là Tô Thanh, Tô Thanh quyến rũ ta, làm cho ta nửa đêm đến cùng nàng gặp gỡ, ta đi vào, nhìn thấy chính là xú nha đầu Mộc Vân Dao kia, sau đó ta còn không kịp phản ứng, liền đã hôn mê, ta không biết, cái gì cũng không biết."

Trong lúc nhất thời, các thôn dân đều nhốn nháo lên, như thế nào còn dính tới Tô Thanh?

Luận văn làm sai, ngồi sửa lại toàn bộ (T-T)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bị thẩm vấn trên công đường

"Người nào là Mộc Vân Dao?" Quan sai hỏi.

Mộc Vân Dao âm thầm nhéo nhéo tay Tô Thanh để an ủi, trên mặt tái nhợt sợ hãi, trước ánh mắt chăm chú của mọi người, chậm rãi từng bước tiến về phía trước: "Con là Mộc Vân Dao."

Quan sai nhắm mi tâm lại, một tiểu nha đầu chưa nẩy nở, mềm mềm yếu yếu có thể giết người? Cái Đinh Sơn kia chính là người cao lớn như vậy, một bàn tay đủ để đem Mộc Vân Dao nâng lên, một cái tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi có thể giết hần, đây quả thực là chê cười!

Gã khám nghiệm tử thi đã muốn bắt đầu khám nghiệm tử thi, xem xét kĩ xác chết Đinh Sơn, lại nhìn nhìn chùy thủ trên mặt đất, đi đến gần Mộc Vân Dao, thần sắc có chút hiền lành: "Vị cô nương này, có thể hay không cho ta xem cánh tay của ngươi?"

Mộc Vân Dao hướng Tô Thanh trong lòng rụt lui, cũng không có cự tuyệt, cả người phát ra run rẩy đưa cánh tay ra.

Nam nữ có khác, gã khám nghiệm tử thi làm cho Tô Thanh hỗ trợ đem vải bố bọc trên cánh tay Mộc Vân Dao cởi bỏ, nhìn thấy vết đao, nhất thời hít vào một hơi, miệng vết thương rất sâu, vải bố vừa cởi bỏ liền không ngừng chảy máu, thậm chí đều có thể nhìn thấy xương cốt, một đao kia thật sự là tàn nhẫn!

"Luu ca, thế nào?" Một gã quan sai nhìn về phía gã khám nghiệm tử thi.

Gã khám nghiệm tử thi đem chùy thủ đưa qua đi, ánh mắt nhìn một chút Trương tài chủ.

Quan sai nhất thời hiểu ý, ánh mắt nhìn về phía Trương Vĩnh An lập tức phòng bị: "Có lời gì ngươi tiến vào huyện nha rồi nói sau, Huyện lệnh đại nhân đều có quyết đoán, mang đi! Ngươi....." Quan sai nhìn về phía Mộc Vân Dao, giọng điệu ít đi vài phần hung ác: "Ngươi là nhân chứng, cũng muốn theo chúng ta đi huyện nha, còn có vừa mới nói chuyện, Lý thị, đều mang đi."

Quan sai cùng gã khám nghiệm tử thi, tổng cộng bốn người, phải nâng thi thể Đinh Sơn, còn muốn áp giải Trương Vĩnh An cùng Mộc Vân Dao, căn bản còn tay đến nâng Lý thị. Hơn nữa, người này trên thân toàn máu me nhầy nhụa, chiếc xe ngựa kia là của Lưu khám nghiệm tử thi mượn chạy, cũng không thể dơ.

Lý chính Dương Minh vội vàng kêu người, dùng cái giá nâng Lý thị cùng Đinh Sơn, đi theo quan sai hướng Yên thành mà đi, người trong thôn xảy ra chuyện, vẫn là một đôi cô nhi quả phụ, bọn họ tự nhiên không thể không nhìn không hỏi.

Mộc Vân Dao thân thể yếu, lại mất máu quá nhiều, đi đến thôn khẩu liền sắc mặt trắng bệch bước không nổi nữa, Tô Thanh vội vàng đỡ lấy nàng: "Đao nhí, mẩu thân đến công ngục!"

"Không, mẩu thân..... con không sao đích, con có thể đi."

"Vết thương sau đầu con còn không có lành, cánh tay lại thiếu chút bị chém đứt, chờ đi đến Yên thành, mệnh cũng không còn." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi tái nhợt, tim Tô Thanh như bị đao cắt.

Lưu khám nghiệm tử thi nhìn nhìn Mộc Vân Dao, đối với nàng vẫy tay: "Ngươi là nhân chứng, cũng không thể xảy ra chuyện, đến trong xe ngựa đi ngồi đi."

Mộc Vân Dao sững sốt, lập tức mất dẫy cảm kích: "cám ơn đại nhân, cám ơn ngài." Nói xong, nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo Tô Thanh: "Nương, đại nhân làm cho chúng ta đi tọa xe ngựa đâu!"

Thân thể mẩu thân cũng không tốt, có xe ngựa ngồi liền không cần đi bộ, nàng nhìn không được mẩu thân chịu tội.

Tô thanh ngưng ngưng: "Con đi ngồi đi, mẩu thân đi bộ tới là được."

"Mẩu thân, nương không ở con sợ, đi thôi, đi nhanh đi." Nói xong, lôi kéo Tô thanh hướng xe ngựa đi đến. Tô thanh không dám quá mức dùng sức, sợ trúng đến vết thương của nữ nhĩ, chỉ có thể cúi đầu lên xe ngựa.

Gã khám nghiệm tử thi làm bộ như không thấy được, chờ hai người lên xe ngựa, vội vàng cho xe đi rồi.

Năm sáu chục gã thôn dân chậm rãi vào Yên thành, lập tức dẫn tới dân chúng Yên thành vây xem, hỏi rõ ràng nguyên do sau, toàn bộ Yên thành đều náo nhiệt lên, hướng huyện nha tiến đến.

Trong tứ lâu lớn nhất Yên thành Hưng Thịnh, thị vệ Vu Hằng cung kính bẩm báo: "Chủ tử, là thôn dân Hạ Yên thôn, nói là trong thôn một gia họ Mộc đã xảy ra án mạng người."

Khuôn mặt lạnh lùng, nam tử nhẹ nhàng nâng mắt, trong ánh mắt lạnh lẽo mang theo một tia hứng thú: "Di xem." Mới vừa trộm gi dó của hần, liền nháo ra động tĩnh như vậy, là gan này thật không nhỏ!

Yên thành, Huyện lệnh sáng sớm đã nghe nói án tử này, nhìn thấy vải cái quan sai trở về, hỏi Lưu khám nghiệm tử thi một tiếng, trong lòng ước chừng có số, trực tiếp thẳng đường thẩm vấn.

Lý thị sớm đã bị dọa đến hoang mang lo sợ, lúc này thẩm nghĩ có thể phiết thanh chính mình, nhìn đến Huyện lệnh Lưu Nguyên lập tức hô to: "Thanh Thiên đại lão gia, người là do Mộc Vân Dao giết, cùng ta không quan hệ, ngài phải nắm rõ a!"

"Ba!" Kinh đường mộc* đập mạnh một cái, Huyện lệnh Lưu Nguyên quát lạnh: "Trên đại đường há có thể ồn ào, ngươi là Lý thị?"

"Là, là dân phụ, đại nhân làm chủ a!"

*Giới thiệu về “kinh đường mộc”

Trong các phim cổ trang Trung Quốc, chúng ta thường thấy quan huyện khi thẩm án, bên cạnh tay luôn có một khối gỗ. Một khi hiềm nghi phạm bên dưới không thành thực, hoặc giả trong đại đường nhân vì hai bên tranh tụng gây ồn ào náo loạn, quan huyện giơ cao khối gỗ gõ mạnh xuống mặt án, hiềm nghi phạm sẽ biến sắc, cả đại đường phứt phứt chốc nghiêm túc lại, quan huyện từ chỗ bị động trở thành chủ động. Khối gỗ ấy chính là “kinh đường mộc” (惊堂木)

Từ thời Xuân Thu, phủ quan các cấp đã bắt đầu sử dụng kinh đường mộc, mãi cho đến pháp quan thời Dân Quốc vẫn từng dùng qua vật này. Kinh đường mộc là một khối gỗ cứng hình chữ nhật có góc cạnh, lớn nhỏ thường là vừa tay người cầm. Trước thời Đường, kinh đường mộc không có đồ án. Từ Đường Thái Tông về sau, để được mỹ quan, trên kinh đường mộc có chạm khắc đồ án động vật rồng, sư tử, hổ. Thời Võ Tắc Thiên, triều đình quy định đồ án trên kinh đường mộc là hình rồng, lấy ý rồng tượng trưng cho hoàng quyền. Các triều đại sau noi theo đó. Còn như chất liệu để chế tạo, thường tuyển dụng gỗ tốt như hoàng hoa lê, gỗ từ đàn. Những loại gỗ này cứng, sớ mịn, khi gõ xuống âm tiếng rất vang. Ngoài ra, ở phương bắc còn dùng loại gỗ cây dâu, cây táo, cây hắc hoè để chế tạo kinh đường mộc.

Thời cổ chức quan khác nhau, danh xưng cụ thể của kinh đường mộc cũng có khác. Kinh đường mộc mà hoàng đế sử dụng gọi là “chấn sơn hà” 震山河; kinh đường mộc của Tể tướng quan viên nhất nhĩ phẩm gọi là “tả triều cương” 佐朝纲; còn của nguyên soái, tướng quân võ quan các cấp thì gọi là “kinh hồ đảm” 惊虎胆, chỉ có khối gỗ nhỏ nhỏ mà quan viên phổ thông cấp dưới sử dụng mới gọi là “kinh đường mộc” 惊堂木.

Ngoài ra, nhìn từ công dụng thực tế của kinh đường mộc, không phải là vật mà quan viên chuyên dụng, các ngành nghề khác cũng có loại tương tự. Ví dụ tăng đạo dùng “giới quy” 戒规, “tỉnh mộc” 醒木 để tỉnh thần; nghề nhân thuyết thư dùng “tỉnh mộc” 醒木, “chỉ ngữ” 止语 để làm người nghe chú ý; các thầy giáo tư thực dùng “hồ xích” 呼尺, “tỉnh ngữ” 醒语 để duy trì trật tự kỉ luật trên lớp. Tuy danh xưng và tác dụng khác nhau, có sự khu biệt với kinh đường mộc mà quan viên sử dụng, nhưng về bản chất đều có tác dụng “kinh đường” khiến mọi người chú ý. Nhân đó phải nói là, kinh đường mộc hoàn toàn không phải là vật chuyên dụng của quan viên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Có tờ giấy làm chứng

"Người nói người là do Mộc Vân Dao giết, Mộc Vân Dao, người có gì để nói?" Nhìn đến Mộc Vân Dao, mi tâm Huyền lệnh Lưu Nguyên nhủ lại, tuy rằng đã nghe khám nghiệm tử thi nói, nhưng khi chính mắt thấy, cô nương này so với trong tưởng tượng còn muốn gầy yếu nhiều, một tiêu cô nương yếu ớt như vậy, có thể giết người?

Mộc Vân Dao mặt không còn chút máu, giọng yếu ớt vô lực: "Gặp qua đại nhân, tiểu nữ không có giết người, bởi vì trong nhà cháy, ta cùng mẫu thân liền chuyển tới nhà tổ mẫu, trụ ở đông ốc*. Nửa đêm, ta vốn là đi tiểu đêm, nghe được chính ốc có tiếng động, sợ là tổ mẫu muốn uống nước, liền tiến đến xem xét, không nghĩ tới nghe được Trương tài chủ cùng quân gia hấn đang tranh cãi, nói cái gì đem người chết chôn ở hoa viên, hai người nói xong liền đánh nhau, ta sợ hãi nên không cẩn thận đụng phải cánh cửa, bị Trương tài chủ nghe được, hấn lao tới muốn giết ta, bị Đình Sơn ôm lấy chân té lăn quay trên mặt đất, tổ mẫu la to giết người, giết người rồi, ta nghe được ngoài đại môn có động tĩnh, bỏ chạy đi mở cửa, lúc sau cũng không biết, Dương thám nói ta té xỉu, chờ ta tỉnh lại, liền nhìn đến quan sai Đại Nhân đã đến.

*đông ốc: phòng phía đông

"Dựa theo lời người nói, người chính là nhân chứng, nhưng vì cái gì tổ mẫu người luôn xác nhận là người giết người?"

Mộc Vân Dao vội vàng xua tay, môi mềm mại muốn cắn nát, hiển nhiên là đang bối rối, hoang mang lo sợ: "Không phải ta, ta không có giết người, mẫu thân, mau giúp con nói nói, con không có giết người."

Tô Thanh vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng: "Lưu đại nhân, Dao nhi sẽ không giết người, nó nhất gan, luôn thiện lương có điều.....

"Im lặng! Lý thị, người luôn bảo là Mộc Vân Dao, có chứng cứ gì?"

"Chứng có, chứng có.....Dân phụ nhìn thấy, dân phụ tận mắt đến, tay nó cầm dao, không phải Trương tài chủ chém, là nó tự chém!" Lý thị tận lực chứng minh chính mình không có nói dối.

Lưu huyền lệnh nhìn về phía khám nghiệm tử thi: "Khám nghiệm tử thi, người mắt thấy qua miệng vết thương, như thế nào?"

"Hồi bẩm đại nhân, ta đã muốn nghiệm xem qua, vết thương trên cánh tay Mộc Vân Dao, từ miệng vết thương có thể xác định phương hướng cùng độ sâu, là có người phía sau bên cạnh mạnh mẽ chém bị thương, không thể tự bản thân gây ra." Khám nghiệm tử thi đưa chủy thủ ra: "Đại nhân người xem, đây là chủy thủ được tìm thấy tại nơi xảy ra án mạng"

Lưu huyền lệnh nhìn đến chủy thủ, mi tâm cau lại càng chặt: "Lý thị, người nói vết thương Mộc Vân Dao là chính nó gây nên, như vậy đứa trẻ này đã dùng chủy thủ trước mặt?"

"Đúng, đại nhân, chính là nó."

"Nói năng bậy bạ! Chủy thủ này sắc bén vô cùng, nạm vàng khảm ngọc, ít nhất cũng trên trăm lượng bạc, cũng không phải là người nào đều mua được!"

Lý thị có chút há hốc miệng: "Này.....Dân phụ không rõ ràng lắm.....Không....."

"Còn không khai thật ra! Trương Vĩnh An cùng Đình Sơn vì cái gì xuất hiện trong nhà của người? Lại vì sao đột nhiên bị đâm chết?"

"Ta không biết, ta thật sự không biết." Lý thị khó lòng giải bày, bà rõ ràng nói đều là lời nói thật, nhưng lại không ai tin tưởng bà.

"Đại nhân, là Tô Thanh kêu ta tới, ta có vật chứng!" Mắt thấy tình hình đối với mình càng ngày càng bất lợi, Trương Vĩnh An nhìn không được lên tiếng.

"Trình lên!"

"Dạ, đại, ta có tờ giấy do Tô Thanh gửi cho ta, mặt trên nói làm cho ta gờ tý đến nhà Lý thị, cùng ta gặp nhau kín đáo, ta luôn mang theo bên mình.....Tôi....." Trương Vĩnh An sờ sờ trong lòng ngực, nhưng trong lòng ngực lại trống rỗng, cái gì vậy cũng không có.

"Tờ giấy đâu?"

"Không.....Không thể, Mộc Vân Dao, nhất định là Mộc Vân Dao thừa dịp ta té xỉu đã trộm lấy đi!" Trương Vĩnh An kinh sợ, gất gao trừng mắt Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao về mặt mê mang: "Không, ta không có, ta không biết....." Dịch thật là nàng lấy đi, bắt quá tờ giấy sớm đã hóa thành một đồng tro tàn.

"Là người, nhất định là người, thật sự là không thể tưởng được, còn tuổi nhỏ thế nhưng tàn nhẫn ác độc như thế!"

"Im lặng!" Lưu Huyền lệnh nhủ này, sự tình nói đi nói lại, trừ bỏ một thanh chủy thủ làm cho Trương Vĩnh An có chút hiềm nghi, cũng không phải là vật chứng chính xác, án mạng như vậy thật khó xử lý, khám nghiệm tử thi, lại đi kiểm tra xác chết Đình Sơn một chút, nhìn xem có thể có chứng cứ khác.

"Tuân lệnh, đại nhân."

Khám nghiệm tử thi cẩn thận kiểm tra một lúc lâu: "Đại nhân, trên người Đình Sơn còn có hai vết thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, một nhát đâm ở ngực mới là máu chốt, trực tiếp đâm vào tim liền mất mạng, này.....từ từ, trong tay hấn có tờ giấy....."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chuyện xấu bại lộ

Trương Vĩnh An chợt kinh hi đứng lên: "Đại nhân, ta nói có tờ giấy! Có lẽ là chính mình nhớ lầm, đem tờ giấy giao cho Đình Sơn giữ." Mặc kệ thế nào, chỉ cần có tờ giấy kia, có thể chứng minh là Tô Thanh quyến rũ hấn!

Khám nghiệm tử thì đem tờ giấy dính máu đưa lên cho Lưu Huyền Lệnh, tờ giấy không lớn, mặt trên lại viết vài cái tên, ước chừng đều là nữ tử: "Này mặt trên đều là tên nữ tử, như thế nào có thể chứng minh là Tô thị quyến rũ của người?"

"Cái.....Cái gì? Tên nữ tử?"

Mộc Văn Dao giật mình ra tiếng: "Đại nhân, ta nhớ ra rồi, Trương tài chủ cùng quân gia hấn chính là ở tranh đoạt cái gì, có lẽ chính là này tờ giấy."

"Một tờ giấy có cái gì tốt tranh đoạt? Này Ngô Mai, Tề Yến....."

"Tề Yến?" Người ghi chép đột nhiên lên tiếng: "Đại nhân, ngài đọc vài cái tên thuộc hạ cảm thấy quen tai, vừa mới lật xem hồ sơ một chút, Tề Yến đã mất tích nửa năm trước, người nhà báo đến huyện nha, đến giờ vẫn không có tìm được người, không biết là trùng hợp hay là....."

"Tề Yến.....Vương Ny....." Nhắc tới vài cái tên, Lưu Huyền Lệnh càng nghĩ càng cảm thấy được không thích hợp, ông cẩn thận suy nghĩ một chút lời nói Mộc Văn Dao, bỗng nhiên hai mắt mở to: "Mộc Văn Dao, người vừa mới nói đem người giết chôn ở hoa viên, người còn nghe được cái gì?"

"Ta.....Ta nói rồi sao?" Mộc Văn Dao nhìn về phía Trương Vĩnh An, bị hấn trùng, nhất thời cả người run lên, sợ tới mức nói đến nói cả lâm.

"Người đừng sợ, người cẩn thận nghĩ một chút, nhớ lại cảnh tượng người đã thấy, yên tâm, ở trên công đường, bản quan tất nhiên sẽ làm cho người bảo vệ người an toàn, không cần e ngại bất luận kẻ nào!"

Mộc Văn Dao hơi hơi rũ xuống đôi mắt, đáy mắt hiện lên một ám sắc, đến hiện tại, đã muốn không ai hoài nghi rằng là hung thủ, làm bộ cân nhắc một hồi lâu, nặng nề ngẩng đầu: "À, ta nhớ ra rồi, Trương tài chủ cùng Đinh Sơn đánh nhau, nói Đinh Sơn vong ân phụ nghĩa, dám uy hiếp hấn. Đinh Sơn nói nếu Trương tài chủ không cho bạc, sẽ đem chuyện chôn người chết ở hoa viên nói ra....."

Lưu Huyền Lệnh trong lòng kinh hãi, cùng người ghi chép liếc nhau, lập tức vỗ kinh đường mộc: "Việc này ngày khác tái thẩm, người tới bãi đường."

Huyện nha đóng cửa, thay đổi quần áo, Lưu Huyền Lệnh lại triệu tập toàn bộ quan sai, hướng về Hạ Yến thôn mà đi. Không tới nửa ngày, chuyện Trương tài chủ giết bảy nữ tử, chôn ở hoa viên tại Yến thành truyền ồ ồ huyện nào.

Hôm sau, Lưu Huyền Lệnh lại khai đường thẩm vấn, hơn phân nửa dân chúng Yến thành đều tụ tập lại đây.

Tới gần cửa đại lao, Mộc Văn Dao nghe được tiếng người ồn ào, nặng nề hồi tỉnh thần lại, đem suy nghĩ này giờ xưa đi, trên mặt dẫn theo bất an cùng sợ hãi, cung kính quỳ gối trên đại đường.

Ở trong lao đợi một đêm, Mộc Văn Dao đã muốn phát sốt, lúc này sắc mặt càng kém, càng tỏ ra vẻ nhỏ yếu đáng thương.

Trương Vĩnh An sớm đã không còn nguyên bản trấn định, hôm qua nghe được tên bảy nữ tử, hấn chỉ biết sự tình phải tạo ương, hiện giờ bị mang lên công đường, liền run rẩy.

"Trương Vĩnh An, người có nhận tội?"

"Luu đại nhân, ta.....ta....."

Ba! Lưu Huyền Lệnh vỗ kinh đường mộc: "Bản quan đã muốn mang theo nha dịch ở trong hoa viên nhà người, đào ra bảy xác nữ, hạ nhân của người hạ nhân cũng đã muốn nhận tội, nói này đó nữ tử đều là Đinh Sơn giúp người vơ vét đến Trương phủ, sau đó cùng người ngược đãi vui đùa, cuối cùng bị người giết chết chôn nhập hoa viên, người còn không nhận tội!"

Trương Vĩnh An xụi lơ trên mặt đất, hiện đang là mùa đông, mồ hôi lạnh vẫn không ngừng rơi lộp độp.

Ngoài huyện nha, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng trống.

Nha dịch bước nhanh chạy vào, đem mẫu đơn kiện trình lên: "Hồi bẩm đại nhân, người nhà Tề Yến, Vương Ny đã đánh trống kêu oan, đưa đến đơn cáo Trương Vĩnh An giết người chôn xác."

"Mang tiến vào."

Người nhà của hai nữ tử tính lên có mười mấy người, đi vào đại đường ngay cả hành lễ cũng không lo, hướng về phía Trương Vĩnh An liền đánh qua. Một phụ nhân thần sắc điên cuồng, tiến lên liền cắn xé lỗ tai Trương Vĩnh An như muốn cắt đứt ra.

"Đại nhân, Lưu đại nhân cứu mạng, cứu mạng a! Thảo dân nguyện ý nhận tội, cái gì cũng nhận!"

Lưu Huyền Lệnh vội vàng phái người đem nhân kéo ra.

Phu quân của phụ nhân đang điên cuồng quỳ xuống đất thỉnh tội: "Thỉnh đại nhân thứ tội, từ lúc nữ nhi Tề Yến của thảo dân mất tích ở chợ, tức phụ của thảo dân mắc phải bệnh điên, nặng hiện tại đối ai đều điên điên khùng khùng."

Đối mặt một người điên, Lưu Huyền Lệnh cũng lùi so đo, hấn hiện tại toàn bộ tâm thần đều đặt ở vụ án Trương Vĩnh An giết người chôn xác: "Trương Vĩnh An, còn không mau đem tội nói thật ra!"

"Đại nhân, thảo dân nhận tội.....Đều là do Đinh Sơn, là hấn đối tôi a đưa nịnh bót, xem ta thích nữ hài tử, liền nói cho ta biết có biện pháp giúp ta vơ vét một ít, nữ hài tử đó tuổi khá nhỏ, vô cùng tươi mới, ta nhìn liền nhận không được trong lòng ác niệm, ta không muốn giết chết các nàng, chính là không cần thận hạ nặng tay, sau đó hãy thu không được, thỉnh đại nhân tha mạng, tha mạng a!"

"Nói như vậy, bảy nữ hài tử này, đều là người giết chết?"

"Không phải, có hai cái đi vào Trương phủ liều mạng phản kháng, là bị Đinh Sơn mang người tra tấn chết, không liên quan đến ta."

Bên ngoài, dân chúng gần không kiềm được, nếu không phải có sai dịch ngăn trở, bọn họ đều phải xông tới đánh chết Trương Vĩnh An!

Lưu Huyền Lệnh gõ kinh đường mộc vài lần, lúc này mới làm cho phần nộ bách tính tạm thời an tĩnh lại: "Như vậy Đinh Sơn cũng là người giết chết?"

"Không phải, đại nhân, Đinh Sơn thật không phải là ta giết chết, là Mộc Văn Dao, thật là Mộc Văn Dao!" Trương Vĩnh An quay đầu, trong lòng ngực tràn đầy ác ý: Tiểu tiện nhân, cũng dám tính kể ta, ta chết, người cũng đừng muốn sống.

Mộc Văn Dao trong lòng cười lạnh, trên mặt lại mang theo sợ hãi: "Tiểu nữ không có giết người, người vì cái gì luôn nói xấu ta, chẳng lẽ nói người giết người nhiều như vậy còn chưa đủ, sắp chết cũng muốn kéo theo ta sao?"

"Người.....Rõ ràng là người đánh gãy xiêu ta, giết Đinh Sơn, sau đó giả họa cho ta, tiểu tiện nhân người, tâm tư thật ác độc!"

"Lưu đại nhân, tiểu nữ không rõ hấn đang nói cái gì."

Lưu Huyền Lệnh đối Trương Vĩnh An càng chán ghét, chết đã đến nơi, thế nhưng thói quen không thay đổi, thật sự là tội không thể tha thứ cho: "Trương Vĩnh An, người không cần lại cần lung tung người khác, chỉ bằng người giết chết bảy nữ tử, liền đủ để định người tội chết! Hiện tại, người thành thật nói, tại sao lại xuất hiện ở trong phòng Lý thị? Lý thị cùng người là cái gì quan hệ, bà ta có thể có tham dự giết người chôn thì không?"

"Là Tô Thanh, thật là Tô Thanh cho ta tờ giấy dụ ta tới, đại nhân, thỉnh ngài nắm rõ a!" Trương Vĩnh An biết chính mình hấn phải chết không thể nghi ngờ, ngược lại trấn định không ít.

Lý thị sợ hãi nói: "Đại nhân, ta không biết hấn như thế nào đến, tôi không biết, lại không biết giết người chôn xác là chuyện gì!"

Hạ Yến thôn nhân nhin không được lên tiếng: "Đại nhân, thảo dân là thôn dân hạ yến thôn, lúc ấy chúng ta tiến vào trong phòng Lý thị, Lý thị quần áo không chỉnh tề, cùng Trương Vĩnh An có mưu đồ gây rối.

Sai dịch đứng ra: "Hồi bẩm đại nhân, chúng ta vài người chính mắt thấy, Lý thị quả thật quần áo không chỉnh tề."

Liền tướng đến Trương tài chủ phẩm tính, cùng nhìn lại Lý thị, nhất thời không ít người ỏi ra nước miếng: "Trương Vĩnh An không phải cùng Lý thị lút thân mật đi?"

"Kìa Đinh Sơn đâu?"

"Có thể cũng là cùng Lý thị thân mật, sau đó hai cái thân mật đánh nhau?"

"Ta phun, thật sự là không biết xấu hổ!"

Lý thị vội vàng lắc đầu: "Ta không có, đại nhân, ta thù tiết nhiều năm, nhưng cho tới bây giờ không có cùng ai trộn lẫn, người có thể đến trong thôn đi điều tra nha!"

"Loại sự tình này đều là việc lớn, tự nhiên không thể phát hiện, điều tra có thể tra ra cái gì?"

"Đúng vậy, bà ta đó là không có sợ hãi, cho nên mới nói như vậy."

"Im lặng, im lặng!" Lưu Huyền lệnh ngăn lại dân chúng nghị luận, đem lý chính của Hạ Yên thôn tiến vào, Dương Minh, người tới nói nói, quả thực nếu như theo lời thôn dân, Lý thị lúc ấy quần áo không chỉnh tề?"

"Đích thật là như thế." Dương Minh ăn ngay nói thật: "Lúc ấy chúng ta đi vào, Tô thị đang ngủ ở đông ốc cũng không ở chính ốc, rất nhiều người đều có chứng kiến, mà phu quân Tô thị phu quân mới mất, nếu không phải đêm trước ngoài ý muốn cháy, cũng sẽ không chuyển đến ở trong nhà Lý thị."

Lời này vừa nói ra, Lưu Huyền lệnh lập tức hiểu được, Tô thị cho dù là có ngốc, cũng không trước mắt bà mà mình lớn lên hèn hạ.....

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 22: Bà cần phải nghĩ muốn tốt lắm

"Lý thị, Trương Vĩnh An, nếu là các người nếu vẫn không khai thật, bản quan muốn hạ lệnh dụng hình!"

"Đại nhân, dân phụ oan uổng, oan uổng a, dân phụ chỉ thu bạc Trương tài chủ, đem Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao bán cho hắn, cũng không có cùng hắn tư thông." Lý thị không dám giấu diếm, khóc trời đoạt đất đem sự thật nói ra.

"Cái gì, này lão tử bà, nhĩ tử vừa mới chết, liền bán tức phụ cùng tôn nữ, bà ta sẽ không sợ con mình chết không nhắm mắt!"

Mộc Vân Dao cúi đầu, nước mắt lại rơi nhiều hơn, là hãi rồi xuống, sự ủy khuất mà không lời nào có thể miêu tả được.

Đám dân chúng đã muốn nghĩ đến, một nhĩ tử như vậy rơi vào tay Trương tài chủ sẽ có kết cục ra sao, lập tức đối Lý thị càng chán ghét.

Lưu Huyền lệnh nhíu mày: "Người tới, đem hai người này kéo xuống đánh, khi nào thì nguyện ý nói thật, khi nào thì dừng."

Mộc Vân Dao vội vàng quay đến Lý thị bên cạnh: "Đại nhân, tở mẫu dân nữ vừa mới gãy chân, nếu lại dùng hình, sợ sẽ thật sự mất mạng, phụ thân khi còn sống rất hiếu thuận, tuy rằng đã chết, nhưng tở mẫu vẫn như cũ là tở mẫu, đề dân nữ khuyên tở mẫu, tở mẫu tất nhiên sẽ nhận tội."

"Bà ta nhiều lần hại người, người còn vì bà ấy cầu tình?"

Mộc Vân Dao lộ ra một tia cười khổ: "Máu mủ tình thâm." Nàng cũng không có nhiều lời, với bốn từ ngắn ngủn lại hàm chứa nói không hết lòng chua xót đáng chết.

Lưu Huyền lệnh thở dài một tiếng: "Người nhưng thật thiện tâm, như thế, người liền khuyên được thì khuyên đi."

Mộc Vân Dao vội vàng quay đầu nhìn về phía Lý thị, thanh âm nhu hòa, ánh mắt lại lạnh như băng: "Tở mẫu, nên thì nói, không cần phải cùng người khác cùng nhau hạ Hoàng Tuyền, ngài kiến thức rộng rãi, nên hiểu được lời cháu gái nói rồi chứ."

Lý thị ánh mắt trừng lớn, hàm răng run lấy bầy, bà nhớ tới lúc trong nhà tù, Vân Dao nói qua: "Nói sai rồi, liền cùng Trương tài chủ cùng chết, nói đúng, khiến cho hắn một người đi tìm chết....."

Trương Vĩnh An hẳn phải chết không thể nghi ngờ, bà còn muốn sống thật tốt! Hiện giờ, chỉ có thể làm cho Trương Vĩnh An chạy nhanh nhận tội, đem mình tách ra!

Lý thị nhìn nhìn Trương Vĩnh An, cắn răng nói: "Đại nhân, dân phụ nhận tội, dân phụ là cùng Trương Vĩnh An và Đinh Sơn..... thân mật, buổi tối, bọn họ cùng nhau tới gặp phải....."

Liên hệ tình tiết từ đầu đến giờ, sự tình rõ ràng.

Này Lý thị cùng hai người là Trương tài chủ cùng với Đinh Sơn thân mật, sau khi bị gãy chân, Đinh Sơn tiến đến thăm, bị Trương tài chủ dụng phải vừa vặn, trong cơn tức giận hai người trở mặt, Đinh Sơn thống hận Trương tài chủ, lấy nhục điểm để uy hiếp, khiến cho Trương tài chủ có tâm tư giết người.

Không khéo bị Mộc Vân Dao gặp được, lo lắng Mộc Vân Dao đem sự tình nói ra, liền muốn giết nàng diệt khẩu. Mắt thấy giết không được, liền đơn giản đem tội danh giết người gắn trên đầu nàng, quả thật là tâm tư ác độc!

Hai gã nha dịch đem bị đánh nửa chết nửa sống Trương Vĩnh An tha đi lên, Mộc Vân Dao nhìn lướt qua, liền thần nhiên thu hồi tầm mắt.

Lưu Huyền lệnh ý bảo dân chúng im lặng, đứng dậy tuyên bố bản án: "Trương Vĩnh An hành hạ đến chết bảy người nữ tử vô tội, sát hại đồng lõa Đinh Sơn, tội không thể thứ tha, phân tử hình, nhốt vào tù lao cùng ngày, bản quan hội đem vụ án lập tức trình báo cấp Hình bộ thỉnh hoàng thượng ngự lãm. Lý thị cùng người cấu kết, không tuân thủ nữ tắc, trọng trách....."

Lưu Huyền lệnh có chút khó xử, dân gian không tuân thủ nữ tắc, đại khái bị hủ khí cũng thì thôi. Mà Lý thị thân là quả phụ nhiều năm, cùng Trương tài chủ, Đinh Sơn cấu kết không già, nhưng nếu xử tử, thực quá nặng, nếu là trọng trách, đánh mạnh sợ sẽ đánh chết, đánh thiếu lại sợ là không công bằng.

"Đại nhân!" Mộc Vân Dao cung kính dập đầu: "Tở mẫu tuổi già, hiện giờ lại gãy chân, trong người có thương tích, tở mẫu tuy rằng hành vi không đúng, nhưng cũng không có hành vi hại người, thỉnh đại nhân rộng khai một mặt (*)."

"Lý thị, trọng trách hai mươi roi để răn đe. Mộc Vân Dao, tâm tư lương thiện, cũng không chịu tội, tại đường phóng thích. Lý thị, người có cháu gái tốt, sau này tất nhiên phải sửa đổi tính tình, đối xử tử tế với đứa trẻ này."

"Dạ, đại nhân, dân phụ đã biết." Lý thị vội vàng đáp ứng, có thể bảo trụ mệnh đã may mắn vô cùng. Về phần nha đầu Mộc Vân Dao, bà về sau có thể cách xa liền trốn rất xa, cũng không dám đi treu chọc nó nữa.

Mộc Vân Dao ra đại đường huyện nha, Tô Thanh lập tức tiến lên đây ôm lấy nàng, nước mắt như thể nào đều dừng không được: "Dao nhi, con chịu khổ, chịu khổ rồi."

"Mẫu thân, con không sao." Trương tài chủ xong rồi, Lý thị cũng yên tĩnh, nàng hiện tại tâm tình vô cùng tốt.

Tô Thanh vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vội vàng lau khô nước mắt: "Không có việc gì là tốt rồi, đi thôi, mẫu thân hỏi Dương gia thả, mượn chút bạc, đến y quán đem vết thương trên tay con băng bó một chút.

Mộc Vân Dao lại lắc đầu: "Mẫu thân, tở mẫu bị trọng trách, chúng ta thu xếp ôn hòa rồi mới có thể rời đi."

"..... Được." Lý thị rốt cuộc là mẹ ruột mộc thành, Tô Thanh dù trong lòng có oán, nhưng nếu là mẹ kế không hỏi, khó tránh khỏi bị người nói xấu.

Không ít dân chúng nghe được mẩu từ các nàng nói chuyện, lại nghe được Hạ Yển thôn dân nói Lý thị ngày thường việc làm, quả thực đem lão bà từ ác độc chán ghét tới cực điểm.

Đội cho Lý thị bị lời đi ra, không ít người nhân cơ hội tiến lên phun nước miếng. Lý chính dương mình đám người chỉ có thể đợi cho dân chúng đều tản đi không sai biệt lắm mới tiến lên đem người nâng đi.

Tô Thanh cùng Mộc Văn Dao hướng người trong thôn nói ta ờ, nhờ bọn họ nàng Lý thị đi trở về trước, còn phu thê Dương thị cùng các nàng đi y quán.

Thầy thuốc y quán đã sớm đổi này cái cộc án từ có quan tâm, nhìn thấy thương trên cánh tay Mộc Văn Dao, hoảng sợ, bưng bó tốt xong, lại cấp bao một ít dược liệu bổ khí dưỡng huyết, còn chi thu một chút chẩn kim.

Mới vừa đi tới cửa thành, liền nhìn đến Lưu khám nghiệm tử thi đang chờ ở nơi đó, nhìn thấy Mộc Văn Dao cùng Tô Thanh, đưa tay vẫy vẫy: "Trở về đường xá xa xôi, vẫn là tọa xe ngựa ít tốn chút khí lực."

Mộc Văn Dao đánh giá Lưu ngổ tác*, trong lòng buồn bực: "Đại nhân, ngài công vụ bận rộn, không tốt làm phiền....."

*khám nghiệm tử thi

"Nha đầu người không cần đa tâm, ta và phụ thân người mộc thành từng có giao hảo, trước đó vài ngày nghe nói hấn mất, mà lúc ấy trong tay có án tử, không thể tiến đến phúng viếng, tiền xe ta đã muốn trả rồi, sắc trời đã muộn, các người mau chút trở về đi."

Tô Thanh tiến lên: "Đa tạ Ngổ tác đại nhân, dân phụ thay vong phu hành lễ."

"Tô phu nhân không cần khách khí, đi nhanh đi thôi."

Phu quân Dương thị ngồi ở bên ngoài cùng xa phu, Dương thị, Tô Thanh cùng Mộc Văn Dao ngồi trong xe ngựa một đường im lặng đi tới yển thôn.

Mộc Văn Dao nhắm mắt nghỉ ngơi ở trong lòng Tô Thanh, trong đầu suy nghĩ lung tung. Đồi trước, nàng chạy ra Trương phủ bị đánh gãy chân, Trương Vĩnh An muốn bắt nàng trở về, nhưng không ngờ có người nhà của nữ tử mất tích tìm đến Trương phủ, lại vô ý phát hiện bí mật trong hoa viên, liền báo cho huyện nha, nàng mới có thể tránh được một kiếp.

Hiện tại thời gian khẩn cấp, nàng vì bảo vệ Tô Thanh, vội vàng mưu đồ không thể lo lắng chu toàn. May mắn, sự tình hữu kinh vô hiểm* chấm dứt. Nghĩ nghĩ, thế nhưng ngủ quên không biết, mãi cho đến xe ngựa lộp bộp lung lay một chút, nàng mới bị bừng tỉnh.

*Bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm

"Dao nhi, đã đến."

Nàng thế nhưng ngủ một đường. Mộc Văn Dao ngạc nhiên trừng lớn mắt, xốc lên cửa xe thấy được cảnh sắc quen thuộc, vẻ mặt đều là ngượng ngùng.

Đã gặp tinh thần nữ nhi có vẻ tốt, Tô Thanh nhẹ nhàng thở ra, sờ sờ sợi tóc mềm mại của nàng: "Tốt lắm, mau chút xuống xe đi. Vị xa phu đại ca, trong nhà không người, không dám thỉnh ngài đi vào uống trà, vài cái tiền đồng, coi như một chút tiền nước trà, xin không ghét bỏ."

"Không cần như thế khách khí, tôi cùng Lưu ngổ tác cũng là quen biết, tiền xe hấn đã trả, tôi đi đây."

Đội cho xe ngựa đi xa, Tô Thanh đối Dương thị lại nói ta ờ. Dương thị vỗ vỗ tay nàng: "Văn Dao nha đầu còn chưa trưởng thành, bà bà người chân lại gãy, cũng cần bên người chiếu cố, sau này cần phải hảo hảo trù tính mới được."

"Ta biết rồi." Tô Thanh cảm kích cầm tay bà, sau đó mới mang theo Mộc Văn Dao vào đại môn.

(*) sự tích câu "Võng khai một diện" - Võng khai một mặt.

Khoảng năm 1766 TCN, người cai trị cuối cùng của triều đại nhà Hạ cực kỳ bạo ngược và phóng đảng. Điều này tạo ra sự căm phẫn, bất bình trong dân chúng. Để giúp dân thoát khỏi cảnh lầm than này, Thương Thang đã đứng lên lật đổ bạo chúa, sau đó lập nên triều đại nhà Thương (1600 -1066 TCN).

Từ khi Thương Thang còn là người đứng đầu bộ tộc Thương, ông được người dân rất mực tôn kính bởi sự từ bi và tình thương đối với tất cả chúng sinh. Một ngày nọ, trong khi Thương Thang đang bách bộ nơi thôn dã, ông bắt gặp một người bắt chim giăng một tấm lưới lớn trải rộng ra như một cái chuông và lầm bầm: “Lũ chim chóc các người mau tới đây đi, mau bay vào lưới của ta đi. Bất kể có bay thấp bay cao, bay Đông bay Tây gì thì cũng bay hết vào lưới ta đi!”

Thương Thang dừng lại và nói với ông ta rằng cách làm của ông quá tàn nhẫn vì ông không tha cho con chim nào thoát được dưới tấm lưới của mình, và rằng ông nên để lại ít nhất một mặt lưới mở.

Thương Thang cắt bỏ một của tấm lưới và sau đó thì thào: “Chim ơi, thích bay bên phải thì cứ bay bên phải, thích bay bên trái thì cứ nhắm bên trái; còn nếu thật sự mệt mỏi với cuộc đời này thì hãy sà vào lưới ta!” Tất cả mọi người, kể cả người đàn ông đã giăng lưới, đều cảm động vì tấm lòng của Thương Thang đối với loài chim. Họ nhận ra ông là một người có nhân cách tuyệt vời.

Tin lành đồn xa, người đứng đầu các bộ tộc khác sau khi được nghe kể về câu chuyện này, đều quyết lòng dốc sức, nguyện trung thành với Thương Thang cùng sự tin tưởng tuyệt đối rằng, ông sẽ là một vị vua tốt.

Thương Thang nhận được sự ủng hộ của hơn 40 bộ tộc, tạo lập nền tảng thuận lợi giúp ông chấm dứt sự thống trị độc đoán của triều đại nhà Hạ; qua đó, ông trở thành người sáng lập triều đại nhà Thương.

Câu thành ngữ Võng khai nhất diện (網開一面) cũng từ đó mà thành. Nó có nghĩa là ‘lưới mở một mặt’. Ban đầu, thành ngữ này được là Võng khai tam diện (網開三面) nghĩa là ‘lưới mở ba mặt’.

Ngày nay thành ngữ này được dùng để chỉ tấm lòng nhân hậu, khoan dung, độ lượng của một người, thông qua việc cho người có lỗi một lối thoát hoặc cho phép họ có một cơ hội để sửa chữa lỗi lầm của mình.

Câu chuyện về Thương Thang được trích từ tập III của cuốn sách Sử ký của Tư Mã Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kế hoạch tương lai

Lý thị mới vừa bị đuổi về không lâu, người trong thôn đối bà không mừng, trực tiếp đem bà ta ném tới trên giường, lúc này nhìn mẩu từ Tô Thanh trở về, thăm hỏi xong liền lần lượt rời đi. Tô Thanh gặp ai cũng nói lời cảm tạ, một hồi lâu mới tiễn mọi người ra về.

Trên mặt đất vẫn còn vết, Tô Thanh ra cửa lấy đất lấp lên, đem vết máu che đi, một phen thu dọn, sắc trời đã hoàn toàn tối mịt.

Lý thị nằm ở trên giường, vẫn không dám lên tiếng, sợ bị Mộc Văn Dao, cái sát thần nhìn chòng chọc.

Mất thấy Tô Thanh muốn đi xuống bếp* để nấu cơm, Mộc Văn Dao liền ngăn lại, đôi mắt trông mong nhìn: "Mẫu thân như thế nào vẫn không để ý tới con, đang giận con?"

*táo: cái bếp lò

Tô Thanh nhìn nàng một cái, nước mắt ở hốc mắt dâng trào: "Dao nhi, con thành thật nói cho nương biết, buổi tối ngày hôm trước, chuyện tình buổi tối hôm trước, cùng con có liên quan? Còn có, động tĩnh lớn như vậy, vì cái gì nương không bị đánh thừ? Rõ ràng ngay từ đầu nương ngủ ở chính ốc, vì cái gì tỉnh lại đã ở đông ốc?"

Nghe được không phải hỏi về lí do Đinh Sơn chết, Mộc Vân Dao nhẹ nhàng thở ra, vội vàng chớp chớp mắt, ánh mắt trong suốt ngập nước tràn đầy vô tội: "Mẫu thân, con lên núi giúp tổ mẫu hái thuốc, nhìn nương hai buổi tối luôn ngủ không tốt, cũng tìm một ít dược liệu có tác dụng an thần, muốn nương ngủ an ổn một ít, con cũng không biết như thế nào liền đã xảy ra chuyện tình đáng sợ như vậy. Mẫu thân, thật may là chúng ta cũng chưa việc, về sau cũng không cần lo lắng tiến vào Trương phủ, thật sự là ông trời mở mắt, buổi tối con muốn thấp ông trời nên hương, cảm tạ đã phù hộ mẫu thân!"

Nhận được đáp án có lẽ như thế, Tô Thanh tự nhiên không hài lòng, muốn nghiêm mặt, liền nhìn đến Mộc Vân Dao ánh mắt ngập nước, lòng như thế nào đều cứng rắn không đứng dậy: "Tốt lắm, mẫu thân cũng tới thấp nên hương."

Mộc Vân Dao cười tủm tỉm gật gật đầu, ôm thắt lưng Tô Thanh, ở ngực cọ cọ, trong lòng đều là thỏa mãn. Nàng nên hảo hảo cảm tạ trời cao một chút, cảm tạ cho nàng một lần cơ hội.

Tô Thanh làm cơm, nhìn đến trên giường không dám lên tiếng - Lý thị, trong lòng không khỏi khó xử, cuối cùng vẫn là bới thêm một chén nữa, cho bà bà đặt ở đầu giường gần lò sưởi.

Lý thị nom nớp lo sợ nhìn về phía Mộc Vân Dao, thấy nàng không có lên tiếng, mới chịu đựng đau đi sờ chiếc đĩa.

Mộc Vân Dao nhìn nàng một cái, ngại Tô Thanh ở đây, cũng không có nói cái gì. Cơm nước xong, Tô Thanh đi rửa chén, Mộc Vân Dao đi hướng cạnh giường.

"Người..... Người đừng lại đây, người muốn làm gì?" Lý thị sợ tới khăn trương đến mức nói ra, kéo thân mình hướng vào trong, động đến miệng vết thương đau đến nhe răng trợn mắt.

Mộc Vân Dao mặt không chút thay đổi đem gối đầu Lý thị cầm lên, từ vị trí đó móc lên một khối tấm vải gỗ, đem bạc bên trong lấy ra.

Lý thị trong mắt không cam lòng: "Đó là bạc của ta....."

"Bạc của người? Ở đây ước chừng bảy mươi lượng bạc, trong đó năm mươi lượng là tiền bán mình của ta cùng mẫu thân, ngũ lượng là người lấy trong tú quần áo nhà của ta từ quần áo trộm ra, còn lại mười lăm lượng cũng là nhiều năm người cướp đoạt từ trên người cha mẹ ta, người nhưng thật nói nói, có một tiền đồng là người tự kiếm sao?"

Lý thị không dám lên tiếng, nhưng trong lòng đau lấy máu, này đó bạc chính là nửa cái mạng của bà!

Tô Thanh tiến vào nhìn đến ngân lượng trong tay Mộc Vân Dao, kinh ngạc nói: "Dao nhi, làm sao có nhiều bạc như vậy?"

"Tổ mẫu tích lũy từ trước đến giờ, nói là cho chúng ta chi tiêu sinh hoạt. Nương, ngài thích Hạ Yên thôn sao?"

Nghe được bạc của Lý thị, Tô Thanh cũng đoán được cái gọi là lễ hỏi của Trương tài chủ, liền không hỏi gì thêm, vui vẻ nói: "Ồ nhiều năm như vậy, tự nhiên là thích."

"Con nhớ rõ khi phụ thân dạy ta đọc sách, đọc qua một câu thơ:

Nhật xuất giang hoa hồng thắm hóa,

Xuân lai giang thủy lục như lam.

Nói rất đúng phong cảnh Giang Nam, mẫu thân lúc ấy còn nói, nếu như có cơ hội, nhìn một chút liền rất tốt, mẫu thân cảm thấy được chúng ta đi Giang Nam như thế nào?"

*Mặt trời mọc hoa hồng Giang Nam đỏ hơn lửa, xuân đến nước sông màu lục (xanh lá) gần như xanh lam (xanh da trời).

Tô Thanh chỉ cho nàng có ý nghĩ kỳ lạ, không khỏi cười nhẹ xoa đầu của nàng: "Tốt, Dao nhi thích địa phương nào, chúng ta liền đi địa phương đó, dù sao nơi nào có con, mẫu thân đều thích."

Mộc Vân Dao trên ghế nhảy xuống: "Được, mẫu thân đáp ứng rồi, con hiện tại đã nghĩ biện pháp kiếm bạc, sau đó mang mẫu thân đi thưởng thức phong cảnh Giang Nam!"

"Con nha, cẩn thận một chút, trên người còn mang theo thương đau, ngàn vạn lần đừng va chạm."

"Biết rồi." Mộc Vân Dao nắm trong tay bạc, ánh sáng trong mắt dần dần kiên định.

Từ khi nàng thiết kế muốn giết Trương Vĩnh An bắt đầu, cũng đã mưu tính tốt lắm rồi khỏi Hạ Yên thôn. Bởi vì nàng đối Tô gia quá mức lo lắng, tuy rằng căn cứ trí nhớ, gặp Tô gia thì sau một năm rưỡi, mới có thể lại tới đây donc nàng cùng mẫu thân, nhưng dựa theo tác phong làm việc của người Tô gia, ai cũng không thể xác định, bọn họ không phải đã sớm biết thân phận mẫu thân, chính là chưa từng có tới đón người mà thôi.

Cả đời này, nàng muốn chống lại Tô gia, muốn cho Tô gia trả giá đại giới, chỉ dựa vào nàng cùng mẫu thân hai người, căn bản không được việc, cho nên, nàng phải nghĩ lối tắt khác, trước khi người Tô gia đến đón các nàng, tích lũy tài sản để cùng chống lại, mà tích lũy như vậy, tại Hạ Yên thôn một cái tiểu sơn thôn như vậy là làm không được, nàng phải chọn lựa một khối văn cầu lớn hơn nữa, giàu có và đông đúc như Giang Nam là địa phương thích hợp nhất.

Muốn đi Giang Nam, đường xá xa xôi, muốn làm việc, cũng muốn có vốn, trước mắt trong tay điểm bạc này là xa xa không đủ. Muốn kiếm bạc không khó, chính là nên hướng mẫu thân giải thích như thế nào đâu?

Ở trong nhà tĩnh dưỡng nửa tháng, miệng vết thương sau đầu cùng trên cánh tay cũng đã vảy kết, hai tay cũng khôi phục trắng nõn mềm mại. Mộc Vân Dao nâng má nhìn về phía sân, như trước không tìm được lí do thoái thác thích hợp.

"Dao nhi." Tô Thanh bưng một chén cháo tào đò lại đây: "Nhanh lên thừa dịp còn nóng mau uống hết."

"Mẫu thân, thương thế của con đều dưỡng không sai biệt lắm, thân thể ngài vừa đến vào đông sẽ không tốt, cũng là ngài uống đi."

"Nói cái gì mê sảng đâu, mẫu thân đây đều là bệnh cũ, mỗi một năm đều là như thế, nhanh lên uống, chẳng lẽ muốn cho mẫu thân đứt môi có thể uống?"

*uy: cho ăn, dứt, móm,...

"Tuyệt." Mộc Vân Dao cười hi hi ngửa đầu, đôi mắt trông mong Tô Thanh, há mồm: "Mẫu thân đến dứt con, a....."

Tô Thanh trong lòng nóng lên, hốc mắt không nhịn được đỏ lên: "Tốt, mẫu thân đến dứt." Thiếu chút nữa, nàng liền mất đi đứa bé này.

"Mẫu thân," Mộc Vân Dao vuốt mặt của nàng, trong lòng dâng lên một cỗ áy náy thật lớn: "Mẫu thân, con ngày ấy bị tổ mẫu đánh ngắt xui, mơ cái mộng thật dài. Trong mộng mẫu thân tiến vào Trương phủ bị tra tấn đến chết, con cũng đánh gãy chân....."

Đem sự tình có thể nói, chọn lựa lấy nói một ít, Mộc Vân Dao bất an nhìn Tô Thanh, trái tim gắt gao néo cùng một chỗ, mẫu thân hội cảm thấy được nàng là quái vật đâu, sẽ sợ sao?

"Dao nhi, Dao nhi chịu khổ." Tuy rằng Mộc Vân Dao đã muốn tận lực lựa tốt nói, nhưng Tô Thanh không ngừng rơi lệ, gãy chân, Tô gia, Vương Phủ..... Nghe liền giống như một giấc mộng cảnh xa không thể thành, Dao nhi là loại mình không có dựa vào, phải tại địa phương kia sống sót, không biết muốn ăn nhiều ít khổ.

"Mẫu thân không nghĩ con kỳ quái sao?"

"Dao nhi như thế nào kỳ quái, con là đứa nhỏ chịu lên trời phù hộ. Lúc trước mẫu thân hoài con bảy tháng sinh non, con sinh ra đến ngay cả khóc cũng không khóc, trong thôn mọi người nói sống không được, nhưng con lại kiên cường sống, còn có dung nhan xinh đẹp. Lần này, cũng là trời cao chiếu cố, cho con dự báo nguy hiểm đâu."

Mộc Vân Dao bỏ nhào vào Tô Thanh trong lòng, lén lút lau lau rồi một chút nước mắt: "Mẫu thân, ngài thật tốt."

Nói ra tâm sự lớn nhất, Mộc Vân Dao cả người thoải mái rất nhiều, sau khi ngủ một giấc thật đã, dậy thật sớm lôi kéo Tô Thanh ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Tay không bắt bạch lang

(*ở đây là hàm ý tiêu cực, bỏ tiền của công sức ra thì ít, nhưng lại bắt được sói trắng là vật trân quý, kiểu muốn làm ít hưởng nhiều)

"Dao nhị, làm cái gì vậy a?"

"Mẫu thân, chúng ta đi Yên thành mua đồ." Với số tiền trong tay, nàng đã có ý tưởng, hiện tại đi trước con đường thêu tranh.

Tô Thanh không cần được nâng, chỉ có thể cùng nàng đi về phía trước.

"Dương gia thăm, cần phải đi Yên thành?" Mộc Vân Dao nhìn đến Dương thị, giong giọng hỏi.

"Trời lạnh thế này, hai mẫu tử các người đi Yên thành làm cái gì?"

"Con cùng mẫu thân nghĩ đến một ít phương pháp kiếm tiền, muốn đi thêu tranh bán, thăm cùng đi đi." Dương thị cùng mẫu thân có quan hệ không tồi, hiện giờ dù khả năng, nàng cũng là nguyện ý giúp đỡ một phen.

Dương thị nghĩ nghĩ, cười gât đầu: "Hảo, ta đây liền cùng mẫu tử các người đi xem đi. Cũng đừng đi tới, chờ ta một chút cho Dương thúc người đi nhà Lý chính mượn đầu lừa lông ngắn, chúng ta ngồi xe lừa đi."

Nhìn đến thần sắc Dương thị, Mộc Vân Dao chỉ biết bà cần bán không tin phương pháp kiếm tiền mà mình nói, bất quá là lo lắng mẫu tử nàng hai người mà thôi, trong lòng không khỏi dần dần ấm lên: "Hảo, đa tạ thăm."

Phu quân Dương thị trầm mặc ít lời, thời gian dọc theo đường đi trong xe lừa cũng im lặng, nhưng thật ra Dương thị cùng Tô Thanh tán gẫu thật thân thiết.

Tới rồi Yên thành, Mộc Vân Dao cũng không có đi dạo, trực tiếp hướng về Xuân Tú Phường lớn nhất mà đi.

Nhìn đám người ra vào Xuân Tú Phường, Dương thị trong lòng không tự nhiên, những người đó mặc mang lông lòa tỏa sáng, các nàng đi vào nếu dụng làm dơ của người ta, có thể bởi không dậy nổi: "Vân Dao nha đầu, những thứ kia, đều đắt tiền thực, chúng ta là mua không nổi."

"Thăm không cần lo lắng, có đôi khi mua đồ không cần tiêu tiền. Trên tay nàng mặc dù có mấy chục lượng bạc, nhưng ném vào Xuân Tú Phường sợ ngay cả sợi tơ mua không đồng đều, cho nên, nàng tính toán không trả tiền."

Mộc Vân Dao thần sắc tự nhiên lôi kéo hai người đi vào cánh cửa, thẳng đến quầy: "Chường quầy, nghe nói Xuân Tú Phường các người được xưng thuê được sắc xuân thiên hạ, không biết màu sắc sợi tơ có đầy đủ hết?"

Chường quầy Xuân Tú Phường đang ở làm sổ sách, nghe vậy không khỏi hơi có vẻ tò mò nhìn qua, Xuân Tú Phường bọn họ kinh doanh hơn trăm năm, ở cả Đại Lịch quốc cũng là xếp ở vị trí thượng hảo, đã lâu rồi không bị người khiêu khích trắng trợn như vậy.

Nhìn đến Mộc Vân Dao, không khỏi ngăn ra, một tiểu cô nương nuôi dưỡng thật khá, nếu không phải trên người nàng một thân vải thô vấy lưa, hẳn đều phải hoài nghi là nhìn đến vị quan gia tiểu thư: "Vị cô nương này, là tới mua sợi tơ?"

"Không tồi, phải khung thêu lớn nhất, phải tốt nhất sợi tơ, các loại nhan sắc đầy đủ hết."

Nghe nói như thế, chường quầy không khỏi càng phát ra tò mò: "Này khung thêu lớn nhất, nó rất lớn, người phải làm chỉ?"

"Tự nhiên là thêu."

"Ha ha, cô nương, đừng nói cái khung thêu lớn, đầy đủ cái loại màu sắc sợi tơ người nói, cũng không tiện nghĩ." Chường quầy nhìn về phía thần sắc câu nệ Dương thị cùng Tô Thanh, hai người này ai cũng không giống như là người có tiền a!

"Chường quầy đây là không bán, nếu là người không bán, ta đi đối diện Thái Nguyệt các cũng là giống nhau." Phát giác tầm mắt chường quầy làm cho Tô Thanh càng thêm không được tự nhiên, Mộc Vân Dao nhất thời trong lòng buồn bực, nói xong người liền muốn đi.

"Cô nương từ từ." Mờ miệng gọi lại nàng, chường quầy cũng sững sốt một chút, không biết vì sao, trước mắt này tiểu cô nương có khí thế phi phàm, chung quy vẫn làm cho hắn không dám khinh thị.

"Các loại sợi tơ này đó được cất giữ, cô nương theo ta đến trên lầu xem đi." Quên đi, coi như hôm nay tâm tình hảo, kết cái thiện duyên.

Mộc Vân Dao nghĩ nghĩ, đuổi kịp cước bộ chường quầy.

Mở ra phòng trên lầu, một cỗ hương vị tơ lụa đặc hữu truyền đến, xem các tơ lụa hoa mỹ đầy màu sắc Dương thị tròn mắt há hốc mồm.

Mộc Vân Dao tầm mắt lại rơi ở một hàng xếp cây gỗ treo những sợi chỉ thêu: "Chường quầy, chỉ thêu ở đây tuy nhiều, nhưng nhan sắc không được đầy đủ nha."

"Thế này còn không đầy đủ hết?" Chường quầy nhún mày, cô nương này sẽ không phải là đến quấy rối đi?

"Chỉ nói về màu đó, tiệm ông có đó hồng, đó thăm, hồng hồng, hồng phấn, đó tươi, lại thiếu nhũ đỏ bạc cùng hồng nhạt, ta có nói sai?"

"Này..... hai màu nhũ đỏ bạc cùng hồng nhạt kỳ thật cùng đó hồng, hồng hồng không sai biệt lắm, hơn nữa người bình thường dùng ít, cho nên....."

Mộc Vân Dao thoáng thất vọng thở dài: "Người bình thường dùng ít, đó là các nàng nguyện ý chấp nhận, ta chính là cần trọng dụng, tự nhiên không thể tùy ý. Chường quầy, đây là ta liệt ra tờ danh sách, người xem xem, có thể gom đủ."

"Nhiều như vậy?" Chường quầy kinh ngạc: "Cô nương, người còn viết lượng hoàng (màu vàng bóng), lượng hoàng khá giống màu minh hoàng (màu áo vua mặc, vàng chói), bất luận tơ lụa cũng không dám bán cho người. Đây chính là làm trái luật gì đó, hơn nữa bị quan sai phát hiện được chính là tội lớn, nhóm quan sai cũng không nghe người giải thích đây là lượng hoàng không phải minh hoàng, dù sao, nhìn đều không sai biệt lắm"

"Như vậy chường quầy người bán hay không sợi tơ lượng hoàng cho ta?"

"Không bán." Chường quầy trong lòng hơi hận, sớm biết rằng cô nương này chính là đến quấy rối, hẳn mới không lãng phí thời gian như vậy.

Mộc Vân Dao mỉm cười, theo trong tay áo rút ra nhất phương khăn tay: "Chường quầy nhìn kỹ hẳn nói."

"Một khăn còn con có cái gì đẹp..... này....." Chường quầy nhìn lướt qua, lập tức đưa tay cầm lại đây, đem khăn từ đặt ở trên tay nhìn kỹ, thậm chí không tự giác hướng bên cửa sổ đi hai bước, đây là thêu pháp thất truyền phi châm họa?

“Chường quầy hảo nhãn lực, tuy rằng vải thêu thô ráp, kim thêu lại không thích hợp, chính là miễn cưỡng có thể xem”

Chường quầy luôn mãi cẩn thận quan sát, lấy tay chỉ thật cẩn thận sờ soạng trên khăn thêu con bướm(điệp) đập cánh muốn bay: "Thêu pháp phi châm họa, sợi tơ mịn hơn tóc và kim giống như lông, phối màu độc đáo, do đó có thể khắc họa ra, những bông hoa vô cùng khéo léo, và các nhân vật phong cảnh đều sống động giống như in hiện ra như thật."

Mộc Vân Dao nhẹ nhàng cười: "Ta nghĩ muốn thêu một bức họa, không biết chừng quây có nguyên bản chút sợi tơ cho ta?"

Chừng quây thần tình ý cười, nhìn Mộc Vân Dao giống như nhìn một cái kim oa nhi (đứa trẻ vàng): "Cô nương cùng hai vị phu nhân đã đứng thật lâu, nghĩ đến đều mệt mỏi, trà bên trong uống chén trà nghỉ chân một chút như thế nào? Ta cũng tốt lắm cho người ta đi chuẩn bị sợi tơ cỡ nương cần."

Mộc Vân Dao ánh mắt neho lại, rồi sau đó gật gật đầu: "Hào."

Chừng quây lập tức làm cho người ta đưa lên trà ngon, điểm tâm, cẩn thận nói chuyện, tìm kiếm lai lịch thêu pháp.

Mộc Vân Dao mặt mang ý cười, nhìn như đơn thuần, lại một chút tin tức hữu dụng đều không có để lộ, qua không bao lâu, các loại sợi tơ đều đưa lại đây, hơn nữa chất lượng so với vừa rồi xem thật là tốt hai phần: "Chừng quây, này đó sợi tơ tổn bao nhiêu ngân lượng?"

"Thứ cho ta mạo muội, không biết cô nương phải thêu cái kiệt tác gì, cần nhiều sợi tơ như vậy?"

"Phụ thân khi còn sống thích vẽ tranh, lại thấy bức tranh chi đơn bạc khó có thể bảo tồn lâu dài, trong lòng có tiếc nuối. Hiện giờ phụ thân mất, ta nghĩ đưa hẳn thích nhất đích bức tranh Cẩm Tú Sơn Hà* thêu ra.

(*giang sơn cẩm tú; non sông tươi đẹp)

"Nga, không biết quy cách như thế nào?"

"Nếu là dựa theo nguyên bức tranh thêu ra, dài chừng lục thước, cao ngũ thước."

(*thước =1/3 mét)

"Bức tranh thêu cực kỳ tỉ mỉ, chi cần là một con chim bay, chỉ sợ đều phải thêu bảy, tám ngày, không biết cô nương thêu một thêu phẩm lớn như vậy, cần bao lâu thời gian?"

"Thời gian ta khá dư dả, có thể chậm rãi mà thêu." Mộc Vân Dao rũ xuống đôi mắt, tựa hồ đối với điểm tâm trên bàn cảm thấy hứng thú, cầm lên một cái chậm rãi nhắm nháp. Bộ dạng nàng xinh đẹp, giờ tay nhắc chân mang theo vài phần không thêm ước thúc, chỉ làm cho người khác cảm giác tính tình thuần khiết.

"Nếu là đẩy nhanh tốc độ, cô nương có thể ở bao lâu thời gian hoàn thành sản phẩm?" Chừng quây đích nói xong, trong lòng có chút khẩn trương, nếu là có thể đủ ở trong khoảng thời gian ngắn hoàn thành, nói không chính xác hẳn có thể thuận tay kiếm được một cái công lớn!

- - - - -

Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có "điều bạch nhãn" thường hung tợn hơn cả.

Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con ngươi không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người.

- Điều bạch nhãn: khoe mắt ngoài xếch lên, nhãn cầu có màu trắng chiếm đa số, nhìn vào thấy hung quang lóe lóe.

Nếu nói Trung sơn lang là lấy oán trả ơn, thì Bạch nhãn lang còn tệ hơn, có đối xử với nó thế nào, nó cũng sẽ hại người, chính là không chút cảm động.

...

Một cách giải thích khác, nói Bạch nhãn lang là một cách nói hình tượng.

Bởi vì phía trên mắt sói thường có chùm lông trắng, thường thường người Trung Quốc hay gọi là Chó bốn mắt, hơn nữa vành mắt khá đen.

Thường thường ở bên ngoài thấy sói, nhìn mắt nó không rõ bằng chùm lông trắng trên mắt, nên tưởng đó mới là mắt, phần nhiều đều cho nó là con Chó bốn mắt.

Người Đông Bắc khi nói đến Bạch nhãn lang là ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành dễ bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói. (trích)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cá mắc câu

"Vốn là vì tưởng niệm phụ thân mà làm, tự nhiên không nóng nảy, từ từ sẽ đến là được." Mộc Vân Dao trong lòng khẽ nhúc nhích: con cá đã muốn mắc câu, phía sau nếu là sót ruột đem cá kéo lên mới có thể hội dứt dây câu, cho nên, không thể sót ruột, đem dây câu thu một chút, phóng một chút, con cá tự nhiên chạy không thoát.

"Chừng quây, sợi tơ bán thế nào? Ta nghĩ tưởng niệm phụ thân, tự nhiên muốn dùng đồ tốt nhất, hôm nay xem này đó sợi tơ đều thượng thừa, một chút mua đi sợ là ngân lượng không đủ, ta trước hết chọn một chút cần dùng gấp mua thôi."

"Cô nương đừng vội, người tuổi còn nhỏ đã có một mảnh hiếu tâm, thật sự là làm người ta cảm động, ta có thể đưa cô nương một ít sợi tơ, chính là, màu sắc cũng không được đầy đủ, không biết cô nương thêu bức họa sơn hà (sông núi) tốc độ như thế nào, ta xem xem cần hay không cần thúc giục nhân thủ nhanh hơn đưa lại đây."

"Nói ra chừng quây cảm thấy ta còn tuổi nhỏ liền yêu thôi phỏng (nói khoác), bức họa sơn hà ta đi theo phụ thân xem qua vô số lần, mỗi một điểm nhan sắc mỗi một phân đường cong đều thuộc nằm lòng, nếu là đẩy nhanh tốc độ, không tới hai tháng tất nhiên có thể hoàn thành."

"Cô nương nói là thật sự?" Hẳn mặc dù có chút hoài nghi, nhưng lời này nếu thật, đại sự hẳn cố gắng có thể thành: "Ta mạo muội nói một câu, xem quần áo cô nương cùng hai vị người nhà, nghĩ đến phải là gia thế bình thường, thượng đẳng chi thêu cùng thượng đẳng vải thêu, chính là giá trị xa xỉ."

Mộc Vân Dao như trước mặt mang ý cười: "Chừng quây nói không sai, cho nên, ta tính toán từ từ đến, tích góp từng tí một ít ngân lượng, sẽ mua một ít chi thêu, chậm rãi, tổng có thể đem bức thêu hoàn thành."

"Ta có một cái đề nghị, cô nương nghe một chút. Tôi có thể làm chủ, cho ngài tốt nhất chi thêu cùng vải thêu."

Mộc Vân Dao trên mặt lập tức phỏng bị: "Chừng quây vì sao tốt tâm như vậy?"

"Cô nương chớ sót ruột, lại nói tiếp, thêu pháp phi châm họa đã muốn thất truyền từ lâu, hôm nay vừa thấy trong lòng yêu thích, đúng lúc trong nhà có trường bối mừng thọ, nếu là cô nương có thể bỏ những thứ yêu thích, tôi nguyện ý ra giá đem bức thêu sơn hà mua, cấp trường bối đưa thọ lễ."

"Đây là ta cấp phụ thân, cũng không muốn bán ra." Tôi cửa cầu bán, không bằng làm cho người tới cửa cầu mua, như vậy mới có thể được đến giá tốt.

"Cô nương một bộ hiếu tâm, ta có thể hiểu được, nhưng này thêu phẩm nếu là dùng tốt nhất chi thêu cùng vải thêu, giá cả quá cao, chỉ sợ liên lụy cô nương rất nhiều năm, nghĩ đến lệnh tôn dưới tuổi vàng có biết, cũng là trong lòng khó mà an nghỉ. Cô nương đem bức họa sơn hà thêu ra, cũng đã toàn bộ một phần tâm hiếu kính. Lại ra giá đem nó bán cho ta, tức buồn bán lời ngân lượng có thể làm cho cuộc sống người nhà rất tốt, cũng thanh toán ta đối trường bối một phần hiếu tâm, vừa mới tam được a."

Mộc Vân Dao đánh giá người này, trách không được có thể trở thành Xuân Tú Phùng chừng quây, chỉ cần phần tài ăn nói này, là tốt không còn gì để nói: "Chừng quây nói cũng có chút đạo lý."

Gấp nàng dao động, chường quảy trên mặt tươi cười lập tức hơn hai phần: "Như vậy đi, ta xem phẩm tính cô nương, tất nhiên là tâm tư lương thiện, là người hết lòng tuân thủ hứa hẹn, tôi trước lựa một đám chỉ thêu, giúp cô nương đưa về trong nhà, có thể một bên thêu một bên chậm rãi cân nhắc."

"Như vậy quả mức không ổn."

"Ta làm Xuân Tú Phường chường quảy nhiều năm, điểm nhân lực xem người vẫn phải có, ta tin được cô nương. Đi lên hai người, đi giúp cô nương kêu một chiếc xe ngựa, mặt khác đem này đó chỉ thêu cùng vài thêu mỗi loại chọn một phóng đi lên, giúp cô nương đưa về nhà."

"Chường quảy, ngài như vậy ta thật sự là....." Mộc Vân Dao trên mặt hơn vài phần bất an.

Chường quảy thấy vậy trong lòng càng tỏ ra chắc chắn: "Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại, cũng là cùng cô nương thiện duyên." Chuyện này còn không thích hợp tuyên dương, nếu là thành, hẳn còn có một cái công lớn, nếu không được, hẳn làm cho người ta đưa hàng cũng biết nơi ở cô nương này, đối phó một cái nha đầu trong thôn, còn không giải quyết được, lỡ là đi ra ngoài gì đó, có phương pháp bỏ trở về!

Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh, Dương thị, được chường quảy nhiệt tình đưa lên xe ngựa, mãi cho đến ngoài cửa thành, Tô Thanh cùng Dương thị mới hồi phục tinh thần lại.

"Vân Dao nha đầu, người đây là..... đây là....." Dương thị ánh mắt kinh hãi đánh giá Mộc Vân Dao, bà căn bản không thể tưởng được, mấy ngày trước đây còn là tiểu nha đầu hay khóc lóc, như thế nào trong nháy mắt trở thành vì một cái người bà xem không hiểu. Nàng cùng chường quảy kia đối thoại, bà nghe xong, lại nghe không hiểu, chỉ cảm thấy mỗi một câu đều có thâm ý khác.

Tô Thanh khăn trương tay nắm Mộc Vân Dao, trong lòng cũng là không ngừng lo lắng, tuy rằng nghe nàng nói kỹ dị cảnh trong mơ, nói nàng ở cảnh trong mơ học được gì đó, nhưng sự lo lắng không chỉ có không có ít lại, ngược lại càng phát ra nhiều hơn.

Mộc Vân Dao âm thầm nhéo nhéo tay Tô Thanh, ngừng đầu lên ngồi ngừng cười, thật mạnh thờ phò một cái: "Thắm, châm pháp thêu này, con cũng theo trên sách phụ thân nhìn đến, trộm luyện tập một chút, phát hiện cũng không tính quá khó khăn, hiện giờ, phụ thân không ở, con cùng mẫu thân phải phụ dưỡng tổ mẫu, chúng ta đều xuống đất không được, chỉ có thể nghĩ muốn chút biện pháp mưu sinh. Vừa mới ở Xuân Tú Phường, trong lòng con cũng không yên, thăm nghĩ trăm ổn, trấn định một ít, mới có thể không cho người khác thấy. Thắm cũng không nên chê cười con."

"Nha đầu người ấy, thật không hổ là đi theo cha người đọc qua sách, có kiến thức chính là không giống với. Bất quá, chường quỳ kia đem sợi tơ tặng cho người, nên sẽ không về sau lại đến tìm phiền toái đi?"

"Xuân Tú Phường gia nghiệp lớn, hẳn là sẽ không cùng con một cái nha đầu so đo."

Ở cửa thành thông tri phu quân Dương thị, đoàn người trở lại Hạ Yên thôn.

Nhìn đến xe ngựa vào thôn, không ít người đều cảm thấy ngạc nhiên, chờ nhìn đến trên xe ngựa (mã xa) đem xuống dưới một rương hoa lệ sợi tơ, lại sợ hãi than liên tục.

Không đợi Mộc Vân Dao nói cái gì, Dương thị trước hết đem chuyện Xuân Tú Phường nói một lần, người nghe cảm thấy choáng váng.

Đợi cho Mộc Vân Dao bắt đầu động kim thêu, tức phụ cùng các cô nương trong thôn đến đây một đóng, trong viện ngay cả nơi đặt chân cũng không còn.

Dương thị đã nhiều ngày cùng Tô Thanh quan hệ rất tốt, bởi ở Tô Thanh bên cạnh ngăn cản người: "Các người không cần chen lấn, này đó sợi tơ cùng vài thêu đất tiền thực, về sau Xuân Tú Phường chường quảy còn muốn đến lấy về, bị dơ liên bởi không dậy nói."

Mọi người nghe vậy im lặng rất nhiều, chính là ánh mắt lại nhìn chăm chăm tay Mộc Vân Dao không tha.

"Ai nha, đây là kim thêu sao? Ta thấy thế nào đã cảm thấy quang mắt, cùng sợi tóc không khác là mấy!"

"Liền người cái bàn tay thô, cầm đại kim thêu đây hài (giày) còn được, kim thêu này đó cũng đừng suy nghĩ, đến trong tay người đều không thấy ở đâu."

"Việc này ta làm không được, chẳng lẽ liền xem không được à, tôi xem liền nghiệm, về sau đi ra ngoài cũng có thể cùng người ta nói nói."

Vốn đối với chuyện Mộc Vân Dao được cho không sợi tơ còn có chút bất bình, khi nhìn đến nàng thêu, bọn họ đều đánh mất ý niệm trong đầu, đó là thêu hoa sao, kia quả thực rắc rối!

Kim thêu giống như sợi tóc, chỉ thêu so với sợi tóc còn nhỏ hơn, Mộc Vân Dao cầm vài thêu ngón tay tung bay khiến người xem hoa cả mắt, nhìn trống rỗng tấm vải, trong chớp mắt liền hơn nhiều màu sắc, mau chóng như dùng bút vẽ một bức tranh bình thường, cho dù là thoải mái làm cho nhóm các nàng học, các nàng cũng học không được.

Ngay từ đầu những người này còn xem hăng hái, qua hai ngày, dần dần mất hứng thú. Vào đông có thời gian nghỉ ngơi không nhiều lắm, đầu xuân sẽ thu thập thổ địa, các nàng cũng không có nhiều lòng dạ thanh thản như vậy.

Nhưng thật ra Dương thị, xem Tô Thanh giúp Mộc Vân Dao tuốt sợi chỉ có đôi khi vội ngay cả cơm đều không kịp ăn, đơn giản nhiều làm một ít, cho mẹ con các nàng đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Trả giá không hạn độ

Mộc Vân Dao cũng không có khách khí, chính là ở Dương thị liên tục đưa năm sáu ngày sau, đem bà gọi lại, cho bà một lượng bạc, xem Dương thị sắc mặt thay đổi, vội vàng mở miệng nói:

"Thắm, con biết ngài cho chúng ta đưa cơm cũng không phải vì bạc, nhưng chúng ta không thể ăn uống không không trả tiền, còn nữa nói, cho dù ngài nguyên ý, còn có Dương thúc, nhà ai cũng không sống khá giả, không thể để cho ngài xuất công lại ra tiền."

"Nha đầu người, thôi được rồi, nếu như vậy, ta đây liền dùng bạc này, giúp hai mẫu từ các người mua đồ ăn tốt hơn, điều dưỡng một chút thân mình, gặp các người một đám yếu đuối, thật sự là lo lắng thực."

"Hảo, đa tạ thắm. Đứng rồi, chỗ này của con có chút sợi tơ, có khi là bỏ ra đoạn rụng, có khi là màu sắc dùng không hết, cũng đã lựa sửa sang lại ra, thăm nhân rồi không có việc gì, con dạy cho ngài thêu hai chấm như thế nào?"

"Tay nghề người kia tay ta không học được." Dương thị vội vàng chống đỡ, bà thật học không được.

"Thủ pháp thêu rất hiếm có thực, con dùng cái quả mức phức tạp, bất quá cũng có chút đơn giản, mắt thắm còn hảo, tất nhiên học được đến, thừa dịp thời điểm nông nhàn, thêu chút khăn tay, cũng có thể bán lấy tiền trợ cấp một chút trong nhà.

"Ta có thể sao?" Dương thị thật sự trong lòng không tha.

Mộc Vân Dao cười gật đầu: "Tất nhiên là có thể." Dương thị đối nàng cùng mẫu thân là thiệt tình, phần ân tình này nàng để trong lòng.

Lấy một ít thời gian giáo (dạy) Dương thị một ít thủ pháp đơn giản, Mộc Vân Dao liền vẽ da dạng làm cho Dương thị luyện tập. Dương thị tuy rằng sẽ không suy một ra ba, nhưng hạ chăm lại phá lệ tỉ mỉ thật sự, nhân da dạng mới mẻ, thành phẩm cũng cực kỳ không tồi.

Dương thị trong lòng vui mừng, thừa dịp có người tiến Yên thành họp chợ, mang theo khăn tay cùng đi, đừng nói, chường quảy Xuân Tú Phường vừa thấy, cảm thấy được không tồi, tìm hai mươi văn tiền một cái mua, hơn nữa nói cho bà, Xuân Tú Phường có thể cho nàng vài khăn tay cùng sợi chỉ, làm cho bà chỉ phụ trách thêu, mỗi thêu phẩm thành một cái ngũ văn tiền.

Dương thị trở về cùng Mộc Vân Dao vừa nói, Mộc Vân Dao liền biết là chường quảy có tâm lấy lòng: "Thắm tay nghề có cái giá này."

Dương thị trong lòng cảm kích, phải biết rằng, hiện tại nhà ai có kiếm tiền, đều là dùng sức giấu giếm, sợ người khác học được, Mộc Văn Dao lại tỉ mỉ đích dạy bà. Một cái khăn tay chính là ở một góc thêu hoa, đa dạng lại không đơn, nều nhanh tay, một ngày đều có thể thêu vài cái, bạc cũng kiếm quả mức dễ dàng chút.

Một ngày này, Mộc Văn Dao nhìn trong tay đã muốn đủ bộ dáng ban đầu bức họa son hà, cẩn thận đem thêu phẩm bao lại, lấy tấm vải trắng thuần, như cũ theo Tô Thanh cùng Dương thị cùng vào thành.

Vừa tới cửa Xuân Tú Phường, chương quỳ liền ra đón, trực tiếp đem người thỉnh tới phòng trà trên lầu: "Mộc cô nương đến đây, chính là thiếu cái gì?" Trong miệng nói xong, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Dương thị cùng Tô Thanh ôm tấm vải.

Nghe được hẳn gọi ra họ của bản thân, Mộc Văn Dao không có nhiều kỳ quái, hẳn không đi điều tra mình mới kỳ quái: "Ta nghĩ rõ ràng, vẫn là cảm thấy được chương quỳ cách nói hữu lý (có lý), ta dựa vào tiền mình mua sợi thêu bức họa son hà (núi sông), hao phí thời gian quá dài, không bằng dụng chương quý cung cấp gì đó, chính là, không biết chương quỳ cấp giá như thế nào?"

Cái này muốn xem cô nương tay nghề? Thêu phẩm giá cả từ trước không cố định, nếu là dụng tới thích, mấy chục mấy trăm lượng bạc cũng có thể cho, nếu là dụng tới không thích, hai văn tiền liền ngại quý." Chương quỳ nói xong, cẩn thận nhìn thần sắc Mộc Văn Dao, muốn theo trên mặt nàng nhìn ra một tia khăn trương, lại phát hiện, trước mắt tiêu cô nương so với hẳn người trải qua sông to gió lớn còn muốn bình tĩnh.

"Ta dùng chỉ thêu, thêu đại khái cái hình dáng, chương quỳ có thể trước chương chương mất." Nàng phải câu chính là cá lớn, không cần thận một ít, mảnh khăn dây câu trong tay cần bản bắt không được.

Tấm vải chậm rãi triển khai, chương quỳ nhìn không chuyển mắt, từ một tấm vải trắng, một chút màu sắc đập vào mắt, Ngay sau đó dãy núi núi non trùng điệp, nét thêu mang hương vị cổ xưa, một chút hiện ra ở trước mắt, chỉ liếc mắt một cái, khiến cho người ta cảm giác này khí thế hào hùng. Đặc biệt là cuối bức họa, một chút màu chu sa nổi mà lên, mặt trời đỏ mọc lên, núi sông xinh đẹp tuyệt trần, làm người ta sợ hãi không thôi.

Hắn tán thưởng một hồi lâu mà, mới cẩn thận tới gần nhìn: "Thật sự là khó có thể tin, một bức họa cuốn như vậy, có thể từng đường thêu ra tới.

Mộc Văn Dao khẽ cười cười, giúp đỡ Dương thị cùng Tô Thanh đem thêu phẩm cuốn lại.

Chương quỳ chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền trừng lớn ánh mắt, trực tiếp sùng sờ ở chỗ cũ: "Này..... Đây là....."

Mộc Văn Dao đã từ từ đem vài thêu thu lên: "Chương quỳ, người nói một bức thêu phẩm như vậy, giá bao nhiêu bạc?"

"Này....." Chương quỳ một hồi lâu mà mới hoàn hồn, nghe nói như thế không khỏi trong lòng do dự, theo bức thêu phẩm này liền có thể đủ nhìn ra kiến thức nàng bắt phạm, nếu là ra giá ít, sợ nàng trực tiếp quay đầu bước đi, dù sao đây là muốn đưa vào kinh đô gì đó....."

"Từ từ." Chương quỳ mạnh ngừng đầu, ánh mắt lần lần nhìn về phía Mộc Văn Dao: "Mộc tiểu thư tin tức tựa hồ cực kỳ linh thông."

Mặt trái của bức thêu phẩm cảm tử son hà, dĩ nhiên là hoa văn long phượng trình tường! Thiên hạ có thể dùng hoa văn này, chỉ có một nhà, đương triều đế vương Thiên Tử!

Một cái thôn dã nha đầu, như thế nào có thể biết hẳn muốn đem này bức thêu phẩm đưa vào kinh đô, thành thị lễ hoàng đế cho vị đại nhân kia tuyển? Hay là nói, nàng nói vì phụ tẫn hiếu đều là giả?

"Nguyên bản ta cũng vậy không biết, có người tìm được ta, nói muốn mua thêu phẩm trong tay ta, ta đáp ứng chương quỳ trước rồi, tự nhiên là không bán, người nọ đã nói một ít chuyện, ta liền suy đoán, đại khái đoán được..... Ta cảm tạ chương quỳ tín nhiệm, cho nên thiện làm chủ trương đổi thành song mặt thêu, không biết tự tiện làm chủ như vậy, có phải hay không có cái gì không ổn?" Mộc Văn Dao nói xong, thần sắc lúc này mới lộ ra một tia khăn trương cùng kích động.

Chương quỳ trong lòng phòng bị nhưng không có giảm bao nhiêu: "Tìm được người là ai?"

Tôi cũng không rõ ràng, chỉ nghe bọn họ đi thời điểm, có người xưng hô một câu Đàm lão bản.

Đàm? Họ Đàm, còn đối hành tung của hắn như thế chú ý, cũng chỉ có lão bản Thái nguyệt các!

Khó trách hai ngày nay, chương quỳ Thái Nguyệt các nhìn thấy hắn cũng không âm không dương, nguyên lai cũng theo dõi cô nương này trong tay gì đó.

Chương quỳ trên mặt giấu dử, cho thống khoái nhanh thu liễm: "Mộc cô nương, bức thêu phẩm này, tôi nguyện ý mua lại?" Một bức thêu phẩm như vậy, làm cho người ta nhìn liền khiến đùi mủ con người, hẳn vô luận như thế nào đều phải mua xuống dưới! Thái Nguyệt các bên kia phía trên cũng là có nhân, nếu là bị bọn họ đoạt trước, vậy hẳn đắc tội quá liền đánh. Nói xong, vươn một ngón tay.

Mộc Văn Dao trong lòng cười, nàng đều tung Đàm lão bản ra, chương quỳ thế nhưng còn không hết hy vọng thử nàng, nếu như vậy, vậy đừng trách nàng công phu su từ ngoạm: "Mười vạn lượng? Chương quỳ đích thực là người khéo nhìn."

Chương quỳ ghen lời, mười vạn lượng, cô nương này thật đúng là không biết xấu hổ mở miệng: "Mộc cô nương, thiên hạ thêu phẩm, làm gì có mười vạn lượng một bức?"

"Cái Đàm lão bản kia, hẳn nói bức thêu phẩm của ta là vật báu vô giá."

"Cô nương, ta nguyện ý ra một ngàn lượng....."

Mộc Văn Dao trực tiếp đứng dậy: "Chương quỳ, người cấp sợi tơ cùng vải thêu bao nhiêu tiền, ta đưa cho người, bức thêu phẩm này không bán."

"Ai, cô nương, giá có thể bàn, nói giá không phải nhất định, đều có thể thương lượng." Chương quỳ vội vàng trấn an.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Trù tính ngàn dặm bên ngoài

Mộc Văn Dao ánh mắt mang theo bất bình: "Chương quỳ tín nhiệm ta, ta mới từ chối Đàm lão bản mười vạn lượng bạc, tỉ mỉ thiết kế đa dạng muốn lấy tiền lời cho người, người thế nhưng chỉ cấp một ngàn lượng, có phải hay không khi dễ ta hương đã nha đầu không có kiến thức?"

"Cô nương, Đàm lão bản cũng không phải là người lương thiện. Hắn nói cho người mười vạn lượng bạc, liền thật có thể cho người sao? Hắn đem tiền cho người, sau lưng phái người cho đoạt đi, lại liên lụy đến người nhà của người, đến lúc đó người nên như thế nào?"

Gặp Mộc Văn Dao thần sắc buồn lòng, chương quỳ trong lòng nhẹ nhàng thở ra: "Cô nương, bức thêu này, ta ra giá một..... một vạn lượng, đây là giá thật sự, người cần gì đó, ta đều cung cấp cho người, như thế nào?"

Mộc Văn Dao cắn cắn môi: "Ta đây làm thế nào biết chương quỳ sẽ không lại âm thầm đoạt tiền trở về đi?"

Chương quỳ Xuân Tú Phường cuối cùng biết cái gì gọi là vác tảng đá nện vào chân của mình: "Ta như thế nào làm vậy, Xuân Tú Phường vẫn đều là buôn bán chữ tín, người có thể đến Yên thành hỏi!"

Mộc Văn Dao thần sắc như trước mang theo do dự, ngay tại Xuân Tú Phường chương quỳ cơ hồ cấp ra một thân hân (mồ hôi), mới chậm rãi nở nụ cười ra: "Cũng đúng, Xuân Tú Phường danh tiếng thật ra vẫn vô cùng tốt, danh tiếng, tiếng lành đồn xa, nghĩ đến Xuân Tú Phường cũng sẽ không bởi vì một chút bạc, liền đập báng hiệu tốt nhất trăm"

"Đúng, đúng vậy a." Chương quỳ lau sạch trong lòng đối Mộc Văn Dao một chút khinh thị cuối cùng, lập tức rất nhanh tính toán: "Kia Mộc cô nương, người xem, liền một vạn lượng bạc đã đủ?"

"Chương quỳ, một vạn lượng bạc đối chúng ta xuất thân như vậy mà nói, đích thật là số tiền lớn, nhưng đối với Xuân Tú Phường mà nói, chỉ sợ một ngày số thu chi cũng không chỉ có này đó. Huống chi, nếu là thêu phẩm thật có thể đủ làm cho Xuân Tú Phường được như ý nguyện, thì phải là giúp các người mở ra một cái thông thiên chi đồ? (bản đồ lên trời)"

"Kìa y theo ý tứ có nương?" Chương quỳ mặt lỵ về chầu xót: "Xuân Tú Phường là gia nghiệp lớn, nhưng ta chỉ là một nho nhỏ chương quỳ, số tiền quá lớn cũng làm không thể làm chủ được, thù phẩm này có thể hay không thành còn không biết đâu, vạn nhất không được, ta cùng gia nhân (người nhà) của ta sợ đều phải đi theo rồi khỏi Xuân Tú Phường, xin hãy cô nương thông cảm một phần."

"Thù phẩm ta đã muốn thù một nửa, chương quỳ kia trước hết cho ta một vạn lượng, đợi cho ta đem thù phẩm hoàn thành, chương quỳ lại cho ta một vạn lượng, như thế nào?"

Nghe được nàng không có tiếp tục công phu sư từ ngoại, chương quỳ trong lòng vui vẻ, cho là lời mình vừa mới nói làm cho nàng sinh ra đồng tình chi tâm "Này..... cô nương a, người xem ta cũng vậy gặp nạn chỗ....."

"Người làm đại sự không cầu nệ tiểu tiết, chương quỳ muốn làm đại sự, lại ở chính là một chút tiền bạc tính toán chi li, thật sự là....." Mộc Văn Dao khẽ lắc đầu.

"Hảo, thành giao!" Chương quỳ cũng không muốn sự tình lại sinh biến cố, hai vạn lượng bạc, mua một bức thù kinh động thể gian như vậy, vụ mua bán này Xuân Tú Phường kiếm lời: "Bất quá, nói không bằng chứng, cô nương cần phải cho ta lập chứng từ."

"Tất nhiên, ta cũng sợ chương quỳ không đưa cho ta bạc đâu!"

Chương quỳ lập tức sai người cầm giấy bút lại đây, nâng mắt nhìn về phía Mộc Văn Dao: "Cô nương, chứng từ này....." Tiểu cô nương như nàng có thể biết được chứ?

Mộc Văn Dao tiếp nhận giấy bút, di chuyển nhẹ cổ tay, từng dòng chữ Khải ngay ngắn hiện lên, chương quỳ trừng lớn mắt, cô nương này rốt cuộc từ đâu đến đây, thật sự là làm cho người ta ngạc nhiên.

Chỉ nhìn đến nội dung trên chứng từ, cẩn thận nghiên cứu một lúc lâu, cũng không có thể lấy ra tật xấu gì, ở trên mặt ký hạ tên, ấn dấu vân tay, thế là xong.

Ra Xuân Tú Phường, Dương thị trong lòng nom nớp lo sợ, một đường cẩn thận che chở Mộc Văn Dao, người khác tới gần, đã cảm thấy đối phương mưu đồ gây rối.

Một vạn lượng, nàng đã muốn tương đương không được, một vạn lượng bạc nên xài như thế nào, thẳng đến ngồi trên xe lừa, bình an ra Yên thành, mới thả lỏng nhẹ nhàng thở ra, kinh sợ một đoạn đường ngắn, quần áo trên người đều bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm.

"Thật đúng là làm ta sợ muốn chết, nhiều tiền như vậy..... Nếu là xảy ra chuyện, làm gì cho phải." Dương thị không ngừng vỗ ngực.

Mộc Văn Dao cười cười, gặp Dương thị thần sắc như thường, trong lòng cũng không khỏi khẽ buồn lòng: Tiền tài động lòng người, nàng cũng sợ Dương thị sinh ra tâm tư khác.

Ở đến phía trước còn cùng mẫu thân thương lượng, có thể không mang theo Dương thị, mẫu thân nói nàng có thể tin, nàng mới quyết định kêu lên bà, hiện giờ xem ra, ánh mắt mẫu thân cũng không tệ lắm.

"Thảm, người khác xem chúng ta mặc thành như vậy, cũng sẽ không nghĩ đến chúng ta trên người mang theo nhiều tiền bạc đâu."

"Nha, cũng không nên nói, miễn cho bị người nghe xong đi, người tâm hiểm ác, nói không tốt."

"Uh, đã biết."

Về tới Hạ Yên thôn, Mộc Văn Dao không có vội vàng gấp gấp hoàn thiện bức thù, mà là kêu Dương thị lại đây, xuất ra hai tờ trăm lượng ngân phiếu đưa qua đi: "Thảm, ngài cùng nương con là bạn tốt, này hai tờ ngân phiếu là tâm ý nể thân con, chỉ cho một mình thảm, thỉnh thảm không cần cự tuyệt."

"Văn Dao nha đầu, ta và người nương đồng dạng không được bà bà ưa thích, nhưng ta so với nương người may mắn, bà bà qua đời sớm, người nhà cũng biết thông cảm ta, cho nên, nhìn đến nương người bị bà bà mọi cách tra tấn, lúc này mới phá lệ không đánh lòng, bạc thảm cũng thích, chính là, người nào đều có số mệnh, bạc này ta cảm xài trong lòng cũng khó chịu."

Mộc Văn Dao ngăn ra, lập tức trong lòng sinh ra một cỗ kính nể, trước mắt Dương thị tuy rằng nghèo khó, bình thường, so với Tô gia này đám người phú quý thiên tiên còn đẹp hơn vạn lần: "Thảm, ngân phiếu này ngài cứ lưu trữ, nếu là có cần dùng gấp, lấy ra mà xài, nếu là không có cần dùng gấp, liền lưu trữ đặt ở đáy hòm, chờ con cùng mẫu thân trở về, ngài lại đưa cho tôi cũng được."

"Trở về? Chẳng lẽ các người phải đi?"

"Bây giờ còn không quyết định tốt, nhưng chờ thù phẩm hoàn thành, tất nhiên là muốn đi."

"Này..... tuy rằng hiện tại thế đạo còn tương đối bình yên, nhưng là nói không tốt, các người muốn đi địa phương nào?"

"Đại khái là muốn đi phương nam, cũng còn không có nghĩ muốn tốt."

"Vẫn là lại nên cân nhắc, đắn đo....." Dương thị lo lắng, cô nhi quả phụ, cực kỳ dễ dàng gặp chuyện không may, thật vất vả hiện tại Lý thị yên tĩnh, nếu là trên đường lại xuất hiện sự tình gì, đã có thể mất nhiều hơn được.

Hào hào mà khuyến nửa ngày, Dương thị mới đem ngân lượng nhận. Tiến bước bà, Mộc Văn Dao đem tám vãi mờ ra, thấp ngọn nến lên, đem trong phòng chiếu sáng chút, bắt đầu đối với thù phẩm đẩy nhanh tốc độ, một vạn lượng bạc, có thể đủ người thường hoa cả đời, tới Giang Nam cũng đủ để cho nàng cùng mẫu thân sống yên phận.

Thù xong một mảnh vải rộng, nàng gơ tay lên nhẹ nhàng mà gõ cái cổ cứng ngắc, nhìn thù phẩm xuất thần.

Tô gia, là một vết thương vĩnh viễn trong lòng nàng, thoáng chạm nhẹ, liền đau như bị đâm đến xương, hận đến trong lòng lấy máu. Hiện tại nàng cùng Tô gia khoảng cách xa xôi, nhưng có thể với tay cho bọn hắn ngọt ngọt, bức thù phẩm này chính là món ăn khai vị đầu tiên.

Xuân Tú Phường theo kinh đô tây lăng bắt đầu phát triển, một đường trải rộng các nơi. Nhìn chính là bình thường thương hộ, nhưng nếu thật sự bình thường, sớm đã bị người găm đến xương cốt cũng không thừa.

Nàng sau khi trở thành thị thiếp Tần vương, mới biết được nguyên lai Xuân Tú Phường đứng sau lưng là Tô gia cùng Mạnh gia. Người hai nhà đầu phục Tần vương, Xuân Tú Phường tự nhiên cũng trở thành nơi đào tiền của hắn, làm cho Tần vương có thể nuôi thể lực một bước lên trời, nếu nàng hiện tại đem Xuân Tú Phường móc xuống, không khác gì ở trong lòng Tô gia đào cái động, cũng chặt đứt Tần vương tương lai một cái giúp đỡ, đủ để cho bọn họ đau triệt nội tâm.

Hiện tại nàng hai bàn tay trắng, không thể âm thầm đi khống chế cái gì, chỉ có thể tận dụng khả năng nghe thiên mệnh, có thể hay không tính kế thành công, coi trọng ngày an bài đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: ViệT Vương tìm người

Vụ án Trương tài chủ giết người chôn xác, sau một thời gian ngắn nổi lên, rốt cục bộc phát ra đến. Sự tình truyền đến lên trên, khiến đế vương tức giận, hạ lệnh đem Trương Vĩnh an lập tức xử tử, người nhà nữ tử bị hại cùng vào kinh ở ngoài tường cung khẩu tạ hoàng ân. Điều tra cái án tử này Lưu Huyền lệnh chịu hoàng đế khen thưởng, tuy rằng không lên chức, nhưng nghĩ đến cũng không xa.

Nàng cùng mẫu thân cũng không có bị đề cập, chỉ nói là có nữ tử thiếu chút nữa bị hại, Lý thị ác danh lại lan truyền đi ra ngoài, được hai cái nam nhân quá 50 tuổi vì tranh giành tình nhân, còn lớn hơn đánh võ, chỉ là điểm này sẽ nói hấp dẫn không biết bao nhiêu người đoán ươt át vô cùng.

Xem ra muốn tìm một cơ hội, ta on Lưu ngổ tác (khám nghiệm tử thi) đã không nêu tên nàng cùng mẫu thân lên trên, chắc phải giúp vội lắm.

"Dao nhí, đang suy nghĩ gì mà chuyện tâm như vậy?"

"Mẫu thân." Mộc Vân Dao hoàn hồn, lập tức tươi cười ngọt ngào: "Không có gì, chỉ là muốn đến tiếp qua không lâu, chúng ta có thể nhìn phong cảnh Giang Nam, trong lòng vui vẻ được ngay."

"Giang Nam..... Dao nhi thích, chúng ta liền đi, chính là tổ mẫu con bà ấy....."

"Mang theo là được." Đương nhiên muốn dẫn, nàng hiện tại chính là hiếu thuận tôn nữ (cháu gái), không thể lưu tiếng khiến người nắm chuỗi, về phần mang đi ra ngoài ném tới địa phương nào, vậy nói không tốt.

"Uh, cũng tốt."

"Mẫu thân thích cái quần áo gì, chúng ta hiện tại có ngân lượng, mẫu thân thích bộ váy gì nữa, con đều mua xuống dưới đưa mẫu thân."

"Người nha, mẫu thân có Dao nhi như vậy đủ rồi, những thứ khác cái gì đều cần." Tô Thanh hiện tại vô cùng thỏa mãn, thăm nghĩ bên cạnh nữ nhi sống những ngày yên ổn.

Mộc Vân Dao cò đến bên người nàng làm nũng: "Mẫu thân, Dao nhi bà vai đau, phải mẫu thân nắm một chút."

"Hảo, mẫu thân cho người xoa bóp."

Tựa vào trong lòng Tô Thanh, cảm thụ được trên vai vừa phải độ mạnh yếu, Mộc Vân Dao chậm rãi ngủ thiếp đi, khóe môi ý cười vẫn không có biến mất.

Trong Hưng Thịnh từ lâu, rốt cục đem thương dưỡng được bảy tám phần, Việt Vương phủ thêm quần áo, thân hình thon dài trắng tấp nức như tùng (cây tùng), hơi thở lại lạnh như đêm lạnh: "Chữ thù đối đã tốt?"

"Là, chủ tử, tạo ra giống nhau như đúc một thanh, chính là khác biệt một góc ngai lưu lại hoa văn."

Chuôi chữ thù này tuy rằng không có kí hiệu Việt Vương Phủ, Việt Vương chính mình trong lúc rảnh rỗi khắc lên hoa văn, nếu là rơi vào trong tay người có tâm, nói không chính xác sẽ nhắc lên một hồi phong ba.

"Đi Hạ Yên thôn."

"Chủ tử, Việt Tây bên kia truyền tin, thỉnh ngài nhanh đi về."

Việt Vương cau mày thật chặt, trong mắt hiện lên một tia không ngờ, cái tiểu nha đầu kia cho hắn chọc lớn phiền toái như vậy, làm cho hắn không thể không ở Yên thành lưu lại, còn muốn nghĩ biện pháp giúp nàng giải quyết tốt hậu quả, có nợ không đòi không phải tác phong của hắn: "Không cần để ý vài cái canh giờ."

"Chủ tử, tiếp qua hai tháng chính là sinh thần hoàng thượng, chúng ta còn có thể rời trở về, đến lúc đó tái tính sổ cũng giống nhau, hiện giờ, thật là tình huống khẩn cấp, vẫn là mau chút trở về đi." Hộ vệ Vu Hằng khuyên giải.

"Cũng tốt." Hai tháng, không để cho cái yêu tinh gây chuyện chạy không thoát.

Mộc Vân Dao không biết mình tránh được một kiếp, những ngày kế tiếp chuyện tâm thù đồ, Dương thị cũng không thù hận tay, mỗi ngày làm xong cơm liền giúp Tô Thanh tách sợi tơ, thay Mộc Vân Dao trợ thủ.

Một ngày này, Mộc Vân Dao thu hảo nhất chăm cuối cùng, giặt giặt ngón tay cùng có tay thời gian dài cảm châm đau nhức, thật mạnh thờ phào một cái: "Tốt lắm, hoàn thành!"

Dương thị vội vàng ở kháng thượng trải ra vải trắng, cùng Tô Thanh hai người thật cẩn thận đem thù phẩm đặt ở trên giường, trước mắt sợ hãi than: "Mặc kệ xem bao nhiêu lần, đều cảm giác làm cho người ta khó mà tin được, đây là dùng sợi tơ tạo ra, thật là đẹp mắt, nói không nên lời, thật là tốt xem"

Mộc Vân Dao cũng cực kỳ vừa lòng, nhìn đến bức thù phẩm này, nàng cảm thấy được ông trời nhất định sẽ giúp chính mình: "Lại cẩn thận kiểm tra hai lần, là có thể cấp Xuân Tú phường chương quỳ đưa qua." Hiện giờ chính là thù phẩm hoàn thành, phải làm thành bình phong còn cần một ít thời gian, nàng cần phải cho chương quỳ lưu chút thời gian mới phải.

"Đúng, mau chút đưa qua, đặt ở nơi này xem liếc mắt một cái ta đều sợ cấp xem phá hủy." Dương thị càng xem càng tâm hi, vài lần muốn đưa tay đi sờ, đều gắng gượng nhịn được.

"Thắm, kia ngày mai, xin thắm hãy cùng Dương thúc đưa chúng ta một chuyến."

"Hảo, chỉ cho hai mẫu tự các người đi, ta cũng không yên tâm. Ta đây đi về trước cùng đương gia nói một tiếng, làm cho ông ấy đi nhà lý chính mượn con lừa."

"Thắm!" Mộc Vân Dao gọi lại, trên mặt dẫn theo vài phần không tha: "Ngày mai đưa thù phẩm xong, con cùng mẫu thân sẽ ly khai."

"Nhanh như vậy?" Dương thị trong lòng căng thẳng, nhìn về phía Tô Thanh, trong mắt cực kỳ không tha: "Tô Thanh muội tử, các người đều quyết định tốt lắm?"

Tô Thanh gật đầu: "Ăn tử Trương tài chủ vốn là huyền náo, chuyện Vân Dao thù đồ này nợ cũng có rất nhiều người biết, ở lâu một ngày liền nhiều một phẩm thị phi."

Dương thị thờ dãi: "Cũng phải, hiện tại tâm người này thật đúng là nói không chính xác. Đồ vật này nợ đều thu thập xong?"

Mộc Vân Dao lắc đầu: "Chúng ta cũng không tính toán làm cho người bên ngoài biết chuyện rồi đi, bởi vậy đồ vật này nợ cũng không cần thu thập, ngày mai, con mang theo tổ mẫu vào thành là tốt rồi, bên ngoài chỉ nói, là giúp đỡ tổ mẫu đi trị liệu chân thương."

"Uh, cũng phải, mẹ con các người hiện tại có bạc, thiếu cái gì lại chậm rãi đặt mua." Đối với Tô Thanh muốn dẫn Lý thị, bà tuy rằng không đồng ý, nhưng cũng không nói gì thêm, dù sao cũng là việc nhà, còn nói nữa, nếu là không mang theo, không biết vừa muốn nhậ nhiều ít nhân thoại, dù sao kia lão bà tử hiện giờ cũng gây sức ép không được ai, cho một miếng cơm ăn cũng thì thôi.

Hôm sau, Mộc Vân Dao mang theo Lý thị vào thành, thật đúng là dẫn tới không ít người hỏi. Nghe nàng nói cho cho Lý thị trị chân, đều thờ dãi một tiếng, lão chủ chứa này có thể có tôn nữ cùng tức phụ như thế, thật sự là đời trước đã tu luyện phúc khí.

Vào thành, đem Lý thị giao cho phu quân Dương thị chiếu khán, Mộc Vân Dao đi Xuân Tú phường.

Mất thấy kí hạn hai tháng càng ngày càng gần, chương quỳ trông mong vạn phần nóng lòng, thậm chí nghĩ, nếu hôm nay Mộc Vân Dao nếu không đến, hắn phải đi một chuyến Hạ Yên thôn nhìn xem, thù phẩm này rốt cuộc tiến độ như thế nào. Đang nghĩ ngợi, liền nhìn đến Mộc Vân Dao cùng Dương thị, Tô Thanh vào cửa.

"Phu nhân, cô nương đến đây, mau mời, trên lầu chuẩn bị trà ngon." Chương quỳ cười thành một đóa hoa, vội dẫn trên đường lầu hai.

Nước trà đã muộn bị hảo, Dương thị đi tới có chút khát, lại nghĩ đến Mộc Vân Dao dặn dò, cô nhìn không có đi chạm vào.

Chương quỳ một lòng một dạ đặt ở trên thù phẩm, cũng không có chú ý tới này đó.

"Chương quỳ, tú phẩm đã muốn hoàn thành, hôm nay đưa lại đây mời người xem kĩ"

Chương quỳ đã muốn chuẩn bị tốt bàn trải ra thượng đẳng vải lụa trắng. Tô Thanh cùng Dương thị cẩn thận đem thù bỏ mở ra, đặt ở trên bàn.

Chính diện xuyên qua dây núi non thoải thoải, một dòng nước xiết thẳng hạ chín tầng, hé ra tám vãi thù này giống như gom hết tinh túy thiên địa, xem liếc mắt một cái cảm thấy mình thật nhỏ bé. Cái gì đoạt thiên địa tạo hóa, cái quý gì phù thần công, sử dụng đến đâu cảm giác khó có thể miêu tả một phần vạn.

Trong phòng thật lâu không tiếng động, một hồi lâu mà chương quỳ mới tán thưởng nói: "Khuynh thế chi tác a, cô nương tay nghề lỗi lạc trời cho, có thể nói là quý phù thần công." (bình khí của thần)

"Đa tạ chương quý khen ngợi, như vậy còn lại một vạn lượng bạc, chương quỳ chuẩn bị tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Rời đi, đi Giang Nam!

"Đã muốn chuẩn bị tốt." Chương quỳ cũng không có dây đưa, đem ngân phiếu thống khoái cầm lên: "Cô nương với tay nghề này nếu là không phát triển lên, thật sự là đáng tiếc."

"Tay nghề gia truyền, chương quỳ không phải nghĩ muốn mưu đoạt đi?" Mộc Vân Dao hơi nghiêng đầu, bên môi ý cười dần dần biến mất.

"Không dám, không dám, chính là hỏi hai câu, cô nương không cần lo lắng." Hân còn muốn từ tay cô nương bắt lại theo pháp lại đây, hiện tại quan hệ tự nhiên không thể lỏng cương.

"Tiền hàng thanh toán xong, bút mua bán này đã hoàn thành, chúng ta cũng sẽ không nhiều quấy rầy."

"Hào, hào, ta đưa ba vị đi ra ngoài, có cần giúp các vị kêu xe ngựa?"

"Không cần, chúng ta còn muốn đưa tổ mẫu xem bệnh, tự mình an bài có thể." Mộc Vân Dao cự tuyệt, lấy được ngân phiếu, không chút hoang mang ly khai Xuân Tú Phường.

Dương thị trong lòng lo lắng, chờ trở lại nơi để xe lừa, lại thấy được Lư Ngổ tác.

"Đã khiến Lư Ngổ tác đợi lâu." Mộc Vân Dao tiến lên chào.

"Không ngại, nhìn thấy một tiểu hài tử truyền lời, ta còn tưởng rằng là có người đùa giỡn, không nghĩ tới thật là các người, đến yễn thành giúp tổ mẫu xem bệnh?"

"Thứ nhất là cho tổ mẫu xem bệnh, thứ hai là muốn thỉnh ngài giúp cái việc."

Lư Ngổ tác gật đầu: "Chính là gặp cái gì việc khó cứ nói đừng ngại.

(*nhắc lại lần nữa: Ngổ tác là tên chức quan để khám xét thương người chết hay gọi là khám nghiệm tử thi. Tại mấy chương đầu GL gọi là Lư khám nghiệm tử thi.)

Mộc Vân Dao có chút ngượng ngùng nói: "oPhía trước ngài làm cho xe ngựa đưa chúng ta về thôn, hiện giờ, chúng ta muốn đi địa phương xa hơn một chút, lại tìm không thấy người có thể tin được, cho nên muốn nhờ ngài hỗ trợ tìm một."

"Địa phương xa?" Lư Ngổ tác ngừng một lát, cũng không có hỏi các nàng muốn đi đâu, còn gật gật đầu: "Đi thôi, đi xe ngựa đi, ta giúp các người đi tìm người."

Mộc Vân Dao lại nói lời cảm tạ, trước khi đi thời điểm nhìn về phía Dương thị, nhẹ nhàng mà cảm tạ bà: "Thảm, làm phiền thảm trước giúp chúng ta chiếu khán tổ mẫu một chút."

Dương thị gật đầu: "Yên tâm"

Người làm trong tiệm xe ngựa nhìn thấy Lư Ngổ tác, đều đứng dậy vấn an. Lư Ngổ tác cùng Lư Huyện lệnh chính là anh em bà con, bọn họ tuyệt đối đặc tội không nói.

"Lão Triệu đâu?"

"Lão Triệu, mau lại đây, Lư Ngổ tác đến đây."

"Ai, Lư sai gia như thế nào có thời gian đến xem ta?" Xa phu được gọi là lão Triệu đi tới, ông nhìn qua hân là có bốn, năm chục tuổi, tóc đều có chút hoa râm, nhưng tính thần vô cùng tốt, trên tay chính cầm một thanh bàn chải, nghĩ đến chắc là đang ở hậu viện chải lông ngựa.

"Có cái việc, tìm người giúp cái vợ, hai vị này là người nhà cô hữu phải đi xa nhà, người hỗ trợ đưa một chuyến."

(*có hữu: bạn cũ, bạn đã mất)

Lão Triệu đánh giá một chút Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao, mang ý cười trên mặt chắt phác: "Hào, yên tâm, hai vị gọi ta là lão Triệu có thể."

"Đa tạ Triệu lão bá." Tô Thanh mở miệng tạ ơn.

Lão Triệu vội vàng khoát tay, bước nhanh đến hậu viện mà đi, một lúc liền vội vàng một chiếc xe ngựa mới đi ra: "Hai vị lên đây đi, muốn đi địa phương nào?"

Mộc Vân Dao quay đầu đối với Lư Ngổ tác hành lễ: "Đa tạ Lư Ngổ tác."

"Nhanh đi thôi, một đường cẩn thận."

"Hào."

Lên xe ngựa, một đường chạy tới cửa thành, Dương thị hỗ trợ đem Lý thị đưa lên xe ngựa, trong mắt tràn đầy không tha: "Các người..... Các người cũng phải cẩn thận một ít."

"Yên tâm đi, không có việc gì." Tô Thanh hốc mắt rung rung, gắt gao cầm tay Dương thị.

"Thảm, đợi cho phong ba bình ổn, nói không chính xác một năm rưỡi nữa, chúng ta sẽ trở lại, đến lúc đó, còn muốn ăn đồ thảm nấu nha."

"Hào, người ăn nhiều ít cũng được, thảm đều làm hết."

"Ân." (Dạ)

Lý thị cảm thấy được trong lòng hốt hoảng, ánh mắt của bà ta nhìn nhìn chung quanh, khàn giọng kêu khóc: "Đám các người đáng bị chém ngàn đao, muốn đem lão bà từ mang đi chỗ nào nga, các người kiếm nhiều bạc như vậy....."

Mộc Vân Dao ánh mắt rét lạnh, quay đầu túm cái bao tiền bao, một phen nhét vào miệng Lý thị.

Dương thị bị hoảng sợ, cũng không dám lại làm cho nhóm các nàng nhiều chậm trễ, cầm lấy hành trang đưa cho Mộc Vân Dao: "Đây là ta ẩn lời của người mua gì đó, lấy hào, mau chút đi thôi, đi thôi"

Mộc Vân Dao gật gật đầu, giúp đỡ Tô Thanh ngồi vào bên trong xe ngựa: "Triệu lão bá, đi thôi."

"Hào, hãy!" Ngựa nhẹ giọng quăng cái phát ra tiếng phì phì trong mũi, rất nhanh đi ra yễn thành hướng về phương nam mà đi.

Đi ra ngoài ước chừng nửa canh giờ, đường gấp phân nhánh: "Này ở đây có hai con đường, một cái là hướng Lâm Giang thành, một cái hướng Đông Khôi thành, không biết phu nhân cùng cô nương muốn đi địa phương nào?"

Mộc Vân Dao xóc lên màn xe: "Triệu lão bá, xe ngựa này bán hay không?"

"A?" Lão Triệu cho là mình không có nghe rõ: "Cô nương, xe ngựa này không bán."

"Lão bà, dựa theo giá cả hiện giờ, ngựa cùng xe ngựa cộng lên, một trăm lượng bạc cũng kém không nhiều lắm, ta cho ngài bốn trăm lượng, trong đó hai trăm lượng là tiền xe ngựa cùng con ngựa, mặt khác hai trăm lượng, thỉnh ngài mang về giao cho Lư Ngổ tác, đã nói là tạ lễ của ta, như thế nào?"

Hai trăm lượng, lão Triệu ánh mắt tròn tròn, cô nương này nhìn tuổi không lớn lắm, ăn mặc cũng không xuất sắc, như thế nào sẽ có nhiều bạc như vậy?

Mộc Vân Dao lén lút xiết chặt trong tay thuốc bột, thẳng nhìn đến lão Triệu gật đầu đáp ứng, lúc này mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Lấy được ngân phiếu, lão Triệu chỉ điểm nàng như thế nào khu đuổi ngựa, lúc này mới quay đầu rời đi.

Tô Thanh có chút e ngại, đây là nàng lần đầu tiên đi xa nhà.

"Dao nhi....."

Mộc Vân Dao cười khẽ trấn an nàng: "Mẫu thân không sợ, con đã sớm hỏi qua, từ nơi này đến Lâm Giang thành, tổng cộng cũng liền một cái nửa canh giờ, tới trong thành rồi, chúng ta lại tính toán tiếp." Nói xong, nàng chui vào xe ngựa, mở ra túi Dương thị hồ trợ chuẩn bị, thay một thân nam trang, sau đó theo trên mặt đất đào một đám đất, hướng trên mặt trét trét, ngồi vào trên xe, vội vàng đuổi xe ngựa đi nhanh hướng Lâm Giang thành mà đi.

Vốn là mùa đông, trên đường người đi đường rất thưa thớt. Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh một đường lo lắng đề phòng, cuối cùng là bình an thấy được cửa thành của Lâm Giang thành.

Mộc Vân Dao tìm một chỗ ít dấu chân người ở một góc khuất cánh rừng đem xe ngựa dừng lại, đem Lý thị từ trên xe ngựa nâng xuống dưới, rồi sau đó nàng nhẹ nhàng mà sờ sờ cổ con ngựa: "Đều nói người già thuộc đường, nơi này khoảng cách Yên thành cũng không xa, ngươi nên biết đường trở về, đi tìm chủ nhân của ngươi đi." Nói xong, vỗ nhẹ nhẹ lưng ngựa, nhìn đến ngựa lúi kéo xe ngựa rời xa, nhẹ nhàng mà thở phào một cái.

"Dao nhi, con vì sao phải đem ngựa thả rồi đi?"

"Mẫu thân, đường xá đến Giang Nam xa xôi, đi đường bộ quá mức gian nan, dọc theo đường đi không biết phải qua nhiều ít thành trấn, con và nương hai người đi, quá mức nguy hiểm, ai cũng đi thủy lộ, thủy lộ vững vàng, tốc độ cũng mau, có thể thoải mái một ít. Chúng ta hai người, đuổi xe ngựa đi vào quá mức chủ ý, khiến cho người có tâm chú ý sẽ không tốt, không bằng điểu thấp một ít, tùy cơ ứng biến."

"Ân (Ừ), vẫn là Dao nhi cân nhắc chu đáo." Nhìn đến Mộc Vân Dao làm việc cân nhắc chu toàn, Tô Thanh trong lòng thả lỏng rất nhiều: "Chính là tổ mẫu của ngươi, hai mẫu từ chúng ta có thể nâng nổi bà ấy sao?"

Mộc Vân Dao lạnh lùng cười: "Tổ mẫu, ngươi cũng thấy đấy, chúng ta hai người nâng không nổi ngươi, không bằng ngươi liền mình ở nơi này nghỉ một lát đi."

"Dao nhi, ta là tổ mẫu của ngươi, ngươi không thể đem ta ném ở trong này nha....." Lý thị trong mắt kinh hoàng, hiện giờ, bà từ bỏ dựa vào Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh, đã muốn đã không có những đường sống nào khác.

Tô Thanh trong tâm nhảy dựng: "Dao nhi, bà ấy rốt cuộc là....."

"Mẫu thân, nhớ rõ chuyện con và nương nói qua sao? Khi con bị gãy chân, bà ta lại đối với con như vậy! Mẫu thân, chúng ta không có giết bà ta, đã muốn không làm thất vọng phụ thân rồi! Nương ngừng lại chuyện bà ta từng làm, biết rõ Trương gia là một hồ lừa, đi vào sẽ không có đường sống, bà ta vẫn như trước phải bán chúng ta đổi bạc, người như vậy, có cái gì đáng giá đồng tình chứ?"

Tô Thanh gất gao cắn môi, sau một lúc lâu, rốt cục bỏ đi, xoay người đi ra cánh rừng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Ngươi là người của ta

Mộc Vân Dao trong lòng thả lỏng, hoàn hảo mẫu thân không có một mặt kiên trì, nàng lạnh lùng liếc Lý thị một cái: "Tổ mẫu, nếu là ngươi có mệnh sống sót, có thể ở một năm rưỡi sau, đi kinh đô tìm ta, nói không chính xác, còn có người nghĩ muốn giúp ngươi trả thù ta đâu!"

"Dao nhi, Dao nhi ngươi không nên vứt bỏ tổ mẫu, cha ngươi trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ bị thương tâm..... Dao nhi, ngươi không cần đi..... Mộc Vân Dao người là cái đồ tiểu tiện nhân đáng chết, ngươi không chết từ tế được, không chết từ tế được!"

Mộc Vân Dao đi về phía trước hai bước, lại chậm rãi lui trở về: "Thiếu chút nữa quên một sự kiện, tổ mẫu, Lâm Giang thành cách Yên thành khá gần, vì đề phòng ngựa vạn nhất, ngươi về sau sẽ không cần phải mở miệng nói chuyện đâu."

"Ngươi..... Ngươi muốn làm gì..... Ngươi dừng lại đây, dừng tới đây..... A....."

Đem dao nhỏ dính máu ném vào bụi cây, Mộc Vân Dao đứng lên chậm rãi sửa sang lại làn váy một chút: "Trời làm vậy có thể không tuân, tự làm vậy không thể sống." (thiên tác nghiệt hữu khả vi, tự tác nghiệt bất khả hoạt)

"Ngô..... Ô ô....."

Mộc Vân Dao ra khỏi cánh rừng, tiến lên nắm tay Tô Thanh: "Mẫu thân, đi thôi, chúng ta đã tận tình tận nghĩa."

Tô Thanh gất đầu: "Ừ."

Hai người chậm rãi đi vào thành, cũng không khiến cho người nào chú ý.

Lâm Giang thành cùng Yên thành so sánh với nhau, người dân càng thêm phức tạp, ngã tư đường cùng kiến trúc cũng càng rộng lớn uy nghiêm một ít, nơi này có bến tàu, đường thủy (thủy lộ) nối liền nam bắc. Từ nơi này đi lấy thủy lộ nhập kinh đô Tây Lăng chỉ cần hai ngày rưỡi. Hướng nam vào sông Hoài, bốn phương thông suốt, Giang Nam các nơi đều đi được, bởi vậy tụ tập thương nhân các nơi lui tới, hoàn cảnh càng thêm náo loạn hỗn tạp một ít.

*ngư long hỗn tạp: tốt xấu lẫn lộn

Mộc Vân Dao cũng là lần đầu tiên tới Lâm Giang thành, nàng tìm một nhà khách điểm trung đẳng, giao tiền thuê nhà ở đi vào: "Mẫu thân, ngồi trước nghỉ chân một chút, ta xuống dưới lầu nhìn xem, có cái gì có thể ăn, mua cho ngài đưa lên đến."

"Dao nhi, người dân ở đây không quen, ngươi....."

"Mẫu thân yên tâm, ta hiện tại cái dạng này, sợ là đi đến trên đường cũng không có người tới gần, ngài chẳng lẽ không phát hiện tiểu nhị vừa mới mang hai ta lên lầu, thiếu chút nữa đem ta trở thành tiểu khát cái đuôi ra ngoài."

Tô Thanh đưa tay nhéo nhéo mặt nàng: "Ngươi nha, tính tình càng ngày càng bướng bỉnh."

Mộc Vân Dao đưa mặt sát lại làm cho Tô Thanh nhéo, cười hi hi giả ngu: "Lại bướng bỉnh cũng là con gái của mẫu thân, nghĩ không muốn nhận đều không được."

Tô Thanh không khỏi cười thả tay ra, thấy trên mặt nàng hơi hơi đỏ hiện lên dấu ngón tay, không khỏi kinh hô một tiếng: "Ngươi đưa nhỏ này, mẫu thân nhéo đau như thế nào cũng không lên tiếng đâu?" Nàng biết đứa nhỏ này da mặt non nớt, còn cổ dùng lực tay nhẹ, vậy mà lại cứ liên đó một mảnh.

*nọt: non nớt

"Không có việc gì, mẫu thân, con cũng chưa cảm giác." Mộc Vân Dao nói xong, tay tím tím da mặt mình.

"Người đưa nhỏ này, mau buông tay, buông tay."

Mộc Vân Dao đảo mắt nhìn cười ra tiếng: "Mẫu thân, ta đi, ngài ở chỗ này chờ, ngàn vạn lần không cần ra khỏi phòng nha."

"Được."

Đi xuống lầu, Mộc Vân Dao trực tiếp ra phố, đến góc tường tìm cái tên khất cái gần nhất ngồi chồm hổm, cười hi hi cùng tên khất cái kia chào hỏi: "Ai, tiểu huynh đệ, nơi này người có hiểu rõ?"

Tên khất cái tuổi không lớn lắm, bộ dáng cũng tầm mười lăm mười sáu tuổi, nghe nói như thế yếu ớt đích nhìn về phía Mộc Vân Dao: "Rảnh a, làm sao vậy?"

*hữu khí vô lực: ừ ỏi, yếu ớt, ừ ừ.

"Thuyền nhà ai thuyền đi tương đối đáng tin cậy a?"

"Người hỏi thăm này làm cái gì, đáng tin cậy người cũng không thể đi lên." Tên khất cái khinh thường bĩu môi, đang muốn quay đầu không để ý tới, liền nhìn đến Mộc Vân Dao xuất ra hai đồng tiền, đặt ở bên miệng thổi thổi, vội vàng ngồi thẳng thân nhiệt tỉnh nói: "Đáng tin nhất cần phải nói đến thuyền của Chu gia, thuyền chở khách, thuyền buôn, thuyền hàng đều có, chính là giá cả phải quý một ít."

Mộc Vân Dao đem tiền đồng trong tay ném qua, đứng dậy hướng về bến tàu mà đi. Nàng phải đi trước xem xem, thời gian một đường đến Giang Nam khá nhiều, lại là ở trên nước, nếu là xảy ra chuyện liền phiền toái. Đang đi tới, chợt nghe một trận cò kè mặc cả.

"Liền một người như thế, người liền muốn hai mươi lượng bạc, ta nói Tiền nha tử là không phải quá cao?"

*nha tử: người mô giới, buôn người.

"Vị lão gia này, người xem xem, đây là một loại người sao? Nhìn xem vóc người, nhìn xem này thế trạng, hẳn chính là biết võ nghệ, mua về làm hộ vệ là một phen hảo thủ."

"Người này gầy như thế, bộ dáng ốm yếu đến sắp chết, còn có thể võ nghệ, thiết, hai mươi lượng, bọn người giữ lại dùng đi!"

"Ai, vị lão gia này, chớ đi, chớ đi, có thể lại thương lượng thôi, mười lăm lượng, ừ, mười lượng....."

Mộc Vân Dao trong lúc vô tình thoáng nhìn, chờ nhìn đến người đang tựa vào trên mặt đất bị trời bất tay vào chân, bỗng dừng dừng bước, người này..... người này..... Nàng vội vàng đi qua đi, đến gần hơn muốn xem cẩn thận chút, lại bị tên nha tử kia đẩy mạnh một phen lao đảo.

"Đầu ra tới tên khất cái, cút xa một chút!"

Mộc Vân Dao ngừng đầu, đối với tên nha tử đó một cước đạp qua: "Nha tử, mắt chó của người bị mù, đến ta cũng không nhận thức?"

Tiền nha tử bị đạp ngã người, ngừng đầu cẩn thận nhìn về phía Mộc Vân Dao, không khỏi nuốt nước miếng, vừa mới tùy ý đảo qua, chỉ nhìn đến nàng về mặt bụi phác phác, hiện giờ cẩn thận nhìn lên, mới phát giác trước mắt tiêu thiếu niên môi hồng răng trắng, một đôi con người đen ám ướt, mang theo một cỗ hơi thở tôn quý, tuyệt đối không phải người bình thường.

"Ai nha, vị tiểu thiếu gia này, ngài như thế nào mặc thành như vậy a, đây là đùa trò gì a? Tiểu nhân có mắt như mù, ngài đừng so đo."

"Coi như người có mắt, người này bán bao nhiêu bạc?"

"Tiểu thiếu gia thật sự là hảo ánh mắt, người này chỉ cần hai mươi lượng, người xem xem, biết võ nghệ, mang đi ra ngoài rất có mặt mũi."

Mộc Vân Dao chấp tay sau đầu tiến lên trước, vươn chân đối với người trên mặt đất đá đá: "Người ngừng đầu lên, nếu là thích hợp ta liền mua người."

Người trên mặt đất ngừng đầu, lộ ra một đôi mắt trống rỗng lạnh như băng.

Mộc Vân Dao trong lòng run lên, phía sau lưng phảng phất có lưỡi đao quét qua, quả nhiên là hắc, đây là hộ vệ trung thành và không sợ chết của Tần vương!

Khi nàng trở thành thị thiếp Tần vương, luôn thấy hắc trầm mặc đi theo Tần vương phía sau, vốn tưởng rằng chính là bình thường hộ vệ, lại tại lần yến hội, thấy hắc xuất kiếm chém giết thích khách, mũi kiếm như nước, một kiếm lướt qua, lỏng lẻo, giống như thần tích.

Sau lại nàng nghe thị nữ nói chuyện phiếm, nói lên người hộ vệ là Tần vương ở đầu đường dừng tới lúc sau mưa xuống, nghe nói chỉ tốn mười lượng bạc. Nàng từng tò mò quan sát qua, có một lần, hắc nâng lên đôi mắt nhìn qua, ánh mắt trống rỗng mà lạnh như băng, giống như cát giấu đầy trời huyết tính, làm cho nàng không lạnh mà run, buổi tối trở về liền tiếp hai ngày gặp ác mộng, từ nay về sau cũng không dám đánh giá hắc nữa.

"Tiểu thiếu gia, thế nào, mang đi ra ngoài nhiều uy phong!"

"Năm lượng, nguyện ý ta liền mua hắc."

"Này không được, không được, năm lượng quá ít."

"Không bán, quên đi." Mộc Vân Dao nói xong xoay người muốn đi, nha tử vội vàng tiến lên vài bước: "Tiểu thiếu gia, thêm một chút, thêm một chút liền bán cho ngài."

"Vây 6 lượng, không thể nhiều hơn." (*6: lục)

"Này..... Được, tiểu thiếu gia, đây là kẻ bán mình, ngài lấy hảo."

Mộc Vân Dao lấy ra 6 lượng bạc ném qua, chạy đến trước mặt người nọ ngồi xổm xuống: "Ta lấy sáu lượng bạc mua người, từ hôm nay trở đi, cứ kêu người Lục Lượng đi." (sáu: lục)

Bọn buôn người tiến lên đem dây thừng cởi bỏ đưa cho Mộc Vân Dao: "Tiểu thiếu gia, người nọ là của ngài."

Mộc Vân Dao đá đá cẳng chân hắc: "Chết hay chưa, không chết thì đứng lên, theo ta đi."

Nói xong cũng không chờ hắc, trực tiếp đứng dậy bước đi. Đi ra ngoài vài chục bước, nghe được phía sau có tiếng bước chân, không khỏi hé mắt, xem ra trùng sinh một đời, lão thiên gia đều đau nàng, thế nhưng làm cho nàng gặp người thị vệ bên người tương lai của Tần vương tương lai, không thể không nói tạo hóa trời người nha, bất quá, nàng thích.

Bạn đang đọc truyện *Kiểu Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thử Lục Lượng

Mắt thấy gần tới bến tàu rồi, Mộc Vân Dao dừng bước, quay đầu nhìn lại Lục Lượng mới mua.

Lục Lượng bị dây thừng trói, gian nan đi theo phía sau nàng, vào mùa đông, ngay cả giày đều không có mà mang, trên chân dây thừng chỉ dài đủ một bước chân ngắn của hắc, mà bởi vì buộc thật chặt đem mắt cá chân mà sát đến chảy máu, nhúc nhích còn có vết máu chảy ra, đem dây thừng đều nhuộm đỏ: "Lục Lượng, người ở chỗ này chờ, không được lộn xộn, hiểu chưa?"

Lục Lượng không có lên tiếng trả lời, Mộc Văn Dao cũng không để ý, người này đi theo Tần vương bên người cũng là cái dạng này, vinh viễn không nói một lời, biểu tình cũng lạnh như băng. Lúc trước Tần vương dẫn hân mới đi ra ngoài, còn dẫn tới không ít người cười nhạo hân, nói hân tính nết hảo, ngay thù hạ đều có tính cách như vậy. Mãi cho đến hân bày ra kiếm thuật kinh người, mới chọc mọi người ghen tị đỏ mắt.

Qua một lúc, Mộc Văn Dao cố sức ôm một thanh trường kiếm đi ra. Lục lượng thủy chung không hề dao động, ánh mắt rất cực có biến hóa, giống như cánh đồng hoang vu vắng lặng ở giữa nổi lên một chút màu xanh biếc.

Mộc Văn Dao đem trường kiếm rút ra, đối với Lục Lượng khoa tay múa chân ra dấu: "Người đứng yên đừng nhúc nhích, ta giúp người đem dây thừng cắt." Nàng giơ lên trường kiếm, vốn tưởng rằng thực dễ dàng, lại phát hiện mũi kiếm luôn run rẩy lắc lư lợi hại,

Lục Lượng bị trói hai tay đối với mũi kiếm cọ một cái, nhanh đến Mộc Văn Dao còn không có nhận thấy được động tác của hân, liền nhìn đến dây thừng mờ. Hân hai ngón tay kẹp lấy trường kiếm, Mộc Văn Dao cảm giác trong tay một lực kéo, trường kiếm rời tay chuyển dời đến trong tay Lục Lượng. Hân đem dây thừng trên chân cũng cắt đứt, dùng quần áo đem trường kiếm chà lau sạch sẽ, cho kiếm vào vỏ ôm vào trong ngực.

Này thân thù..... Sáu lượng bạc xài thật có giá trị

Mộc Văn Dao vừa lòng, đến cửa hàng quần áo giúp Lục Lượng mua quần áo, giày, mang theo hân hướng khách điếm đi đến.

"Lục Lượng, từ hôm nay trở đi, ta chính là chủ tử của người, lời của ta người phải vâng theo, hiểu chưa?"

Lục Lượng mặc không lên tiếng, trầm mặc theo ở phía sau.

Mộc Văn Dao mặt lạnh dần, chợt dừng bước lại, ánh mắt lạnh nhìn hân: "Đừng không lên tiếng, ta biết người có thể nói."

Một hồi lâu mà, Lục Lượng mới nhỏ giọng khó ai nghe được gật gật đầu: "Ân."

Mộc Văn Dao ánh mắt chợt lóe, xem ra chính mình đã đoán đúng, người này thật đúng là có thể nói, ở Tần vương trước mặt, hân chính là chưa từng có phát ra tiếng.

Trở lại khách điếm, nàng trực tiếp làm cho tiểu nhị thuê một phòng, làm cho Lục Lượng đi vào rửa mặt chải đầu thay quần áo sạch sẽ, bằng không cái dạng này đi ra ngoài, sợ là làm sợ hãi mẫu thân.

Tiểu nhị khách điếm ánh mắt đều có chút sững sờ, tiểu khất cái đi ra ngoài dẫn theo cái tên khất cái trở về, lại giao ra tiền ở trọ, Đại Lịch triều khi nào thì cuộc sống dễ dàng như vậy, ngay cả tên khất cái đều có ngân lượng ở trọ?

Mộc Văn Dao đi trước cùng Tô Thanh nói một chút lại lịch Lục Lượng, nói thẳng là mua hân làm cái hộ vệ, bảo hộ hai mẹ con nàng lên đường bình an đến Giang Nam.

Tô Thanh cũng không ngừng lo lắng: "Nói thì nói như thế, đối với hai người chúng ta đều là nữ tử, hân một người nam nhân....."

"Mẫu thân không cần phải xen vào hân, ta sau này chính là phải kiếm rất nhiều ngân lượng, làm cho người làm phu nhân phú quý như người ta đâu, người xem xem những người đó, ra cái cánh cửa người nào không phải có gã sai vặt, nha hoàn, hộ vệ một đồng lớn, người phải sớm một chút thói quen, về sau ta còn hội mua càng nhiều người đến hầu hạ người.

"Ha ha, nghe thật tốt nga, mẫu thân sẽ chờ hưởng phúc."

Mộc Văn Dao neho lại ánh mắt, làm cho tiểu nhị đem mình chọn tốt cái ăn bưng lên, cùng Tô Thanh ăn no nê một chút, câu được câu không nói chuyện, Tô Thanh không có nói ra muốn gặp Lục Lượng, Mộc Văn Dao cũng không có nói cái gì, dù sao sớm muộn gì đều là muốn gặp.

Hôm sau, Mộc Văn Dao tắm thơm ngào ngạt, thay quần áo mới hồng nhạt vậy lựa, gõ cửa phòng Lục Lượng.

Lục Lượng nghe động tĩnh liền mở cửa cho Mộc Văn Dao, bởi vậy cánh cửa mới vừa bị gõ một chút, liền trực tiếp mở cửa phòng. Chính là nhìn đến một thân nữ trang Mộc Văn Dao, ánh mắt Lục Lượng trống rỗng không gọn sống chợt rụt lui, hôm qua vênh vào tự đắc mua bán thân, dĩ nhiên là một cái cô nương thanh tú yếu ớt?

Mộc Văn Dao nhìn trước mắt mặt mày thâm thúy đích tuần mỷ thanh niên, nhưng thật ra không có nhiều kinh ngạc. Ở Tần vương phủ nhìn thấy Lục Lượng thời điểm, hân bên trái trên gương mặt mang theo một đạo màu đỏ vết sẹo, nhưng là bên phải hai mai lại phà lệ tuấn mỹ, nhất là so với hình dáng người bình thường ở đây chênh lệch nhiều, nghĩ đến phải là khác huyết thống.

"Lục Lượng, ta muốn thuê một con thuyền khách đi trước Giang Nam Cánh Lăng thành, thuyền đi phải thông suốt thuận xuôi, chủ yếu là thành thật tin cậy, người đi cho ta làm thỏa đáng, hiểu chưa?" Mộc Văn Dao nói xong, đem một chồng ngân phiếu đưa qua đi.

Lục Lượng trầm mặc một lát, tiếp nhận ngân phiếu đi xuống lầu.

Mộc Văn Dao nhìn bóng lưng của hân, ánh mắt lạnh nhạt. Lúc trước, Lục Lượng đi theo Tần vương trung thành và tận tâm, không có nghĩa là hân đồng dạng sẽ đem trung tâm cho mình. Lần này cho hân nhiều bạc như vậy cho hân đi làm việc, cũng tồn tâm tư khảo nghiệm, nhìn hân có thể hay không mang theo tiền liền đi không trở lại nữa.

Này nhất đẳng chính là hai ba cái canh giờ, vẫn đợi cho sắc trời sắp tối, Lục Lượng mới mang theo một trận gió lạnh gõ cửa phòng.

Mộc Văn Dao ánh mắt mang theo một tia sáng kỳ dị, làm cho thanh thiếu hai trông mắt giống như bị kín tầng sóng dồn dập, càng khiến dẫn người chú ý: "Đã muốn đàm tốt lắm?"

Lục Lượng đem ký kết tốt khế thư lấy lại đây, tùy theo mang vào còn có còn lại ngân phiếu cùng một ít bạc vụn.

Mộc Văn Dao nhìn nhìn khế thư cùng số ngân lượng, hơi hơi dừng một chút: "Người đi ra ngoài thời gian dài như vậy, đều không có mua vài thứ để ăn?"

Số ngân lượng còn lại cùng khế thư thượng cộng lại, bằng với số tiền nàng cấp ra, nhìn tên đại ngọc trước mắt, nên sẽ không đói bụng cả ngày đi.

Lục Lượng không có lên tiếng, chính là Mộc Văn Dao lại có thể trong tư thế ôm trường kiếm cảm nhận được hân một tia mất tự nhiên cùng cứng ngắc: "Người về phòng trước đi."

Nhìn đến Lục Lượng không nói một tiếng trở về, Mộc Văn Dao xuống lầu kêu tiểu nhị, may mắn bây giờ còn không tính quá muộn, khách điếm còn cung cấp đồ ăn. Kêu đồ ăn, lại làm cho tiểu nhị chạy chân đi mua kim sang được (thuốc trị vết thương do đao kiếm gây nên), Mộc Văn Dao trực tiếp làm cho người ta đưa đến phòng Lục Lượng.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tính đến lâu dài, trong một thời gian ngắn, Lục Lượng đều sẽ là trợ lực lớn nhất mà nàng có, cho nên, nàng sẽ đem hết có khả năng đem tâm hân thu mua xuống.

An bài sự tình tốt lắm, Mộc Văn Dao phải đi cùng Tô Thanh nói chuyện đi, cũng không biết, gian phòng cách vách, Lục Lượng trừng mắt trước mắt đồ ăn cùng bình được, ngân người thật lâu, thật lâu, mới dùng chiếc đĩa đem đồ ăn ăn sạch sẽ, sau đó đem bình được cẩn thận thu vào trong lòng ngực, ôm trường kiếm hợp y nằm đến ngủ trên giường qua.

Hôm sau, Mộc Văn Dao kéo Tô Thanh, phía sau đi theo Lục Lượng, sáng sớm liền lên thuyền đi trước Giang Nam.

Nguyên chiếc thuyền là nàng tiền thuê được, bởi vậy hai gã người chèo thuyền phà lệ cung kính, nhất là nhìn đến Lục Lượng, thần sắc còn mang theo một tia sợ hãi.

Mộc Văn Dao có chút không rõ nguyên do, nhưng cũng không có ngu xuẩn ra tiếng hỏi, chỉ mỉm cười cùng Tô Thanh vào khoang thuyền.

Nghe một tiếng hô hào qua đi, con thuyền hơi hơi chóp lên, phá vỡ mặt nước, hướng về phía nam mà đi.

Tô Thanh nắm tay Mộc Văn Dao, sắc mặt ần ần trắng bệch.

Mộc Văn Dao vội vàng đem trước tiên chuẩn bị ô mai lấy ra, đưa cho nàng một viên: "Mẫu thân, chính là cảm giác tốt hơn nhiều không?"

Con thuyền vững chắc xuống dưới, Tô Thanh gật đầu: "Không có việc gì, lần đầu tiên ngồi thuyền, có chút không có thói quen, như thế này thì tốt rồi."

Mộc Văn Dao nhẹ nhàng thở ra: "Cũng là con sơ sót, hân là trước tiên xác định một chút mẫu thân thể trạng say hay không say tàu, may mắn ngài phản ứng không lớn, bằng không, con sẽ nghĩ tiếp tục đi đường bộ."

"Mẫu thân nào có nuông chiều như vậy." Tô Thanh có chút dờ khóc dờ cười, trong khoảng thời gian này, nữ nhi giống như trong một đêm trưởng thành, nói chuyện làm việc trầm ổn có kế hoạch, luôn nghĩ muốn tất cả biện pháp chiều cổ nàng, làm cho nàng có loại cảm giác đảo lộn vai vế.

Mình mới ra trường, thất nghiệp ngồi ở nhà, mỗi lần đụng máy tính là mẹ lại nói nên chán không đụng... haizz muốn dịch nhiều cũng khó

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Cây dù (ô) giấy dầu tạo ra huyết án

Trên thuyền gì đó nhưng thật ra đầy đủ hết, chính là cần chính mình động thủ.

Tô Thanh có chút không thích ứng, vẫn nhìn qua mặt ủ mây chau, Mộc Vân Dao luyến tiếc bà động thủ. Lực lượng thì làm cho hắn động thủ chém người có thể, nếu là nấu ăn, sợ là không có thể ăn.

Mộc Vân Dao liền chính mình động thủ, đơn giản, trù nghệ của nàng cũng là không tồi, đơn giản việc thường ngày như ăn sáng, lại cứ có thể làm so với người khác hương vị ngon hơn.

Người chèo thuyền đều tự mình đem theo lương khô để ăn, Mộc Vân Dao liền chỉ làm đồ ăn cho ba người mà thôi, cũng không tốn sức là bao. Nàng tuy rằng phải thu nạp tâm Lực Lượng lượng, nhưng cũng không có buông tha cho thân là chủ nhân cái giá, mỗi lần đều là chờ nàng cùng Tô Thanh ăn xong sau, mới phân phó lực lượng đi ăn trong nồi còn lại gì đó.

Lực Lượng ngay từ đầu còn chần chờ, ở trên thuyền đợi năm sáu ngày sau, thành thói quen. Chỉ cần Mộc Vân Dao mở miệng phân phó, hắn liền lập tức đi ăn, hơn nữa mặc kệ trong nồi còn lại nhiều ít đồ vật này nọ, hắn đều đã ăn sạch sẽ, làm cho Mộc Vân Dao cảm thấy được rất là thần kỳ.

Tối ngày thứ mười, thuyền đã đến lục vực Hoài Giang, cần vào bờ để bổ sung một chút thiếu giảm đồ vật. Ngừng ở địa phương là bến tàu thành Hoài An, nơi này đã muốn nhập Giang Nam, kiến trúc phong cách cùng Yên thành hoàn toàn bất đồng.

Phòng ốc nhìn qua cao gầy tinh tế, chi tiết chỗ linh lung tinh xảo, các góc tinh xảo, mái hiên vươn cao như giương cánh muốn bay cao, làm cho người ta cảm giác mới mẻ.

Mộc Vân Dao giúp đỡ Tô Thanh rời thuyền, bước đến trên mặt đất lúc sau, chi cảm thấy cước bộ lơ mơ như đi trên mây, đều có chút không có thói quen.

"Mẫu thân, chúng ta cũng đi dạo đi, thuận đường nhìn xem đồ vật này nọ."

"Uh, hảo." Có thể đi dạo dạo nơi nơi, Tô Thanh tinh thần tốt hơn nhiều lắm, nhìn trên bờ dòng người tới lui, bên bờ đủ loại kiêu dáng quẩy hàng, cảm giác có chút không kịp nhìn.

Mộc Vân Dao mang theo bà chậm rãi xem, đi đến một chỗ bán dù (ô) giấy dầu, Tô Thanh dừng lại tinh tế đánh giá.

"Giang Nam nhiều mưa, mẫu thân nếu là thích, chúng ta mua hai cái vừa lúc dùng tới."

Tô Thanh vội vàng lắc đầu, chỉ vào một cây dù màu giấy dầu hồng nhạt nhẹ giọng nói: "Chính là cảm thấy được cái dù (ô) này cùng quần áo trên người của con cực xứng.

Trên mặt dù (ô) bức tranh với nhánh hoa đào nghiêng, ít ỏi nét vẽ, hoa đào sáng lạn thân sắc tưng bừng hiện lên.

Bởi vì phải giữ đạo hiếu, Mộc Vân Dao trên người mặc một kiện áo xanh lơ chen lẫn hiện ám vân, hạ thân cùng váy lụa, vì không hiện quá mức mộc mạc, lần váy thượng rơi rụng nhiều điểm cánh hoa đào, cùng chiếc ô giấy dầu nhiều cánh hoa đào đích xác cực kỳ tương tự.

Mộc Vân Dao cầm lấy dù (ô) tạo ra, mềm mại xinh đẹp xoay vòng một cái, đối với Tô Thanh cúi chào, làm đủ tư thái tiểu nữ nhân: "Mẫu thân, như thế nào?"

Tô Thanh trong mắt đều là vui mừng, không đợi Mộc Vân Dao nói chuyện, trực tiếp liền lấy ra bạc đem dù (ô) mua: "Dao nhi....."

"Vị cô nương này có lễ, chính là thích dù (ô) hoa này, nếu là thích, tại hạ mua cho cô. Một gã công tử quần áo lụa là tiến lại đây, ánh mắt tràn đầy trêu đùa trêu tức, nói chuyện, tay cũng đã hướng Mộc Vân Dao nắm dù (ô) giấy dầu cướp qua.

Tô Thanh biến sắc, trực tiếp che ở Mộc Vân Dao trước mặt: "Giữa ban ngày ban mặt, người muốn làm gì?"

"Ai, vị này phu nhân không nên gấp gáp, tại hạ chỉ là muốn tặng lệnh ái một cái dù (ô) mà thôi." Công tử ánh mắt giắt giắt, phía sau gã sai vặt lập tức tiến lên, hai ba lần đem Tô Thanh đẩy sang một bên.

Nhìn đến Tô Thanh bị đẩy cái lảo đảo, Mộc Vân Dao đem dù (ô) thu về, bên môi tươi cười đã muốn hoàn toàn không có độ ấm: "Người muốn đưa tôi cái dù (ô)?"

Công tử ánh mắt sáng ngời: "Đúng vậy a, cô nương thích cái dạng gì, tại hạ cũng có thể mua cho cô nương."

"Thiếu gia nhà của chúng ta là thiếu đông gia của Thái Nguyệt các, Giang Nam không người không biết không người không hiểu." (Sai vật 1)

"Cô nương có thể bị thiếu gia của chúng ta coi trọng, kia thật sự là đời trước đã tu luyện phúc khí!" (Sai vật 2)

Thái Nguyệt các, thật sự là không thể tưởng được, thiên hạ này thế nhưng nhỏ như thế, nàng mới vào lực dụng tên tuổi Thái Nguyệt các hãm hại chương quẩy Xuân Tú phường, lúc này liền gặp thiếu đông gia Thái Nguyệt các, một khi đã như vậy, vậy vừa lúc châm thêm một chút lửa!

Mộc Vân Dao hay tai cầm dù (ô) giấy dầu, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng lạnh: "Ta cảm thấy được cái dù (ô) này có vẽ hoa đào rất tốt, nhưng lại không thích hồng nhạt, muốn thành màu đỏ cơ*."

*chính hồng: đỏ (dành cho thế tử).

Công tử quay đầu nhìn về phía ông lão bán dù: "Không có nghe rõ cô nương nói sao, muốn cái màu đỏ, mau lấy ra nữa."

"Công tử thứ lỗi, tiểu lão nhân nơi này không có màu đỏ hoa đào. Cây dù hồng nhạt hoa đào mà thành màu đỏ, sợ là bán không được nha!"

Công tử thần sắc không vui: "Không có cũng muốn nghĩ biện pháp làm ra một cây đến, bằng không ta khiến cho người đập sập cửa người. Cô nương, nàng yên tâm, ta đây liền giúp người tìm một cây dù màu đỏ hoa đào tắn."

Tô Thanh suốt ruột kêu gọi người, thế mà bốn phía dân chúng đều rời xa, Đầm Bát Vượng chính là tiểu bá vương nổi danh ở thành Hoài An, người chống lưng cho Đầm Vương Bát, Đầm gia ở Hoài An thành chính là nắm trong tay hơn phân nửa sinh ý tơ lụa, bởi vậy bọn họ này đó chỉ là đường tầm uơm tơ nông hộ, ai cũng không dám đắc tội hắn.

Mộc Vân Dao nhẹ nhàng cười, sáng lạn ý cười ở trên khuôn mặt bạch ngọc mỉm cười không đúng: "Không bằng công tử tự mình giúp ta?"

"Tốt, tự mình tốt, tự mình giúp người, cô nương làm cho ta như thế nào giúp người?" Đầm Bát Vượng nói xong, nhẹ nhàng tiến lên trước, đã muốn chuẩn bị âu yếm.

Mộc Vân Dao mạnh giọng tay lên cây dù giấy, đối với đầu Đầm Bát Vượng đích đầu hung hăng đập xuống, sau đó thừa dịp hắn chưa kịp cong lưng né tránh, một cước đá vào hạ thân hắn.

"Nho nhỏ Thái Nguyệt các cũng dám khi dễ trên đầu Xuân Tú phường ta, cũng không suy nghĩ, suy nghĩ chính mình bao nhiêu cân lượng, ở trước mặt Xuân Tú phường, người ở Thái Nguyệt các các người ngay cả con chó đều không tính là! Nói cho người biết, bốn tiểu thư là Hàn gia Xuân Tú phường, nếu là chọc giận ta, khiến cho cậu cậu ta Hàn Xuân đến hủy chiêu bài Thái Nguyệt các các người!

"Ngao, tiểu tiện nhân..... Người..... Các người tướng Xuân Tú phường thế nào cơ, thực đã cho Thái Nguyệt các ta sợ người?"

Mộc Vân Dao trong tay dù giấy dầu trở thành gậy gộc, chỗ nào đau liền hướng làm sao quất, đem Đầm Bát Vượng đánh thành cái con quay: "Không sợ? Không sợ nữa, Đầm Lục Chi lúc trước như thế nào cầu cứu cứu ta tha hẳn một lần, thực cho là mình Lục Chi có thể chịu? Đầm Lục Chi hôm nay tự mình đến cũng không dùng được, đánh chết người, Đầm gia các người cũng không dám kêu một tiếng oan!"

"Người..... Người..... A, tiểu tiện nhân..... Tiện nhân, các người đều là người chết sao, chạy nhanh tới cứu bổn thiếu gia!" Đầm Bát Vượng hướng về phía hai cái ngốc già sai vật rống.

"Ai, thiếu gia a!"

Mộc Vân Dao vội vàng lui về phía sau, đối với phía sau kêu một tiếng: "Lục Lượng, đem chặt gỗ sai vật cho ta uy cầu!"

Đang bước nhanh chạy tới, Lục Lượng nhanh ném điểm tâm trong tay đi, bay thẳng hai bước tới rồi Mộc Vân Dao bên người, trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, mạnh mẽ cắt rớt một ngón tay gỗ sai vật đưa qua tới.

"A, cứu mạng a, giết người!"

Mộc Vân Dao khỏe mắt vừa động, trong mắt hiện lên mỉm cười: "Lục Lượng dùng tay, xem ở mặt mũi Đầm Lục Chi, tha mạng cho các người, bổn tiểu thư chuyển này muốn đi để đô, có bản lĩnh phải đi để đô tìm ta báo thù, hiện tại, không phải muốn giúp ta tìm cây dù màu đỏ hoa đào sao, hiện tại đã muốn hoàn thành."

Nói xong, nàng đột nhiên mở cây dù ra, chỉ thấy trên mặt dù dính nhiều điểm vết máu, nhan sắc đỏ bừng loá mắt.

"Đây dù giấy dầu sẽ đưa cho người, mang về làm cái kỷ niệm."

Mộc Vân Dao tiến lên giữ chặt người đã muốn dọa mộng - Tô Thanh, cho Lục Lượng một ánh mắt ra hiệu, xoay người không nhanh không chậm rời đi, quai quá góc đường, nàng nhắc tới lần vảy, lời kéo Tô Thanh chạy nhanh về trước: "Mẫu thân, nhanh lên chạy, bị người đuổi theo liền thảm."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Mới đến

Các nàng bên người chỉ có Lục Lượng một người, cường long không áp bọn rắn độc, vạn nhất người Đầm gia tới vây đồ, bọn họ bỏ chạy không xong.

Theo ở phía sau Lục Lượng sững sờ ở tại chỗ, nhìn đến Mộc Vân Dao quay đầu lại sốt ruột hướng hần phất tay, lúc này mới bước nhanh đuổi theo, từ trước trong ánh mắt trống rỗng có ý cười chột kẻo qua, rất nhỏ giống như lông chim hạ xuống.

Hai già người chèo thuyền đã muốn đổi trở lại, Mộc Vân Dao lên thuyền, vội vàng nói: "Đi mau, ta vừa mới nhìn đến có người thu tiền thuê bến tàu đã tới.

"A, đi mau, đi mau." Người chèo thuyền không cần phản phó, trực tiếp cời bỏ dây thừng, khởi động thuyền nhanh chóng rời đi.

Ngồi vào khoang thuyền, Mộc Vân Dao tâm tình tốt lắm, cái thiếu đồng gia Thái Nguyệt Các phải thật sự đi tìm kẻ thù, vậy nào nhiệt.

Tô Thanh lúc này mới phục hồi tinh thần lại, từ trên xuống dưới đánh giá Mộc Vân Dao: "Dao nhi, có thể có bị thương, không có việc gì đi, không thương tổn chỗ nào đi?"

Vốn đang lo nghĩ, Tô Thanh chất vấn làm Mộc Vân Dao sững sờ, lập tức cong mắt cười: "Mẫu thân yên tâm, con không sao."

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Tô Thanh đem Mộc Vân Dao ôm vào lòng, nhẹ nhàng mà vuốt ve tóc của nàng: Dao nhi từ trước thiện tâm, nếu không phải bị cái ác bá kia bức bách, tất nhiên sẽ không động thủ đánh người.

Cũng không biết Tô Thanh đã muốn bắt đầu thói quen giúp chính mình tìm lấy cớ, Mộc Vân Dao cười hi hi tựa vào nhà mình mẫu thân trong ngực, chỉ cảm thấy trong lòng lệ khí lâu dài đều bình ổn rất nhiều. Xem ra, muốn làm cho tâm tình hoàn toàn bình tĩnh, hay là muốn nghĩ biện pháp giết chết Tô gia cùng Tần vương.

Hoài An thành, trên bến tàu, một đám gia đình cầm gậy gộc chạy tới, từ trên xuống dưới tìm nửa ngày, ngay cả bóng người Mộc Vân Dao cũng chưa nhìn đến, tức giận Đầm Bát Vượng trực tiếp cắn chặt răng: "Nơi này tìm không thấy cái tiểu tiện nhân kia, đi ra kinh đô Tây Lăng đi, Xuân Tú Phường, Hân gia, ta và các người không chết không ngừng!"

Lại qua bán nguyệt (nửa tháng), con thuyền qua sông Hoài, một đường xuyên qua Tô Dương hai thành (Tô Châu và Dương Châu), tiến vào sông Cánh Lãng, chậm rãi ngừng ở bến tàu Cánh Lãng thành bến tàu.

Mộc Vân Dao giúp đỡ Tô Thanh đứng ở đầu thuyền, nhìn từng mảnh đại ngói xanh, trong mắt hoa quang biến ảo: "Cánh Lãng thành, chúng ta tới."

Cánh Lãng thành, nàng ngăn chặn vạn tuyến định địa phương!

Đem phần tiền còn lại cho người chèo thuyền, ba người lên bờ.

Tô Thanh vừa có vui sướng cũng có bất an: "Dao nhi, chúng ta sau này sẽ ở nơi này sao?"

"Đứng vậy a mẫu thân, nơi này phía bắc dựa vào thành Tô Châu cùng thành Dương Châu, phía nam đón Hàng Châu Trường Giang, lui tới tiện lợi, khí hậu cũng ôn hòa, nhất thích hợp vô cùng."

"Uh, chúng ta ở trong này cùng người dân địa phương không quen, hết thấy phải cẩn thận lấy làm đầu, Dao nhi con..... con phải trầm ổn, hiểu chưa? Vạn không cần bởi vì một chút việc nhỏ liền động thủ."

Mộc Vân Dao vội vàng gạt đầu: "Dạ, mẫu thân yên tâm, con nhất định thận trọng bình tĩnh."

Lúc này là giữa trưa, nhóm người Mộc Vân Dao tìm một nhà khách điểm cơm nước xong, đi trước lên phòng nghỉ ngơi. Đây nhất ngủ là ngủ đến sắc trời tối đen, sau khi tỉnh lại, cảm thấy được tinh thần tốt hơn rất nhiều."

Buổi chiều ngủ nhiều, đến buổi tối ngược lại ngủ không được, Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh nằm ở trên giường, mặt đối mặt nói chuyện.

"Mẫu thân, ngài thích cái dạng gì phòng ơ, tuy rằng chúng ta hiện tại không có nhiều tiền lắm, nhưng trước chọn lựa một cái ngài xem được, sau đó chờ ta buôn bán lời đồng tiền lớn, liền mua cho ngài tốt nhất phòng ở, ngay cả nướng nướng trong hoàng cung đều so ra kém."

Tô Thanh nhin không được cười ra tiếng: "Hảo, mẫu thân sẽ chờ hưởng phúc."

"Uh, hết thấy đều bao ở trên người của ta." Mộc Vân Dao vỗ vỗ ngực, một bộ đáng vênh vào tự đắc đắc ý vô cùng, mẫu thân nói nhanh lên, ngài rút cuộc thích cái dạng gì phòng ơ?"

Tô Thanh cười càng nhiều, chỉ cảm thấy có nữ nhi mọi việc đều ổn: "Mẫu thân nghe nói, trong sách có Hoàng Kim Ốc sẽ có nhan như ngọc (mặt như ngọc), mẫu thân muốn cái Hoàng Kim Ốc như thế nào?"

"Tốt nhất, mẫu thân chờ, không cần quá lâu, Dao nhi cho ngài sống ở Hoàng Kim Ốc."

"Hảo, mẫu thân chờ."

"Mẫu thân không cần nói sang chuyện khác, ngài còn chưa nói đầu, rút cuộc thích cái dạng gì phòng ở....."

Gian phòng cách vách, Lục Lượng ôm kiếm tựa vào cửa, lấy nhĩ lực (thính giác) của hắn, tự nhiên đem những lời này đó nghe được rành mạch, không biết vì cái gì, tổng cảm thấy được những lời này đó nghe vào bên tai giống như có thể ám đấm trong lồng, làm cho hắn cảm giác cực kỳ thoải mái.

Lục này, một màu trắng chiến mã giống như tia chớp bình thường bỏ ra đêm tối thẳng đến Hạ Yển thôn, phía sau hơn mười cái chiến mã đi theo, âm vang bề thế giống như thiên lôi tới.

Nghra chợt đứng ở trước thôn Tây viện bỏ hoang, thị vệ Vu Hằng vội vàng xoay người xuống ngựa, giúp Việt Vương giữ chặt dây cương: "Chủ tử, đã muốn tìm hiểu rõ ràng, nơi này chính là Mộc Vân Dao chỗ ở."

Việt Vương đi nhanh tiến lên, nhìn rơi xuống đại môn (cổng) bị khóa, một cước đá vỡ cửa. Đi vào đi dạo qua một vòng, sắc mặt so với cảnh sắc trong viện còn muốn tối đen: "Người đâu?"

Dương thị nghe được động tĩnh, nhìn đến bị phá hư đại môn, nhất thời trong lòng run sợ: "Các người..... Các người là người nào, tới tìm ai?"

Vu Hằng vội vàng tiến lên: "Vị đại tẩu này, chúng ta là Mộc Thành chỗ quen biết cũ, tiền đến thăm Mộc phu nhân cùng Mộc Vân Dao cô nương, không biết các nàng hiện tại đang nơi nào?"

Nhìn người đầy sát khí - Việt Vương, Dương thị chỉ cảm thấy hết hồn: "Các nàng ở hơn một tháng trước cũng đã ly khai, về phần đi địa phương nào, ta sẽ không rõ ràng."

Việt Vương toàn thân lãnh khí càng sâu, Vu Hằng không tự chủ được nuốt nước miếng, trong lòng chỉ có một ý tưởng, hắn xong rồi!

"Chủ tử, thuộc hạ lập tức đi thăm dò." Biển người mờ mịt, đi đâu mà tìm người trộm chủy thủ của chủ tử kia a.....

"Đi!" Việt Vương lên ngựa, âm vang dội mà đi.

Dương thị nghe càng lúc càng xa tiếng vó ngựa, không khỏi rung mình một cái, trong lòng ám niệm một tiếng a đi đã Phật, may mắn Tô Thanh cùng Vân Dao nha đầu ly khai, một đám người này nhìn làm sao giống quen biết cũ, rõ ràng giống như là đòi nợ, nên không phải là nghe nói Vân Dao tránh đồng tiền lớn, đến cướp bóc đi?"

Đoàn người Việt Vương đuổi tới kinh đô Tây Lăng, cùng lúc đó có một đội ngũ hộ tống thọ lễ, cũng lên lút vào cửa thành, hướng về Tô gia mà đi.

Bên tron Cánh Lăng thành, Mộc Vân Dao sáng sớm liền đứng dậy, thay đổi một thân nhạ sắc váy, đối với gương cố gắng buộc đầu tóc gọn lên, đáng tiếc làm vài lần, đều có tóc con lưu lại xuống dưới. Tô Thanh tiếp nhận chải gội tóc, cũng không cần lược, nhẹ nhàng mà giúp nàng bỏ lại, sợi tóc liền thuận theo gọn gàng, đoan đoan chính chính làm thành búi tóc.

"Vẫn là mẫu thân có biện pháp, nếu là về sau tóc còn không nghe lời, khiến cho mẫu thân thu thập nó."

"Người này quý nha đầu, cũng không biết theo địa phương nào học được nhiều lời nói đi dóm như vậy." Tô Thanh cười ra tiếng, Dao nhí tóc so với tơ lụa còn muốn trơn nhẵn, tay nàng lại vừa nhỏ, cũng không có luyện tập qua búi tóc, có thể làm tốt mới là lạ.

Rửa mặt chải đầu thu thập xong lại ném qua điểm tâm, Mộc Vân Dao mang theo Tô Thanh cùng Lục Lượng trực tiếp đi gặp người môi giới.

Mua phòng ở đối với Tô Thanh mà nói là đại sự, nghe xong người môi giới giới thiệu lúc sau luôn lo lắng, dù sao này đó tòa nhà đều phải mấy ngàn lượng, Dao nhí trong tay bạc kiếm được cực kỳ không dễ dàng, đến bây giờ còn cảm thấy được cổ tay đau đau!

Mộc Vân Dao cũng không sốt ruột, nhìn ra lòng của bà sau, liền từng nhà mạng theo nàng tự mình đi xem, cuối cùng nhìn trúng một chỗ sân nhỏ hai chỗ tiền (có tiền viện và hậu viện/ sân trước và sân sau). Tô Thanh cảm thấy được sân quá lớn, Mộc Vân Dao lại khuyên giải nói: "Mẫu thân, về sau chúng ta chính là phải làm sinh ý, không khỏi có rất nhiều người vào vào ra ra lui tới, ngại ở tiền viện ngốc khăng định cảm giác không được tự nhiên, đến lúc đó là có thể ở hậu viện tránh bị làm phiền.

Tô Thanh cân nhắc trong chốc lát sau, gật gù đầu đáp ứng xuống, trước kia liền hai mẫu tử bọn họ, tự nhiên không có gì, nhưng hiện tại Dao nhí mua Lục Lượng, tự nhiên cũng muốn cho hắn lưu một chỗ ở.

Quyết định sau, bà không khỏi cẩn thận đánh giá sân, càng xem càng là cảm thấy được vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 34: Tình cờ gặp Kim phu nhân

Sân theo phong cách Giang Nam điển hình, tuy rằng chỉ có hai viện, nhưng sân trước sân sau đều rất lớn, bởi vì chiếm lợi thế về đất đai duyên cớ, một dòng nước chảy qua đình. Phòng ốc linh lung tinh xảo, đình đài lầu các đầy đủ mọi thứ. Các nơi cảnh trí cũng thiết trí cực kỳ hợp lý, hành lang gấp khúc tương liên, hoa cửa sổ rất khác biệt, liếc mắt một cái nhìn lại nho nhỏ sân, thậm chí có cảm giác cảnh đẹp vô cùng.

Mộc Vân Dao cũng hiểu được cực kỳ thích hợp, nàng xem trọng cũng không phải phong cảnh, mà là vị trí sân. Không biết tiền viện này mà là như thế nào bảo lưu lại tới, cách xa nhau một cái phố, chính là Cánh Lăng thành nổi danh Vọng Phong lâu, khoảng cách phù để thành trì châu, cũng không quá là hai khắc đi đường. (1 khắc=15 phút). Tuy rằng giá mắc một ít, nhưng tiền này sử dụng giá trị.

Nếu đã muốn quyết định, Mộc Vân Dao cũng không có làm nhiều tri hoãn, trực tiếp kêu người môi giới đến, một phen có kè mặc cả sau, dùng ba nghìn sáu trăm lượng đem sân mua xuống. Sân đã muốn vài năm không có người ở, mua xong cũng muốn tu sửa một phen mới có thể vào ở.

Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh thương lượng một chút, một lần nữa quy hoạch bộ phận bán vẽ, sau đó trực tiếp nhờ người môi giới tìm người có thể tin, khởi công sửa sang lại sân.

Mộc Vân Dao mua sân mới vừa động công, cách vách vườn có một con bò cầu trắng đưa tin bay đi ra ngoài, xa xa bay đi hướng kinh thành.

Mua được sân, giải quyết trong lòng lớn nhất tâm sự, Mộc Vân Dao mà bắt đầu vì mình quy hoạch làm chuẩn bị. Nàng cẩn thận suy nghĩ thật lâu, muốn thế nào mới có thể ở Cánh Lăng thành đứng vững gót chân, cuối cùng quyết định cùng với Cánh Lăng thành trì châu đáp thượng quan hệ, dù sao tâm dựa đại thụ hảo thừa lương.

Nghĩ kĩ sau, nàng khiến cho Lục Lượng mua rất nhiều sợi tơ trở về, chuyên tâm bắt đầu tú (thêu) tạo ra quần áo.

Tô Thanh có chút lo lắng: "Dao nhí, chúng ta hiện giờ cuộc sống coi như an ổn, vì cái gì phải tiếp tục mạo hiểm đâu?" Dựa theo ý tưởng của nàng, cái gì Tô gia, cái gì Tấn vương, cũng đã cùng các nàng đã không có quan hệ, nếu đã muốn trốn rất xa đi ra, liền rõ ràng cả đời không cần lại cùng quá khứ có liên hệ.

Mộc Vân Dao hơi hơi cắn cắn môi: "Mẫu thân, nếu là có thể, còn cũng không muốn tái cùng bọn họ có liên hệ. Chính là ngại cảm thấy được có thể sao? Chúng ta tại Hạ Yển thôn, một cái thôn hẻo lánh đến như thế, Tô gia mọi người có thể tìm tới cửa. Ngại làm sao biết chúng ta ở Cánh Lăng thành liên an toàn đâu? Nếu là chờ bọn hắn đi tìm đến, chúng ta cần bản không có năng lực phản kháng, đến lúc đó không phải là tùy ý bọn họ xâu xé?"

Tô Thanh trầm mặc thật lâu sau: "Là mẫu thân đem sự tình nghĩ quá đơn giản."

Mộc Vân Dao đứng dậy cảm tay bà: "Con biết mẫu thân chỉ là muốn qua ngày an ổn, ta hướng ngài cam đoan, chẳng sợ làm vào Tô gia, ta cũng tất nhiên sẽ hào hào mà bảo vệ tốt ngài, không cho ngài đã bị bắt cứ thương tổn gì."

Tô Thanh vuốt ve sợi tóc của nàng: "Nha đầu ngốc, mẫu thân không phải sợ chính mình bị thương, mà là sợ con lại một lần nữa đi theo con đường trong mộng." Nàng không nghĩ Dao nhí lại vào nhà cao cửa rộng, thái độ làm người thấp thỏm, một đường gian khổ khổ sở.

"Mẫu thân yên tâm, đời này cho dù là vì ngài, ta cũng nhất định kiếm cái cảm tử tiền đồ." Mộc Vân Dao rũ xuống mí mắt, hai tròng mắt lạnh như băng che giấu mũi nhọn chợt lóe mà qua, đời này nàng không chỉ có muốn sống thật tốt, còn muốn làm cho những người đó từng người trả giá đại giới.

Thái Nguyệt các cùng tú xuân phường đấu tranh, ở Cánh Lăng thành rõ ràng là Thái Nguyệt các chiếm thượng phong. Tháng năm hạ tuần, Giang Nam từ từ đều mặc trang phục mỏng nhẹ, Thái Nguyệt các chương

quầy nhìn trong tay số sách, trên mặt tươi cười sáng lạn.

Bỗng nhiên cửa truyền đến một trận nói chuyện: "Vị cô nương này, quần áo của ngươi cực kỳ rất khác biệt, mạo muội hỏi một câu không biết là theo địa phương nào làm theo yêu cầu?"

"Gặp qua phu nhân, làm cho phu nhân chế cười, ta đi theo mẫu thân học mấy ngày nữ hồng (nữ công), trên người cái này tự mình làm."

"Thì ra tự mình làm? Khó trách ở nơi khác, cho tới bây giờ chưa thấy qua như thế, hoa văn rất khác biệt."

Thái Nguyệt các chương quầy đối với giọng nói một ít khách hàng phân biệt cực kỳ chuẩn xác, hướng chỉ vị phu nhân nói chuyện này, vẫn là Cánh Lăng thành đặc tội không nói đại nhân vật. Nhất thời ném trong tay số sách, bước nhanh hướng về cửa chạy tới: "Kim phu nhân, ngài đã tới, như thế nào không tiến vào? Trên lầu đã chuẩn bị xong ngài thích nhất Bích Loa Xuân."

"Quầy rầy phu nhân, ta trước hết cáo từ."

"Cô nương, dừng bước. Ta xem cô nương tâm tư tinh xảo, nghĩ đến ánh mắt cũng tất nhiên không tồi, không bằng theo giúp ta tiến vào cùng nhau nhìn xem. Thái Nguyệt các mới vào một đám xiêm y, đều là đương thời kinh đô tối lưu hành hình thức, ta đầu tiên mắt nhìn đến cô nương đã cảm thấy cực kỳ hợp ý, cô nương nếu là thích, ta có thể đưa một hai kiện cho ngươi."

"Làm sao dám làm phiền phu nhân tốn kém."

Nói chuyện đúng là Mộc Văn Dao, hôm nay nàng trên thân mặc nhất kiện Nguyệt Hoa áo gấm, ở cổ tay áo tú (thêu) ngậm hoa văn hoa hồng, hạ thân váy lại tú (thêu) ngậm một thân bát bảo, một thân quần áo xứng dung nhan trắng nõn không tỳ vết, sinh sôi màu hoa nở cả thành đều dễ ẹp xuống, bởi vậy mới để cho Kim phu nhân ở cửa liếc mắt một cái liền nhìn trúng nàng.

"Cái gì tốn kém hay không tốn kém đích, gặp nhau chính là có duyên. Mau chút tiến vào nhìn xem, cũng trì hoãn không được nhiều thời gian dài."

Thái Nguyệt các chương quầy cảm thấy được trong lòng không ổn, vị Kim thị chính là chính thế trị châu Tào Vận Niên, nghe nói xuất thân kinh đô đại gia tộc, học thức cùng kiến thức đều rất không bình thường. Tào Vận Niên có thể như thế thuận lợi nhận chức trị châu Cánh Lăng thành, nghe nói liền cùng gia tộc vị Kim phu nhân thoát không khỏi liên quan.

Trước đây, Kim phu nhân đối với người ngoài cũng khoan dung, nhưng chưa bao giờ nhiệt tình như thế. Trước mắt tiêu cô nương tuổi không lớn lắm, có cái gì đáng giá để được đối đãi khác biệt như vậy?

Nói đến nói đến nơi này, Mộc Văn Dao tự nhiên không tốt lại chống đẩy, liền ngại ngừng cười đuổi kịp bước chân Kim phu nhân.

Thái Nguyệt các cùng Xuân Tú Phường bố trí không sai biệt lắm, Kim phu nhân là khách quý, vừa vào cửa tự nhiên đã bị đón tiếp lầu hai.

Kim phu nhân lẳng lặng đánh giá trước mắt tiêu cô nương, nàng xem đi lên cũng chính là mười ba, mười bốn tuổi, nhưng là một thân khí độ tao nhã cũng không giống như phàm nhân. Nàng ở kinh đô đợi nhiều năm như vậy, mắt nhìn người vẫn là có một chút, trong đại gia tộc ở kinh đô các tiểu thư con vợ cả, cũng ít có giống nàng ưu tú như vậy.

"Cô nương ném thư này trà, có hợp khẩu vị với ngài không?"

Mộc Văn Dao nhẹ nhàng mà ngửi ngửi hương trà, sau đó nhẹ nhấp một ngụm: "Từng búp như nhau, hình dạng xoắn ốc, tỏa ra toàn thân, mùi vị hoa quả, tươi mới ngọt mà, chương quầy đích thực có tâm, Bích Loa Xuân sinh sống đỉnh núi cheo leo, Đồng Sơn giả trắng, nhân tán quý chi, cũng không phải là dễ dàng đi ra mua được chính phẩm"

Kim phu nhân ánh mắt sáng ngời, nàng sờ đi hỏi, ngay cả có tâm thư, hiện giờ đến xem, vị cô nương này tất nhiên xuất thân bất phàm: "Thứ cho ta nếm vụng vè, không biết cô nương là nhà ai?"

"Ta xuất thân bình thường, ở vùng sơn dã, đối lá trà cũng là chưa hiểu rõ hết, làm cho phu nhân chê cười." Mộc Văn Dao khỏe mỗi mang theo tươi cười, trong mắt lại hiện lên một tia âm đạm

Kim phu nhân cười cười, không hề truy vấn, trước mắt hoa văn trên quần áo cô nương tuy rằng rất khác biệt, nhưng chất liệu vải cũng thượng đẳng, nghĩ đến phải là trong nhà ra chút biến cố: "Ta thấy thân quần áo của cô nương, trong lòng rất là thích, nguyên nghĩ hỏi ra là tú nương nhà ai làm ra, cũng muốn dùng số tiền lớn thỉnh nàng giúp ta làm nhất bộ, hiện giờ thật sự là cảm thấy được đáng tiếc....."

Bích Loa Xuân là một trong mười loại trà nổi tiếng Trung Quốc, cổ có tên gọi là “ Hách Sát Hương Nhân”. Xuất xứ danh trà ở vùng Thái Hồ Động Đình sơn huyện Ngô, Giang Tô. Cái tên Bích La Xuân có từ rất lâu đời. Theo ghi chép “Thanh Gia lục”, có truyền thuyết rằng: “Núi đông Động Đình có đỉnh Bích La, trên vách đá dựng đứng có vài cây trà mọc hoang dã. Mỗi năm, người dân trong vùng lại tới hái lá trà về uống. Bảy giờ, khi tiết hái trà đến gần, mọi người lên núi, thấy cây trà cảnh lá mọc xum xuê, ai cũng thi nhau lấy, giỏ tre đựng không đủ, bèn giắt cả vào ngực áo. Lá trà áp vào ngực, gặp hơi nóng tỏa ra từ cơ thể, phát ra mùi hương kỳ lạ. Mọi người nhất loạt thốt lên: Nhân hương”. Từ đó về sau, mỗi lần hái trà, mọi người không dùng giỏ tre mà đều ôm vào ngực. Loại trà mang tên “Nhân hương” – ý là chỉ mùi thơm lá trà phát ra từ cơ thể con người. Vùng núi có người tên là Chu Chính Nguyên rất thông thạo cách chế trà “Nhân hương”. Nhân Hoàng đế Khang Hy du ngoạn Thái Hồ, người dân dâng trà “Nhân hương”, vua mê mẩn với tách trà, cảm thấy tên gọi không ưu nhã, liền đổi thành “Bích Loa xuân”.

Những búp trà Bích Loa Xuân kết chặt, cuộn cong như con ốc, có chút trắng, trắng xen xanh, búp trà non nót, vị trà sau khi pha từ từ tỏa ra, bay lượn trong không khí, nước trà trong mà xanh biếc, mùi thơm ngát hợp lại, vị ngọt lạnh, khiến cho người uống cảm thấy thư thái, thoải mái, từ triều Đường. Tống đã liệt vào cống phẩm. Bích Loa Xuân, tên như trà, màu sắc xanh biếc, xoắn ốc, thu hái lúc đầu xuân.

Khí uống, nước đầu màu nhạt chức sắc đậm, mùi thơm, tươi mát, nước thứ 2 xanh biếc, thơm, vị thuần; nước thứ 3 xanh ngọc bích, hương mùi thơm nồng, quay về vị ngọt, thật sự là quý như trân bảo.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Trước mặt cướp sinh ý

Nghe nàng nói như vậy, Mộc Văn Dao đối vị Kim phu nhân này cảm quan tốt hơn một ít, thân địa vị cao, đối một cái tiêu cô nương nói chuyện đều suy nghĩ chu toàn, không có nói thẳng làm cho nàng hổ trợ làm quần áo, sợ khi nói chuyện có điều khinh mạn. Có một vị hiền thế như vậy, khó trách Tào Vận Niên có thể ở trợ giúp của nàng từng bước thăng chức.

*cảm quan: cảm giác + quan sát

*khinh mạn: khinh thường + ngạo mạn

"Hiện giờ ta cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, một tay nữ công coi như thượng được mặt bàn, phu nhân nếu là thích, ta có thể vì ngài đặc biệt làm nhất kiện, phu nhân nếu cảm thấy được tốt, nguyện ý cấp chút trà thù lao, cũng coi như giúp ta cùng mẫu thân giải khẩn cấp."

*thượng mặt bàn: đồ vật nổi trội có thể cho người khác chiêm ngưỡng

Chương quầy Thái Nguyệt Các vừa nghe lời này trong lòng sốt ruột, đây là làm trò Thái Thượng Lão Quân đưa mặt bán tiền đan, không đem người khác xem ở trong mắt nha! Nếu để cho một cái tiêu cô nương dễ dàng mà đem Thái Nguyệt Các đại kim chủ đoạt đi rồi, hẳn với chức chương quầy coi như kết thúc: "Phu nhân, lần trước ngài nói phải chuẩn bị quần áo, tiểu nhân chuyên môn làm cho người ta theo kinh thành chế tạo gấp gấp một đám. Hiện giờ đều đặt ở dưới lầu, đang chờ ngài nhìn đầu."

"Kinh thành có mấy kiểu dáng quần áo tới tới lui lui, cũng chính là như thế." Kim phu nhân trên mặt ý cười nhạt nhẽo, hiển nhiên đối chương quầy trong lời nói không cho là đúng, nàng muốn đi tham gia yến hội tổ chức tại tuần phủ phủ đệ, người ở bên trong đều có năng lực theo kinh đô mua quần áo, này nếu là trùng bộ dáng, đã liền khó xử.

"Phu nhân, lần này cũng không bình thường, ngài biết năm nay là hoàng thượng sáu mươi đại thọ, trong kinh thành đích này phu nhân, các tiểu thư biến đổi kiểu dáng mà hướng quần áo tăng thêm hoa văn, nếu là ngài không tin, mời theo ta xuống lầu nhìn sẽ rõ."

Mộc Văn Dao đứng lên, trong mắt nhìn về hướng đi: "Phu nhân, chương quầy một mảnh thành tâm, không ngại xuống lầu nhìn một cái, nói không chính xác, vừa lúc có so với kiểu dáng trên người ta còn thích hợp phong cách của ngài."

"Cũng tốt."

Mộc Vân Dao ý cười nhẹ nhàng, đối với chương quỳ ném tới về xem thường làm như không thấy, có đôi lập, Kim phu nhân mới có thể càng thêm xác định lòng riêng.

Chương quỳ xuống lầu, liền tiếp phân phó nhân đem quần áo mới đều lấy ra nữa, không bao lâu các loại xiêm y liền đều treo trên cái giá, sắc thái rực rỡ, vật liệu may mặc hoa mỹ, quả thực làm người ta không kịp nhìn.

Kim phu nhân nhìn tình sáng lên, tiến lên cẩn thận chọn lựa.

Chương quỳ Thái Nguyệt Các trong lòng đắc ý, ngay cả Xuân Tú Phưởng đều có thể bị hấn áp chế đi, chẳng lẽ áp không được một cái tiểu cô nương kiêu ngạo?

Mộc Vân Dao tiến lên chọn lựa ra phi hồng sắc (màu đỏ tươi), nguyệt sắc (xanh nhạt) hai bộ váy lụa hoa mỹ, đưa cho Kim phu nhân đánh giá: "Ta xem này hai bộ đều cực kỳ thích hợp phu nhân."

Chương quỳ Thái Nguyệt Các âm thầm gật đầu, coi như tiểu cô nương này thật tinh mắt, chọn lựa ra đúng món trong điểm quý nhất, tốt nhất hai kiện: "Phu nhân vốn là thiên tư quốc sắc, hai thân xiêm y trừ bỏ ngài không người nào có thể xứng được."

Kim phu nhân tinh tế nhìn sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn là lắc lắc đầu, quay mặt nhìn về phía Mộc Vân Dao: "Cô nương trước đó nói chịu giúp ta làm quần áo, còn có thể?

"Tự nhiên là có thể, chính là....." Mộc Vân Dao có chút khó xử, nhìn về phía ở chương quỳ Thái Nguyệt Các.

Kim phu nhân mỉm cười, nhẹ nhàng mà phát phát bên tai tóc mai: "Ta cùng cô nương hợp ý, thỉnh cô nương đến cách vách trà trang uống nhất chén trà nhỏ như thế nào?"

Mộc Vân Dao gật đầu, vị Kim phu nhân tính tình quả nhiên là cực kỳ thông thấu, hơi hơi quý gối hành lễ: "Đa tạ phu nhân."

"Phu nhân, ngài nếu là không hài lòng, ta còn có thể giúp ngài từ kinh đô lấy thêm hàng được mà." Chương quỳ Thái Nguyệt Các sốt ruột nói.

Ở Cánh Lăng thành, Thái Nguyệt Các sở dĩ có thể áp qua Xuân Tú Phưởng, chính là bởi vì Kim phu nhân ở các yến hội mặc đều là Thái Nguyệt Các xiêm y, dẫn tới các phu nhân, các tiểu thư khác đều cùng theo, nếu mất đi vị kim chủ này, rồi cuộc gió đông áp không áp gió tây liền thật sự nói không chính xác.

Kim phu nhân không để ý đến, mang theo Mộc Vân Dao hướng cách vách đi đến.

Chương quỳ Thái Nguyệt Các gấp đến độ dậm chân, nhưng không có nghĩ được một chút biện pháp.

Tới rồi trà trang nhả đang lúc, Mộc Vân Dao nhìn không được mỉm cười: "Ta xem như đem chương quỳ Thái Nguyệt Các đắc tội lớn rồi, về sau chính mình nhận hạ, không muốn làm quần áo, ngay cả cái có sẵn đích cũng mua không được."

Xem nàng thần sắc không có chút nào sợ hãi, Kim phu nhân không khỏi hỏi: "Người nếu biết đem Thái Nguyệt Các đắc tội như thế, chẳng lẽ sẽ không sợ bọn họ ôm hận trả thù?"

"Lại nói tiếp, nếu là những người khác tìm ta làm quần áo, ta khẳng định không dám trực tiếp đáp ứng, có thể nói là phu nhân mở miệng, ta liền không có gì băn khoăn."

"Đây là vì sao?"

"Phu nhân thân phận cao quý, lại chỉ danh làm cho ta hỗ trợ, chương quỳ Thái Nguyệt Các, nếu là tìm người trả thù, tri hoãn thời gian ta làm quần áo, phu nhân là người thứ nhất không tha cho hấn."

"Nếu là sau khi người giúp ta làm xong quần áo đâu? Thời gian càng dài, hấn sẽ có biện pháp trả thù người."

"Khi đó tôi càng thêm không sợ, bởi vì có phu nhân này tấm gương, đến lúc đó sẽ có càng nhiều giống người như ngài tìm ta làm quần áo, ta còn có cái gì phải sợ?" Mộc Vân Dao ánh mắt trong suốt, không có vì leo lên quyền quý mà lấy lòng cùng nịnh nọt, nhưng đã làm cho Kim phu nhân nhìn không được cười ra tiếng.

"Người yên tâm, người nếu giúp ta làm quần áo, mặc kệ có được hay không, ta đều là bảo vệ người". Ở Cánh Lăng bên trong thành, nàng chỉ cần nói một câu nói, Thái Nguyệt Các liền không dám động tâm tư sai lệch.

"Ta đây liền đa tạ phu nhân." Mộc Vân Dao nhìn không được cong cong mắt, biết mình bước cờ này là đi đúng rồi.

Giang Nam nhiều thành trì như vậy, sở dĩ nàng lựa chọn Cánh Lăng thành, chính là biết Tào Vận Niên ở ba năm sau bước thăng chức, theo tri châu một đường lên tới Lưỡng Giang Tổng đốc, mà người này được đánh giá từ trước không tồi, phu nhân này có thanh danh hiển lẫm, đối nhân xử thế không người không biết, có thể nói là giai thoại một đôi phu thê hòa hợp.

Hai người uống trà trong chốc lát, Mộc Vân Dao đứng dậy cáo từ: "Nguyên bản cùng mẫu thân nói, một canh giờ liền về, hiện giờ trì hoãn rất nhiều thời gian, xin hãy phu nhân cho biết, báo cho địa chỉ, chờ ngài có thời gian, ta liền tới cửa lấy số đo."

Từ phía sau Kim phu nhân, một thị nữ tiến lên: "Ồ đây có đủ số đo quần áo của phu nhân."

"Bởi vì phu nhân quần áo là đo thân làm theo yêu cầu, cần chính xác, quần áo mới có thể tinh xảo hoa mỹ. Phu nhân ngài nói đi?"

"Hảo, hai ngày sau người liền đến Tào quý phủ, tự nhiên có người đem người tới gặp ta."

"Ta đây trước hết cáo từ."

Đợi cho Mộc Vân Dao rời đi, thị nữ có chút khó hiểu: "Phu nhân làm gì đối một tiểu nha đầu khách khí như thế?"

"Lão gia làm quan nhiều năm vẫn dặn dò ta, lấy việc cẩn thận đề đặt, nàng hiện giờ mặc dù chỉ là một tiểu cô nương, về sau nói không chính xác có thể bay cao làm Phượng Hoàng, có thể hảo hảo ở chung, vì cái gì muốn đắc tội, mặc khác tính tình cái tiểu cô nương kia, ta nhưng thật ra cực kỳ thích."

Thị nữ trên mặt không có biểu hiện, nhưng trong lòng rất kinh ngạc: Có thể biến thành Phượng Hoàng ít nhất cũng muốn là gà cánh, một cái chim tước nhỏ, đó là cành cây cao, cũng không phải dễ thích nghi.

Trở lại khách điểm, thấy Tô Thanh, Mộc Vân Dao trong lòng cao hứng: "Mẫu thân, vụ mua bán của ta thành!"

"Thật sự? Dao nhi thật sự là lợi hại." Tô Thanh cũng đi theo vui mừng.

Riêng chỉ một mình chương quỳ Thái Nguyệt Các, sau khi ào nào một lúc lâu, quyết tâm nhất định phải đem Kim phu nhân nổi bật áp chế đi, chỉ có như vậy, nàng mới có thể biết Thái Nguyệt Các quần áo mới là tốt nhất. Ở trong đầu nghĩ muốn tốt lắm kể sách sau, chương quỳ Thái Nguyệt Các cười lạnh một tiếng, muốn cùng ta đấu, người còn non lắm!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Đáng tiếc, không thể mặc ra ngoài

Hai ngày sau, Mộc Vân Dao đi Tào phủ, người gác cổng quả nhiên khách khách khí khí thỉnh nàng chờ, không bao lâu, thị nữ lần trước gặp ở Thái Nguyệt Các đi lại đây: "Cô nương thỉnh, phu nhân, đã luôn chờ người."

"Làm phiền vị tỷ tỷ này." Phát giác thị nữ trong mắt mang sự khinh miệt, Mộc Vân Dao cũng không thêm đề ý.

Kim phu nhân thay đổi một thân phần trắng thường phục, nhìn qua nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người.

"Mộc Vân Dao gặp qua phu nhân."

"Không cần đa lễ, nguyên lai người kêu Mộc Vân Dao, nhưng thật ra tốt tên." Kim phu nhân đã đánh giá nàng, hôm nay nàng thay đổi một bộ màu tím nhạt, tinh xảo thù hoa Lan Từ La (Violet), làn váy khuấy động, nơi nhị hoa có chỗ thậm chí có màu đỏ như ản như hiện, nhìn kỹ, mới biết được, Hoa Nhị chỗ chính là chạm rồng thiết kế, đi lại lúc lộ ra màu sắc váy, mới có vẻ như thể linh động, thật sự là một phần tâm tư khéo léo.

"Đa tạ phu nhân, không biết bây giờ có thể đo kích thước ngài, khó được có thể tìm tới ngài như vậy vớ người duyên dáng, ta đều khẩn cấp muốn làm thân xiêm y ra, cho ngài mặc vào nhìn xem hiệu quả."

"Hảo, vậy bắt đầu đi."

Mộc Vân Dao nói chuyện, không giống như người bên ngoài cung kính, nhưng nói ra nghe vào bên tai, chỉ làm cho người cảm thấy được trong lòng vô cùng thoải mái. Đo xong kích cỡ y phục, lại cùng Kim phu nhân nói chuyện phiếm hai câu, Mộc Vân Dao mang theo lễ vật ra Tào phủ.

Trở lại khách điểm sau, làm cho Lục Lượng lấy sợi tơ, nâng liền chuyển tâm ở trong phòng thêu y phục, không hề xuất môn.

Kim phu nhân đặt y phục là hai mươi ngày sau phải ở trong yến hội tuần phủ mặc, nâng ít nhất phải ở nửa tháng nội làm ra đến, dư lại vài ngày mới có thời gian sửa chữa.

Mộc Vân Dao đã muốn nói cho Kim phu nhân nơi ở hiện tại của nàng, nhưng Kim phu nhân không có một lần phái người tới cửa xem xét qua, làm cho Tô Thanh nhện không được trong lòng lo lắng.

Mộc Vân Dao không biết nên như thế nào cùng nhà mình mẫu thân giải thích, người giống Kim phu nhân cái loại này, làm việc cẩn thận, cho dù là chỉ ra làm cho nàng chuẩn bị y phục, những tự mình cũng nên chuẩn bị dự bị vài bộ, có thể tùy thời thay.

Còn nữa nói, hiện giờ là Mộc Vân Dao nâng cầu người ta, tự nhiên trong lòng cũng hiểu đạo lý, Kim phu nhân liền càng thêm không cần lo lắng, làm gì uống phi làm tiểu nhân. (kẻ ty tiện bị ôi)

Thời gian hai mươi ngày cũng trôi qua, cũng đủ làm cho chương quỳ Thái Nguyệt Các, đem Mộc Vân Dao tình huống điều tra rõ ràng: "Đột nhiên đi vào Cánh Láng thành một đôi mẫu nữ (mẹ và con gái)? Những thứ khác đâu, cũng chưa điều tra đến sao?"

"Mặt khác không có tra được."

"Không tra được? Như vậy một chút việc nhỏ cũng làm không được, các người còn có cái gì dùng? Các nàng đi chính là thủy lộ hay là đường bộ, đi lấy thủy lộ phải đi hỏi thuyền đi, đi đường bộ trong lời nói phải đi tra xe đi, tóm lại có thể tra được tin tức, khó có thể nào các nàng còn có thể từ trên trời giáng xuống?"

"Nghe nói là từ thủy lộ tới, chính là tin tức thuyền cần bản điều tra không được."

"Này..... Điều tra không được?" Chương quỳ đích không khỏi sờ sờ cằm: "Đi, ta đã biết, tạm thời án binh bất động, ta thật muốn nhìn một cái tiểu cô nương có thể làm cái gì sao? Kinh đô bên kia đã đáp lời?"

"Đã muốn trở về, nói là mới nhất hình thức y phục đã muốn ở trên đường."

"Hảo, người dám theo bản chương quỳ trên tay thường sinh ý, còn không có sinh ra đâu!" Chương quỳ cười đắc ý, hừ điệu hát dân gian lên lầu.

Hai mươi ngày sau, Mộc Vân Dao mang theo đã muốn y phục làm tốt lại báii phòng Tào phủ, chính là lần này ở cửa chờ đợi thời gian lâu hơn một chút."

Nhìn thấy Kim phu nhân sau, đã gặp nàng một thân trang phục tinh xảo, hơn nữa thị nữ chính bung trà lui đi, liền hiểu được nàng vừa mới là ở gặp khách: "Gặp qua phu nhân."

"Cho người đợi lâu, vừa mới thấy vị khách nhân, chính là y phục làm tốt?"

Mộc Vân Dao cẩn thận cảm y phục lấy ra nữa, cười gật đầu: "Đúng, lo lắng phu nhân có chỗ nào không hài lòng, cho nên cố ý trước tiên làm ra đến, trông được vài ngày thời gian sửa chữa."

"Người nha, tính tình này....."

"Phu nhân"

Thị nữ cước bộ dồn dập nhanh chóng tiến vào, đánh gãy Kim phu nhân lời nói: "Trần phu nhân nói là có nói mấy câu đã quên hỏi, lại đã trở lại."

Kim phu nhân mi tâm vừa nhíu, vừa muốn nói cái gì, chợt nghe gặp một trận sang sảng tiếng cười.

"Nhìn xem ta đây trí nhớ, thế nhưng đem chuyện trọng yếu nhất cấp đã quên, phu nhân cũng không nên trách móc mới tốt, di, người đây là có khách nhân?" Một mạo mỹ phụ nhân mặc đoàn phục mã mặt váy đi tới, nhìn qua ba mươi mấy tuổi, cùng Kim phu nhân tuổi xấp xỉ, chính là đáng người hơi có vẻ đầy đặn, tươi cười sang sảng, đáng vẻ hào phóng.

Kim phu nhân sớm đã mặt mang ý cười: "Ta còn không biết tính tình của người, làm cái gì đều vội vàng vội vội, là quên chuyện gì?"

"Ta nghe nói tuần phủ phu nhân cũng yêu trà, chính là không biết yêu thích của nàng cụ thể, đến thỉnh giáo, thỉnh giáo người, miễn cho tặng đồ vật này nọ, lại chiếm không được hảo." Trần phu nhân nói chuyện, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Mộc Vân Dao: "Đã sớm nghe nói, người không có ở Thái Nguyệt Các đính chế xiêm y, ngược lại tìm một cái Tiểu cô nương, chính là trước mắt vị này đi?"

Mộc Vân Dao tiến lên hành lễ: "Gặp qua phu nhân."

"Không cần đa lễ, chính là y phục làm tốt, không biết ta có không có vinh hạnh trước vừa xem may mắn được thấy?"

Kim phu nhân trong lòng không thoải mái, trên mặt cũng không có thể biểu hiện, khoe mắt liếc đến Mộc Vân Dao khẽ gật đầu, phải nhìn thần sắc Trần phu nhân, biết hôm nay là ngăn không được, đơn giản ý báo thị nữ cầm y phục lấy ra nữa.

Nhìn đến bao y phục màu trắng tí quyen, Trần phu nhân âm thầm bĩu môi, Kim phu nhân quả nhiên là hồ đồ, một cái nha đầu tiểu môn hộ (nhà nghèo) như vậy ra tới, có thể làm ra cái gì y phục tốt? Đương nhiên, nàng ước gì Kim phu nhân ở tuần phủ yến hội mất mặt mới tốt.

Chính là làm y phục lấy ra nữa sau, Trần phu nhân khiếp sợ sùng sờ tại chỗ.

Kim phu nhân đã muốn đứng dậy đi đến y phục trước mặt tình tế đánh giá, trong lòng không ngừng hối hận, vừa mới này nên hẳn là không đáp ứng làm cho Trần phu nhân xem, hiện tại khoảng cách yến hội còn có năm sáu ngày, hoa văn cùng phong cách y phục chắc chắn nếu là truyền ra đi, tất nhiên sẽ đưa tới người tranh cùng bắt chước, nếu là như vậy, này y phục dù cho tốt, nàng cũng không có thể mặc đi ra ngoài.

Cầm tử son hà bình phong đã muốn đưa vào kinh, Mộc Vân Dao tự nhiên sẽ không lại dùng phi châm hạ tụ pháp, mà là chọn dùng Tô Tử châm pháp. Tô Tử cùng phi châm bức tranh tú khác thường khúc cùng công chi diệu, thù ra gì đó trông rất sống động, nâng lại dùng hoàn toàn tâm tư, cũng khó trách Kim phu nhân cùng Trần phu nhân đều xem ngày người đi.

Trần phu nhân nhện không được đồ kị, không biết Kim phu nhân rốt cuộc đi đáp cái gì vạ, thế nhưng đào được một cái báo bối như vậy, nàng cẩn thận nhìn nhìn y phục chi tiết, ghi tạc trong lòng sau, cũng không nói không hỏi tuần phủ phu nhân yêu thích, trực tiếp lên tiếng cáo từ.

Đợi cho nàng rời đi, Kim phu nhân thở dài: "Xiêm y này ta là mười hai vạn phần thích, chỉ tiếc sợ là mặc không ra đi." Phía trước cũng cảm thấy kỳ quái, trong ngày thường không thích đến nàng nơi này tới - Trần phu nhân, vì cái gì đột nhiên đến phóng, nguyên lai là ở chỗ này chờ nàng đâu!

Mộc Vân Dao mặt mang khó hiểu: "Phu nhân vì sao nói lời ấy?"

"Người tuổi còn nhỏ, có một số việc còn không biết." Kim phu nhân nhẹ nhàng mà vuốt ve làn váy thượng trông rất sống động hoa mẫu đơn, dĩ vãng thù Mẫu Đan đều là đoá hoa, người này thân xiêm y ngay cả hoa

mẫu cảnh là đều tú đi ra, cảnh xanh quần quanh, cảnh nhiều lá rậm, nhìn liền tràn ngập một cổ sinh cơ, làm cho người ta nhìn không được xem chỉ tâm hi, chính là tới ngày mai, Cảnh Lăng thành nữ tử trên y phục sợ đều có loại quần cảnh mẫu đơn này.

"Nguyên lai phu nhân là lo lắng đa dạng bị người khác học được, nếu là vì vậy ngại cứ yên tâm đi, ta dám cam đoan người khác như thế nào học, đều học không đến tinh túy này."

Kim phu nhân sững sốt: "Đây là vì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Họa hổ họa bì nan họa cốt

*Vẽ hổ chỉ vẽ được lớp da khó vẽ được khí chất.

Mộc Vân Dao gấu cái nút: "Hôm nay là tới cho phu nhân thử y phục, ngại vì cái gì không đem y phục ướp thử trên người nhìn một cái?"

*cái nút (mẫu chốt sự việc)

Một bên thị nữ nhìn không được chen vào nói: "Hoa văn đều bị người trộm đi, này mặc hay không mặc còn có cái gì khác nhau? Nếu là tới yến hội, phu nhân y phục trên người cùng bình dân nữ tử mặc giống nhau như đúc, này thế diện đã có thể mất lớn."

Kim phu nhân trên mặt thần sắc cũng phai nhạt: "Y phục này ta cực kỳ thích, ngại đi theo nữ đồ bạc đi xuống lĩnh thường đi, lần sau nếu có chút cơ hội, ta còn là sẽ tìm người làm y phục."

Mộc Vân Dao trên mặt như trước mang theo mỉm cười: "Ta là không phải đồng dạng, phu nhân mặc vào liền biết."

"Người cái cô nương này như thế nào không hiểu quy củ? Phu nhân đã muốn cho người đi xuống, liền đi theo ta, tiền thường không thể thiếu của người." Được gọi Ngân Hồng thị nữ ra tiếng quát lớn.

Mộc Vân Dao lại đứng không nhúc nhích, bộ dáng như đã định liệu từ trước.

"Một khi đã như vậy, ta sẽ mặc lên thử xem." Kim phu nhân bỗng nhiên mở miệng, ý bảo Ngân Hồng cầm lên y phục, xoay người đi vào phòng trong.

Ngân Hồng tức giận bất bình: "Phu nhân, ngài cũng quá cho cô nương kia thể diện, phải biết rằng ngài chính là đi tham gia tuần phủ phu nhân tổ chức yến hội, chút nào đều sợ sẩy không được."

"Thật vất vả làm được, chính là ở trong phòng mặc thử một chút, lại không mất được cái gì, như thế nào liền rước lấy người nhiều lời như vậy?" Kim phu nhân thần sắc không ngại.

"Là nô tỳ làm miệng."

Vừa mới bắt đầu Kim phu nhân còn không chấp nhận, chính là chờ y phục mặc vào trên người, nàng sắc mặt vừa mừng vừa sợ, thị nữ Ngân Hồng cũng sững sờ nói không nên lời."

Này thân xiêm cực kỳ vừa người, cổ áo, đầu vai, ống tay áo, kích thước lưng áo, lần váy, không một chỗ không thỏa mãn người mặc, Kim phu nhân hồi hận đến ruột đều xanh, biết sớm như vậy, nàng nói cái gì cũng sẽ không làm cho Trần phu nhân nhìn y phục.

Ngồi, cất bước đi ra ngoài. Mới vừa đi hai bước, chợt nghe đến Ngân Hồng một tiếng hét kinh hãi: "Phu..... Phu nhân, ngài mau nhìn lần váy!"

Kim phu nhân cúi đầu, lần váy trên có từng đạo kim quang biến mất: "Vừa mới đó là cái gì?"

"Là kim điệp (bướm vàng), vừa mới ngài nhúc nhích, trên lần váy giống như có kim điệp bay ra!"

Kim phu nhân vội vàng đi lại đứng lên, vừa đi một bên cúi đầu xem xét lần váy: "Thật sự là tinh vi tâm tư!" Lúc này nàng đã muốn lý giải, vì cái gì Mộc Vân Dao nếu nói đến ai khác học không đến này tinh túy, đám kim điệp không di chuyển căn bản nhìn, ai có thể học được?

Kim phu nhân thật cẩn thận cảm y phục bị thay ra, mệnh lệnh Ngân Hồng cất kỹ: "Năm ngày sau, ta sẽ mặc này thân y phục đi tham gia yến hội."

Nhìn đến Kim phu nhân vẻ mặt ý cười đi ra, Mộc Vân Dao chỉ biết nàng phát hiện trong đó tinh xảo.

"Người nha đầu kia, nên không phải là đoán được Trần phu nhân tâm tư mới cố ý làm cho nàng xem đi?" Kim phu nhân nói chuyện lộ ra vô cùng thất thiết, vừa nói, một bên làm cho người cho Mộc Vân Dao dâng trà.

"Kỳ thật y phục hoa văn lần qua lớn lại cũng liền như vậy một ít, ta nghĩ nếu là từ trên hoa văn làm trong lòng khó tránh khỏi cùng người khác có chút phụ họa, không bằng ngay tại cái chỗ khác thêm chút công phu tinh xảo, cũng là nghiền cứu thật lâu, mới nghĩ ra cái biện pháp như vậy, phu nhân thích liền hảo (tốt), cho ta nhiều hơn vài phần tiền thưởng là được."

"Đúng, đúng, khẳng định thưởng nhiều hơn cho người?" Kim phu nhân ý cười sáng lạn, vô cùng thất thiết phải lưu nàng ở Tào phủ dùng bữa, Mộc Vân Dao biết đúng mực, vội vàng chống đẩy.

Đợi cho nàng rời đi, Kim phu nhân như trước vẻ mặt ý cười.

Một bên thị nữ Ngân Hồng nhìn không được lên tiếng: "Phu nhân, chính là một kiện y phục, ngại liền thưởng cho nàng năm trăm lượng, có phải hay không nhiều lắm?"

"Ngân Hồng, có phải hay không đi theo ta thời gian dài quá, cho người tâm tư cũng lớn?"

"Nô tỳ không dám." Ngân Hồng bùm một tiếng quỳ xuống, thần sắc mang theo sợ hãi: "Là nô tỳ nghĩ muốn gạt bỏ đường rẽ, xem phu nhân ngài như thể thích nàng, sợ ngài thu nàng làm thị nữ, thay thế vị trí của nô tỳ."

"Người yên tâm đi, nha đầu kia tay nghề tái tinh xảo, cũng thay thế không được người. Tiểu cô nương tâm tính như vậy, làm sao có thể cam tâm đi làm thị nữ."

Mang theo năm trăm lượng ngân phiếu trở lại khách điểm, Mộc Vân Dao cao hứng đem ngân phiếu đưa cho Tô Thanh: "Mẫu thân mau nhìn, ta được tiền thưởng."

"Như thế nào nhiều như vậy? Một kiện y phục thế nhưng giá trị năm trăm lượng bạc?"

"Nữ nhi tay nghề chính là vô giá, năm trăm lượng còn cảm thấy được tiện nghi rồi đó, ngại cứ chờ đi, chờ ta danh khí lan truyền đi ra ngoài, đến lúc đó mẫu thân mỗi ngày đếm ngân phiếu đếm tới tay rút gân." Ở Tô Thanh trước mặt, Mộc Vân Dao luôn không chế không được đùa giỡn cùng khoe mẽ.

Tô Thanh nhìn không được chọc chọc chớp mũi của nàng: "Hào, mẫu thân sẽ chờ đếm ngân phiếu."

Kể tiếp mấy ngày, Mộc Vân Dao đặc biệt ở cửa khách điểm quan sát, thật đúng là thấy được không ít cô nương trên lần váy thêu liền chi mẫu đơn (mẫu đơn quần cảnh), hoa văn cùng kiểu đánh, cơ hồ cùng nàng cho Kim phu nhân làm giống nhau như đúc. Nàng chống cằm, lộ ra một cái gào hoạt tươi cười, Thái Nguyệt Các chương quấy có thể xem như giúp nàng đại ân!

Tháng sáu Sơ Thất (ngày 6/7), tuần phủ phu nhân mở yến hội đúng hạn cử hành. Hôm nay cũng là sinh thần hoàng đế, lần này yến hội đó là quan viên không có vào kinh đưa lễ vật gặp nhau cùng nhau thành tâm vì hoàng đế chúc thọ cầu phúc, viết tốt câu chúc, đem chính mình trung tâm đưa vào kinh đô Tây Lăng.

Trần phu nhân sớm liền tới rồi, sẽ chờ xem Kim phu nhân sắc mặt. Nàng cùng Kim phu nhân mặt cùng tâm bất hòa, đã muốn không phải một hai ngày chuyện, đang ngồi chờ vị phu nhân đều rõ ràng, ngày gần đây đến Cảnh Lăng bên trong thành lưu hành "mẫu đơn trên chi" trên y phục chuyện tình, các nàng cũng đã sớm rõ ràng ngọn nguồn, âm thầm không biết nhìn bao nhiêu chế cười.

"Kim phu nhân đến đây." Không biết là ai nói một câu, mọi người đều xem qua đi.

Thấy nàng như trước mặc y phục trên người, cũng không tùy vào lộ ra vui sướng khi người gặp họa thần sắc. Trần phu nhân lại tiến lên, ngữ mang xin lỗi nói: "Đều tại ta nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, nhìn người y phục trên người có hoa văn rất khác biệt, liền cùng người bên ngoài nói một chút, ai biết không qua hai ngày, nhưng lại dẫn tới người khác tranh chấp cùng bắt chước."

"Họa hổ họa bì nan họa cốt, chi bất chước chút hoa văn, cũng không có gì ngạc nhiên." Kim phu nhân ý cười không thay đổi, nhìn đến tuần phủ phu nhân lại đây, cất bước tiến lên chào.

Trần phu nhân cười nhạo một tiếng, đang muốn quay đầu lại nói chút nhàn thoại, liền nhìn đến bộ dáng mọi người ngốc lăng.

Tuần phủ phu nhân cũng nhìn một hồi lâu mà mới nhớ tới kêu Kim phu nhân đứng đây, tiến lên giữ chặt tay nàng cẩn thận đánh giá: "Ta cũng nghe nói trong thành Kim Lăng chuyện bắt chước y phục người, hôm nay vừa thấy, mới hiểu được y phục như vậy sao người bình thường có thể bắt chước ra tới."

Trong lúc đi lại, hoa mẫu đơn cảnh lá run rẩy, kim điệp cao thấp tung bay, ánh mặt trời chiếu rọi hào quang rạng rỡ, liền nói là cứu thiên tiên từ mặc y phục, cũng nhất định không ai có thể phản bác.

"Cũng là ta vận khí tốt, gặp một cái tâm tư tinh xảo tiểu cô nương, phu nhân nếu là thích, chờ ngài có rảnh, ta liền mang nàng đến, cũng làm cho nàng giúp ngài làm một thân."

Tuần phủ phu nhân trên mặt hơn hai phần ý cười: "Kia tự nhiên liền hảo."

Một mình nhìn cũng không cảm thấy được, đợi cho Kim phu nhân cùng mọi người đứng ở cùng nhau, đối lập lập tức rõ ràng hơn.

Người bên ngoài y phục tuy rằng cũng vừa người, nhưng kích thước chỗ lưng áo ống tay áo nhiều ít có chút dài rộng, trái lại Kim phu nhân y phục, ôm sát lưng, làm cho kích thước lưng áo càng thêm kẻ sát, đem phụ trợ eo nhỏ nhắn lượn lờ, không dư hay quá chặt, chiều rộng ống tay áo vừa đúng, đem bộ ngực đường cong càng thêm rõ ràng, lộ ra một cổ thành thực, thướt tha nhưng cao quý, có thể nói là vô cùng xuất chúng, đem người khác dễ ếp đi xuống.

Trần phu nhân sớm đã tránh ở mặt sau đám người, đầu cũng không dám nâng, trên người nàng mặc chính là Thái Nguyệt Các tân đưa tới được xiêm y, nghe nói là kiểu dáng được kinh đô lưu hành ưa chuộng nhất, nhan sắc trang trọng sắc thái hoa lệ, trên làn váy cùng mang theo hoa mẫu đơn, phá lệ ung dung đẹp đẽ quý giá. Chính là cùng Kim phu nhân so sánh, nàng lại cứ như là già thêm mười tuổi, nhưng lại có chút hiểm nghị bắt chước bừa.

Phía sau cũng không ai để ý tới nàng, có thể cùng Kim phu nhân đáp nói, đều đều tiến lên hỏi y phục xuất xứ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hiệu quả bình phong

Đợi cho yến hội bắt đầu, mọi người ở tuần phủ dưới sự hướng dẫn, hướng về phương hướng kinh đô khấu tạ* hoàng ân mệnh mông cuốn cuộn, biểu đạt chính mình đối hoàng thượng tôn sùng cùng chúc phúc.

*khấu đầu tạ lễ, dập đầu cảm tạ.

Ngay tại lễ bái chấm dứt, một trận gió nhẹ thổi tới, Kim phu nhân làn váy nhẹ động, một trận hoa mai theo gió lướt đi, ngay sau đó một con thái điệp (bướm nhiều màu) tìm hương mà đến, vòng quanh Kim phu nhân làn váy cao thấp tung bay, thỉnh thoảng còn có hồ điệp (bướm bướm) dừng ở trên nhị hoa mẫu đơn, trong lúc nhất thời càng phụ trợ giống như là hồ điệp tiên từ.

"Trời ạ, đây là có chuyện gì?"

"Tất nhiên là Kim phu nhân thành tâm hướng Hoàng thượng lễ bái, này thành tâm thành ý cảm động thiên địa (trời đất), lúc này mới đưa tới màu điệp vờn quanh, tò vò đối nàng chấp nhận."

Nói này xôn xao tự nhiên rất nhanh liền rơi vào tay quan viên bên kia, nghe qua sự tình từ đầu đến cuối lúc sau, tuần phủ vô bả vai Tào Vận Niên, tuy rằng không nói gì, nhưng là thái độ đã muốn biểu lộ mười phần vô cùng thân thiết.

Những người khác nhìn về phía Tào Vận Niên, ánh mắt mang theo nói không nên lời hâm mộ, phu nhân bọn họ như thế nào sẽ không có như phu nhân hần vận khí tốt đâu, theo thường lệ hướng Hoàng thượng khấu tạ thiên ân (ân trời), đều có thể đưa tới hồ điệp quay chung quanh, đợi cho cảnh tượng này truyền vào kinh đô, hoàng thượng tất nhiên sẽ long tâm đại duyệt*, chức quan tự nhiên cũng muốn đi theo nói nhắc tới.

*cơ thể hoàng đế thường lấy chữ Long để mô tả, "long tâm đại duyệt" nghĩa là hợp lòng vua.

Đợi cho yến hội chấm dứt, Tào Vận Niên đặc biệt cùng Kim phu nhân ngồi một chiếc xe ngựa trở về, nhìn đến y phục trên người Kim phu nhân, ánh mắt đều thẳng, làm cho Kim phu nhân không khỏi đỏ bừng mặt.

Thật vất vả dùng tâm trí hướng về tâm tư, Tào Vận Niên vội vàng cẩn thận hỏi hôm nay tình trạng.

Kim phu nhân trì vò bất ngôn*: "Thân y phục này là ta tìm một vị cô nương làm theo yêu cầu, nàng chính là dặn dò ta ở trước một hai ngày mới mặc, dùng nàng đưa tới huân hương trên y phục, ta cũng không biết thể nhưng sẽ đưa tới hồ điệp."

*Nguyên câu là "Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn": Biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết.

"Dẫn tới hảo, dẫn tới hảo, vì phu hôm nay chính là đi theo phu nhân thật to tặng mặt mũi." Nghĩ đến trên yến hội, thái độ tuần phủ vô cùng thân thiết, Tào Vận Niên bây giờ còn cảm giác có chút lăng lăng, nhìn không được vỗ tay cười to.

Đồng dạng đại làm náo động còn có Tô gia.

Trên cung vàng điện ngọc, cầm tù son hà song mặt bình phong nâng đi lên thời điểm khiếp sợ một mảnh, dẫn tới hoàng đế cũng nhìn không được đi xuống ngại vàng tình tế đánh giá.

Ngay mặt, mặt trời đỏ mới lên, núi sông cảm tử; mặt trái, Long đằng Phượng vũ (rồng bay phượng múa), tường vân lượn lờ, cái giá đỡ dùng tơ vàng cây lim hoa mỹ tinh xảo, làm cho hoàng đế lập tức hạ lệnh, đem bình phong trưng ở trên đại điện, làm cho văn võ bá quan có thể cẩn thận thưởng thức.

Tô gia phần thọ lễ này, đem hần vàng ngọc nhất loạt đều so với đi xuống, làm cho hoàng thượng long tâm đại duyệt, đương trường bốn phía phong thưởng, lệnh đủ loại quan lại không ngừng hâm mộ.

Đều là hoàng thượng văn thành vũ đức*, vua và dân trời yên biển lặng, mới có thể làm cho thọ thụ công khổ tâm nghiên cứu, khôi phục đã muốn thất truyền đích bức tranh tú châm pháp.

*ai hiểu không, chi hộ, cảm ơn.

"Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

"Hảo, ta và người quân thần nên cùng uống một ly."

"Thần sợ hãi."

Mọi người một bên uống rượu, một bên thưởng thức bình phong, rượu quá bán hàm lúc sau, không ít quan viên bỗng nhiên cùng nhau dụi mắt, đối với bình phong cứ nhìn chăm chăm, thậm chí đi sát lại.

"Chư vị ái khanh đã muốn uống nhiều quá sao... có thể nào? Hoàng đế nói xong cũng hướng bình phong nhìn lại, vừa thấy chợt giật dử.

Trên bình phong, nguyên bản mặt trời đỏ đã muốn biến mất không thấy, ngay mặt bình phong bao phủ một tầng màu đỏ, phảng phất vết máu.

Không biết là ai nhẹ giọng ní non một câu: "Giang sơn nhiễm huyết (máu)....."

Mà ở mặt sau bình phong, một dòng máu từ Kim Long trên người xuyên qua, đem mình rỗng trảm thành hai đoạn.

Bọn quan viên không còn tâm tư uống rượu, đều quỳ trên mặt đất, cả người phát run.

Tô Văn Viễn đã muốn sắc mặt trắng bệch, hận không thể dùng ánh mắt đem bình phong hủy diệt: "Hoàng thượng, thần cũng không biết là chuyện gì xảy ra, thỉnh ngài cấp thần ba ngày thời gian, tất nhiên sẽ đem bình phong nơi làm ra điều tra rành mạch."

"Chê cười, Tô đại nhân đưa lên bình phong, nhưng không biết bình phong nơi làm ra, chẳng lẽ nói người dám thử đem không mình bạch gì đó trình cấp hoàng thượng làm thọ lễ?"

"Không, thần không dám, chính là mặt bình phong này, đều không phải là thần tự mình lấy được, cho nên không biết là có phải có người âm thầm động tay chân."

"Chẳng lẽ trước khi Tô đại nhân đưa hoàng thượng tiến hiến thọ lễ, cũng không phải người kiểm tra sao?"

Tô Văn Viễn chỉ cảm thấy trăm khẩu nan biện (trăm miệng khó biện giải), quỳ trên mặt đất, bị hoàng thượng trên người tức giận ép tới thẳng không nâng nổi đầu đến.

Thật lâu sau, hoàng thượng mới lạnh lùng ra tiếng: "Chuyện này liền giao cho Tô ái khanh điều tra đi, mượn dùng thọ lễ nguyên rủa triều đình cần giết, Tô ái khanh không cần thủ hạ lưu tình mới là."

"Tuân lệnh hoàng thượng, vì thần tất nhiên đem sự tình tra rành mạch."

Mộc Văn Dao mua được sản đã muốn thu thập không sai biệt lắm, chọn ra một cái ngày tốt ngày tốt, cùng Tô Thanh cao cao hứng hứng đi vào.

Tuần phủ đích yến hội sau, không ít người tìm được Kim phu nhân hỏi thăm tin tức Mộc Văn Dao, Kim phu nhân đã cân lại một phần, đem người khác tên sửa sang lại hảo, làm cho Ngân Hồng đưa đến trên tay Mộc Văn Dao.

Ngày thứ hai, Mộc Văn Dao sáng sớm đi Tào phủ.

"Ta liền đoán được người nhìn thấy sẽ qua đến, sáng sớm làm cho người ta chuẩn bị Bích Loa Xuân, mau tới nếm thử." Liên tiếp mấy ngày, Tào Văn Niên đều ở lại trong phòng của nàng, Kim phu nhân xem như thường ngon ngọt, phía sau tự nhiên đối đãi Mộc Văn Dao càng thêm thân cận.

"Gặp qua phu nhân, Văn Dao hôm nay tiến đến, là hướng phu nhân nói lời cảm tạ."

"Nga, người vì sao cảm tạ ta?"

Mộc Văn Dao xuất ra Kim phu nhân giúp hẩn sửa sang lại tờ danh sách: "Tự nhiên là Tạ phu nhân giữ gìn chi ân."

Trên tờ giấy chỉ có tên sáu người, nhưng tìm Kim phu nhân khẳng định không chỉ này đó, có một bộ phận bị Kim phu nhân làm chủ ngăn cản đi xuống, bằng không người nhiều như vậy tìm đến, một chết nàng cũng làm không ra nhiều y phục như vậy.

Kim phu nhân khước môi mỉm cười, cùng người thông minh nói chuyện, chính là không cần tốn nhiều tâm tư: "Người cũng không cần cảm tạ ta, ta giữ gìn người, tự nhiên có ta cân nhắc." Nàng chính là nghĩ về sau y phục đều làm cho Mộc Văn Dao đến làm, cũng không thể một chút đem người bức tử.

Bối khảo đại thụ hảo thừa lương*, đây là duyên có Mộc Văn Dao lúc trước lựa chọn Kim phu nhân.

*Lung tựa đại thụ đón gió mát.

"Văn Dao mặt dày, còn có một việc hi vọng phu nhân hỗ trợ."

"Người cứ nói."

"Ta làm y phục đều là tự mình nhất châm một đường may ra tới, phá lệ phí chút công phu, chỉ bằng tự mình tiến độ cũng chậm. Ta cùng mẫu thân mới đến Cảnh Lăng thành, cùng người dân bản địa không quen, nhận thức không được vài người, không biết phu nhân dưới tay có hay không có nương khéo tay thông minh."

Kim phu nhân sững sốt, lập tức có chút không dám tin: "Người tìm người thông minh khéo tay, chẳng lẽ nói....."

"Đúng, phu nhân đoán không sai, ta là muốn đem chính mình tay nghề thêu truyền thụ đi ra ngoài, cứ như vậy, liền có thể nhiều làm một ít xiêm y, ta coi như là có phương tiện mưu sinh."

Cái này, mà ngay cả Kim phu nhân đều cảm thấy được có chút đoán không ra lòng của nàng nghĩ: "Người thế nhưng bỏ được?"

"Có bỏ mới có được, chính là một ít kỹ xảo thêu, không coi là bảo bối gì, nếu là bị người mua đi trở về, cẩn thận nghiên cứu, cũng có thể nhìn ra một phần manh mối, sớm muộn gì đều là phải lan truyền đi ra ngoài, còn không bằng tự mình tìm vài người truyền thụ, cũng có thể thoải mái một ít."

Kim phu nhân thật sâu nhìn Mộc Văn Dao liếc mắt một cái: "Hảo, người nếu tin được ta, ta liền giúp người tìm vài người."

"Đa tạ phu nhân."

Từ Tào phủ đi ra, Mộc Văn Dao cước bộ nhẹ nhàng, chỉ bằng hảo cảm duy trì, có thể liên tục nhất thời, không hề căn cơ đáng nói, nếu là có ích lợi tương liên, vậy ổn định hơn. Nàng tìm Kim phu nhân hỗ trợ tìm người, chính là vì làm cho nhóm các nàng lợi ích cho nhau liên tiếp đứng lên.

Đứng ở cửa Lục Lượng bước nhanh theo sau, một đường trăm dặm không lên tiếng.

"Lục Lượng, người bao nhiêu? Ta xem người tuổi hần là có hai mươi đi, người biết kiếm pháp, võ nghệ cũng không sai, là như thế nào lưu lạc đến bị người buôn bán nông nổi? Người có đón dâu? Nếu là không có cũng không quan hệ, ta mỗi tháng hội phát tiền cho người, người nhiều tích góp từng tí một vài năm, tổng có thể mua cái vợ!"

Lục Lượng nhủu mày nhìn Mộc Văn Dao hé ra hạp lại môi cánh hoa, đi ngang qua trên đường quẩy hàng thời điểm, mua một chuỗi ớt quả đưa tới.

Mộc Văn Dao trừng lớn ánh mắt, nhìn trước mắt một cây ớt quả ngào đường, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp.

Nàng là ghi hận đòi trước Lục Lượng trừng nàng liếc mắt một cái, cho nên mới trong lúc rảnh rỗi có ý dùng lời nói chèn ép hẩn, không nghĩ tới này lãnh huyết kiếm khách thế nhưng cũng sẽ phản kích, làm cho nàng ăn ớt quả, là châm chọc nàng tuổi còn nhỏ sao?

- - - - -

Mai không có chương nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Nhìn không ra huyền diệu

*sự bí ẩn huyền bí

(Nhắc lại: Tú - Thêu cùng nghĩa nhé, đừng ngạc nhiên khi lúc mình xài Tú lúc xài Thêu, vì mình chưa thống nhất, sẽ sửa lại sau khi xem cái nào hay hơn)

Lục Lượng bị Mộc Văn Dao hung hăng trừng mắt nhìn liếc mắt một cái, trong lúc nhất thời có chút sò không được ý nghĩa, trở lại trong phủ vẫn còn đau khổ cân nhắc, Mộc Văn Dao thống khoái ăn xong mút quả, hoàn toàn đem chuyện này để qua sau đầu.

Tô Thanh đối diện một khối băng hiệu phát sầu, nhìn thấy Mộc Văn Dao trở về, vội vàng đem nâng kéo qua đi: "Con mau đến xem, tấm băng hiệu này bọn họ đưa sai chỗ rồi."

Mộc Văn Dao cẩn thận đánh giá một chút, vừa lòng gật gật đầu: "Không sai nha."

"Còn nói không sai, trên mặt này khắc chính là Tô Trạch!"

"Đúng vậy a, là Tô Trạch không sai nha, con làm cho bọn họ khắc như vậy. Viện này là con mua tặng cho mẫu thân, tự nhiên muốn dùng họ mẫu thân ghi lên."

Tô Thanh sùng sốt, trên mặt vừa mừng vừa sợ, cuối cùng vẫn là lắc đầu: "Cho dù không nên treo mà nên treo băng hiệu thế này, cũng có thể ghi thành Mộc Trạch, sao có thể dùng họ mẫu thân treo lên thế này?"

Mộc Văn Dao tự nhiên không thêm để ý, trực tiếp chỉ huy Lục Lượng đem băng hiệu treo đi lên, Tô Thanh cố gắng ngăn lại: "Đứa bé này con đó, mau gỡ xuống cho ta!"

Mộc Văn Dao cẩn thận đoan trang: "Nhìn xem băng hiệu này nhiều khí thế, gỡ xuống rất đáng tiếc, nói sau, con đều cùng nói Kim phu nhân rồi, làm cho nàng giúp con tìm vài người tốt, sẽ đưa đến Tô Trạch, nếu giờ sửa lại tên băng hiệu, người khác nên tìm không thấy địa phương."

Tô Thanh trừng mắt nhìn Mộc Văn Dao liếc mắt một cái, quay đầu trở về gian phòng của mình.

Mộc Văn Dao cong con người suy nghĩ, vòng quanh đại môn vòng vo hai vòng, càng xem càng là cảm thấy được vừa lòng, kiếp trước, nàng thua thiệt mẫu thân nhiều lắm, đời này hận không thể đem hết thấy đều nâng đến trước mặt bà, một tòa sân căn bản không tính là cái gì.

"Mẫu thân, ta đều đói bụng, buổi tối ngài tự mình xuống bếp nấu cơm đi?"

Tô Thanh không nghĩ để ý tới nàng, rồi lại thoát không được sự nhõng nhẽo của nàng mà lơ đã, ở trên mặt của nàng dùng sức nhéo nhéo, lúc này mới đi phòng bếp.

Trên gương mặt đỏ bừng đầu ngón tay, Mộc Văn Dao lại toàn bộ không thêm để ý, ôm gối đầu ở trên giường lăn lăn, bên môi ý cười như thế nào đều áp không đi xuống. Mẫu thân tuy rằng ngoài miệng trách cứ, nhưng ánh mắt lại lộ ra một cổ sắc mặt vui mừng, nàng chính là thấy rất rõ ràng.

Kim phu nhân tốc độ rất nhanh, ngày hôm sau sẽ đưa đến mười tên nữ tử y phục đơn giản, nhìn qua bộ dáng đều là mười ba mười bốn tuổi, nhìn thấy Mộc Văn Dao thái độ cũng thực đoan chính: "Mộc cô nương, phu nhân đem chúng ta đưa tới, chờ đợi cô nương sai phái."

"Sai phái không dám, về sau vẫn còn muốn dựa vào chư vị."

Đơn giản hiểu biết nữ hồng tay nghề một ít người, Mộc Văn Dao trong lòng gật đầu, trụ cột đều là không sai, đó có thể thấy được Kim phu nhân mất một phen tâm tư.

Nhân thủ một quyền tập phát đi xuống, Mộc Văn Dao nói: "Mặt trên viết các loại châm pháp, các người trước xem một chút, nếu không hề hiểu được, có thể tới hỏi ta."

"Dạ"

Vài người nghiên cứu đều thực dụng tâm, Mộc Văn Dao làm y phục, làm cho Kim phu nhân ở yến hội đã phóng thành tựu xuất sắc, các nàng đều là nghe nói, hiện giờ có thể đi theo học tập cũng không dám thả lỏng, cái này tay nghề học giới đủ để cho các nàng sau này sống yên phận.

Làm cho nàng nhóm đều tự học tập, Mộc Văn Dao cũng không có nhàn rỗi, chọn lựa vài vóc, bắt đầu giúp Tuần phủ phu nhân làm y phục. Nàng chưa bao giờ sợ đem thêu châm pháp truyền thụ đi ra ngoài, bởi vì nàng dựa vào không chỉ có là thêu.

Thêu tay nghề có nhiều người làm, cao lắm là tốt tú nương, lại cần xem xét tinh thể. Nàng phải làm chính là căn cứ khí chất mỗi người, đáng người lựa chọn bất đồng vài dệt, hoa văn, như vậy mới có thể tạo ra tay nghề độc nhất vô nhị.

Nàng trước giúp Tuần phủ phu nhân làm xiêm y, cũng không phải bởi vì người này có địa vị cao nhất, mà là bởi vì kiếp trước nàng từng gặp qua người này, đối khí chất có điều hiểu biết.

Nhìn Mộc Văn Dao một phen động tác làm hoa cả mắt, mười tên nữ tử không khỏi thu hồi lòng khinh thị, ôm trong tay tập, dốc lòng nghiên cứu, nếu có chút hướng một ngày các nàng cũng có thể đạt tới trình độ như Mộc Văn Dao, không thể cũng có thể làm cho Kim phu nhân khác mắt cùng đối đãi.

Tuần phủ phu nhân y phục sau khi làm xong, Mộc Văn Dao trực tiếp đi tìm Kim phu nhân: "Phu nhân, y phục đã muốn làm tốt, xin hãy ngài thay tiểu nữ chuyển giao."

"Mau ngồi xuống một lát, thời tiết nóng bức, từ chỗ ở người tới chỗ này của ta tính khoảng cách là lộ trình có không ngắn, nên ngồi chiếc xe ngựa mới tốt."

Thị nữ Ngân Hồng đưa lên đỉnh thấp khăn tay, Mộc Văn Dao nói lời cảm tạ sau đó cúi chào mở hồ trên đầu: "Nguyên bản ở tại Bắc Phương, còn không có thích nghi thời tiết oi bức như vậy."

*Hân: mở hồ.

Xem nàng làm y phục mệt nhọc, Tô Thanh mỗi ngày biến đổi món ăn giúp nàng làm tốt điều dưỡng, mấy ngày xuống dưới, cả người bỏ đến thủy thủy nộn nộn, một thân mềm mại làn da, giống như sẽ sáng lên bình thường. Ngày nóng dễ dàng xuất mồ hôi, nàng chưa sức phần trang điểm, cũng không sợ chà lau.

Kim phu nhân đánh giá sắc mặt nàng giống như bạch ngọc, trong lòng hơi có chút hâm mộ: "Nhìn của khuôn mặt người, ta cảm giác mình là thật già rồi."

"Phu nhân chứ không phải là biết ta dẫn theo thứ mới nói như vậy?" Mộc Văn Dao mở tròng hai mắt, mang cười trong mắt ấn đầu ba phần tò mò.

"Nga? Người đều nói là thứ tốt, kia tất nhiên là không sai, mau lấy ra nữa cho ta nhìn một cái!"

Mộc Văn Dao xuất ra một cái bình sứ màu trắng tròn đẹp, đưa cho Ngân Hồng: "Đã nhiều ngày hoa hồng nở, liền thu thập một ít tốt nhất đóa hoa, gia nhập một ít dược liệu, chế thành Hoa Hồng hương lộ, đặc biệt đưa một ít cho phu nhân dùng dùng xem, dùng để bảo dưỡng hai tay hiệu quả vô cùng tốt, vốn dùng làm tạ lễ cho việc phu nhân giúp ta chuyển giao y phục."

"Dưỡng tay?"

"Kỳ thật cũng có thể dùng để bảo dưỡng khuôn mặt, chính là đồ vật này nó là ta chính mình chế tác, thượng không được mặt bàn, không dám tùy tiện thỉnh phu nhân trát ở trên mặt....."

Kim phu nhân cầm lấy bình sứ, mở ra nắp ngửi ngửi, một khối cao hồng nhạt, mang theo hương hoa hồng nhân nhạt, vô cùng tươi mát: "Mùi vị kia thật sự là không tồi, Ngân Hồng, nhanh chút nhận lấy."

Mộc Văn Dao nghiêm nhiên thành Kim phu nhân nơi này khách quen, bọn thị nữ đối đãi của nàng thái độ cũng chuyển biến rất nhiều, trước khi đi thời điểm, Ngân Hồng còn cố ý tiễn nàng đưa ra sân.

Mộc Văn Dao xuất ra một lọ hơi nhỏ bình sứ: "Ngân Hồng tự tỷ, đây là ta dùng hoa tường vi điều chế, hương vị vô cùng nhẹ, xin hãy tự tỷ không cần ghét bỏ."

Ngân Hồng mừng rỡ: "Ngay cả ta cũng có sao? Đa tạ người."

"Ta đây trước hết đi rồi." Ngân Hồng được Kim phu nhân trọng dụng, hiện giờ đối nàng thái độ cũng tốt, dùng một ít vật nhỏ lung lạc một chút, có thể đổi được nàng ở trước mặt Kim phu nhân nói ngọt một đôi lời, coi như là đáng giá.

Ngân Hồng quay về, liền nhìn đến Kim phu nhân rửa sạch mặt, cầm bình Hoa Hồng hương lộ ở trên gương mặt về loạn, vội vàng ra tiếng ngân lại: "Phu nhân, hãy để cho nô tỳ kêu người kiểm tra qua lại dùng đi?"

Kim phu nhân cẩn thận đem hương lộ đặt trên ở trên gương: "Nàng nói đây là thứ tốt, kia tự nhiên chính là không thành vấn đề, bằng không bằng vào tính cẩn thận dè dặt của nàng, cũng sẽ không đưa lại đây cho ta."

Nghe đến Mộc Vân Dao thật là nói qua lời này, Ngân Hồng hơi hơi thả lỏng tâm, giúp đỡ Kim phu nhân trút nhẹ nhàng, không khỏi cảm giác ngạc nhiên: "Hương lộ này thật là không giống những cái trước đây, trút đến trên mặt nhuận trơn bóng, khí sắc phu nhân đều so với phía trước tốt lắm rất nhiều."

Kim phu nhân cũng cực kỳ vừa lòng, nhìn đến đặt ở một bên y phục, ý bảo Ngân Hồng lấy lại đây xem, vừa thấy dưới, không khỏi thất vọng.

Bộ y phục này nhìn cực kỳ bình thường, cũng không có nhiều chỗ xuất sắc nha.

Kim phu nhân cũng cảm giác kỳ quái, còn cẩn thận làm cho nhũ đồ bạc cảm lên động động, vẫn chưa phát hiện cái bí ẩn gì.

"Phu nhân, chúng ta đem bộ y phục này đưa qua, Tuần phủ phu nhân nên sẽ không nghĩ rằng ngài tàng trữ đi?"

Kim phu nhân cân nhắc trong chốc lát, cuối cùng vẫn là phản phó cảm y phục gói kỹ: "Ngày mai ta liền đi Tuần phủ phủ đệ bãi phòng."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sợ là phải thất vọng

Trải qua tiếp xúc nhiều lần, Mộc Vân Dao tuyệt đối không phải người bán tên không đích, nàng dám cầm quần áo lấy lại đây, còn làm cho mình chuyển giao, nếu là không thể để cho Tuần phủ phu nhân vừa lòng, chính là đem các nàng hai người đều đắc tội, cái nha đầu tâm tư tính xảo kia, nên sẽ không như thế mới đúng.

Mộc Vân Dao trở lại sân, liền nhìn đến Tô Thanh chính đuổi theo hai con gà con tròn vo, lông xù mà chạy quanh sân, không khỏi hơi hơi ngân người: "Mẫu thân, ngài đây là đang làm cái gì?"

Nghe được giọng nói Mộc Vân Dao, Tô Thanh vội đứng lại tại chỗ, hai con gà con ngược lại không chạy, chậm chậm nhẹ nhàng mở giày thêu của nàng: "Dao nhi, con đã trở lại. Hôm nay ở cửa, thấy có người ở rảo hàng, cho nên liền mua hai con, mua sau khi trở về mới phát hiện chúng nó hai cái còn nhỏ, quên đi vẫn là đem chúng nó thả ra đi thôi, miễn cho hảo hảo sân bị chúng nó giày xéo."

Mộc Vân Dao bỗng nhiên ngồi xổm người xuống, đối với hai con gà con mà vươn tay: "Thả ra làm cái gì, nơi này là mẫu thân sân, tự nhiên là nghĩ muốn dưỡng cái gì liền dưỡng cái gì."

Thời điểm mẫu thân sinh nàng, trong tháng không có dưỡng hảo, vào đông bị Lý thị buộc dùng nước lạnh giặt quần áo, bệnh căn không dứt, ngón tay các đốt ngón tay luôn đau, bởi vậy không có cách nào thêu thùa. Mấy ngày nay nàng vội quá, cũng không có nhiều lắm thời gian đi làm bạn với nương. Nương nghĩ muốn dưỡng hai con gà con, nghĩ đến cũng là bởi vì nguyên do cô đơn.

"Con phải làm quần áo, cần phá lệ sạch sẽ, nuôi rất không thích hợp."

Tô Thanh nói xong trong mắt liền hiện một tia luống cuống, kỳ thật, nàng là muốn nuôi lớn, giết để hầm canh giúp Vân Dao điều dưỡng thân thể, mua xong lúc sau mới nhớ tới, Vân Dao hiện tại đinh đầu cũng không thiếu ngân lượng, muốn điều dưỡng thân thể lại mua là được, dưỡng từ nhỏ làm gì.

Hai con gà con hồn nhiên bất giác, nhìn đến Mộc Vân Dao xanh nhạt đầu ngón tay, dùng cái miệng nhỏ nhấm màu đỏ đi mổ, chọc khiến Mộc Vân Dao cười cong ánh mắt: "Mẫu thân, ta cảm thấy được chúng nó rất tốt, vẫn là nuôi đi, không nghe lời chậm rãi dạy là được."

"Này..... Dao nhi con thích không?"

Mộc Vân Dao gật gật đầu: "Thích." Chỉ cần có thể đủ làm cho Tô Thanh cao hứng, đừng nói dưỡng hai con gà con, chính là dưỡng hai đầu lão hổ, nàng cũng không ý kiến.

"Hảo, kia nương tự thân liền nuôi. Nếu Dao nhi thích, vậy không hầm canh đi."

Mộc Vân Dao đứng dậy, cùng Tô Thanh hậu viện đi, vừa đi một bên phản phó Lục Lượng: "Cẩn thận một chút, bắt bọn nó hai cái đưa hậu viện đến."

Lục Lượng trừng lớn ánh mắt, nhìn hai con gà con vàng nhạt chít chít kêu, cau lông mày.

Tô Thanh cho Mộc Vân Dao rót chén trà, hai mẫu tử ngồi cùng nhau nói chuyện: "Dao nhi, y phục cho Tuần phủ phu nhân đã đưa qua?"

"Uh, con nhờ Kim phu nhân giúp con chuyển giao."

"Kim phu nhân là Tri châu phu nhân, như vậy có thể hay không quá mức phiền toái ngài ấy?"

"Đừng nói có hay không phiền toái, chính là dù vội, Kim phu nhân cũng là nguyên ý chạy một chuyến."

"Đây là vì sao?" Tô Thanh khó hiểu, không phải đều nói quý nhân luôn vội sao?

Mộc Vân Dao kiên nhẫn giải thích: "Y phục mà con làm, nếu Tuần phủ phu nhân vừa lòng, Kim phu nhân có công giới thiệu, có thể trực tiếp bán tốt, mặc dù là không hài lòng, ngài ấy cũng có thể trước mặt từ chối sạch sẽ, miễn cho chính mình ăn liên lụy, như thế nào cũng không mệt là được."

Giao tình, giao tình, kết giao lâu, mới có tình cảm, hiện giờ có quang minh chánh đại lấy cớ, Kim phu nhân tự nhiên không ngại hướng lên quý phủ quan trên nhiều chạy hai lần.

Tô Thanh nhin không được cảm khái: "Người cùng người ở chung, cũng là chuyện phức tạp thực, một việc, còn có nhiều nguyên do như vậy." Nếu là về sau, Tô gia thật sự tìm lại đây, tiến vào khu nhà cao cửa rộng thế gia vọng tộc, nàng như thế nào ứng phó đến?

Thấy nương miên man suy nghĩ, Mộc Vân Dao vội vàng đi lên ôm lấy cánh tay của bà: "Mẫu thân chỉ cần làm chuyện mình thích, những thứ khác không cần bận khoăn."

Cần nghĩ muốn nhiều như vậy, đơn giản là thân phận so với người khác thấp thôi, nếu là đứng ở địa vị cao, vinh viễn đều chỉ có người khác lấy lòng người, mà nàng cần phải làm là để cao địa vị Tô Thanh, làm cho bà có thể có cuộc sống tự do tự tại.

"Hảo." Tô Thanh ôm nàng gật gật đầu, nhưng trong lòng quyết định chủ ý, về sau nói chuyện làm việc đều phải phá lệ chú ý một chút, nếu là thật sự vào Tô phủ, ít nhất không thể làm mất mặt Dao nhi.

Hôm sau, Mộc Vân Dao dạy mười tên nữ học đồ tú công, lại thấy các nàng đều có chút tâm thần không yên.

"Đây là làm sao vậy, chẳng lẽ là mọi người gặp vấn đề gì?"

Mười cô nương, người xem xem ta, ta xem nhìn người, cuối cùng vẫn là có người mở miệng hỏi: "Cô nương, chúng ta hôm qua cũng nhìn y phục mà ngài làm cho Tuần phủ phu nhân, luôn nhìn không thấu trong đó có gì khác biệt, muốn hỏi lại sợ ngài trách cứ....."

Mộc Vân Dao mỉm cười: "Các người à xem quần áo cực kỳ bình thường, cho nên mới cảm thấy được kỳ quái đi, tò mò ta vì cái gì đưa y phục như vậy cho Tuần phủ phu nhân?"

"Thình cồ nương thứ lỗi, chúng ta cũng là trăm tư không được kỳ giải, cho nên....."

"Đều nói tùy cơ ứng biến, kỳ thật có thể nói không chỉ là chi tiết trên y phục, càng nhiều chính là cường điệu phong thái của người mặc. Người bất đồng, phải làm y phục tự nhiên bất đồng. Chẳng sợ y phục người làm

dù cho đem y phục trang trọng bán cho tiểu hài tử, đem y phục sắc thái điểm lệ hoạt bát bán cho lão già, sợ cũng chưa người cảm thấy được thích."

"Ý cô nương là nói, ngài là căn cứ theo khí chất Tuần phủ phu nhân đặc biệt thiết kế như vậy?"

Mộc Vân Dao cười cười, không có tiếp tục giải thích: "Tốt lắm, hiện tại nói này đó còn quá sớm, các người vẫn là chuyên tâm luyện tập tú công đi." Đã nhiều ngày học tập, đã có ba người trở hết tài năng tiến bộ bay nhanh, xa xa vượt qua mong muốn của nàng, nghĩ đến không lâu có thể giúp đỡ việc.

Tuần phủ phu nhân nghe nói Kim phu nhân đến đưa quần áo, lập tức nhiệt tình đem người đón tiến vào, nhìn đến Kim phu nhân phải hành lễ, vội vàng đưa tay đem nàng giúp đỡ đứng lên: "Đừng đa lễ, ngày nóng như thế này làm phiền người mắc công đi một chuyến, trong lòng ta thật sự băn khoăn, vừa lúc trong phủ phòng bếp làm băng bát (chén nước đá), cùng đi nằm thử."

Kim phu nhân cũng là kiên trì đem lễ làm xong, rồi sau đó mới ngồi vào Tuần phủ phu nhân một bên: "Ta chỉ là ngẫu nhiên gặp được cái tiểu cô nương kia, nhờ nàng giúp ta làm thân quần áo, không nghĩ tới ngài cũng thích, hai ngày ta là ngày đêm lo lắng, sợ làm mất hưng trí của ngài, lại khiến ngài uống phí mong đợi một hồi."

"Y phục, vốn là thêm một bộ không nhiều lắm, ít đi một bộ không ít đi đâu, nếu là biết khiến cho người lo lắng như vậy, ta tất nhiên ngượng ngùng mờ miệng." Tuần phủ phu nhân tuổi gần năm mươi, nhưng bảo dưỡng tốt lắm, chính là khỏe mạnh cũng gấp nếp nhăn, lúc này cười nói nói, có vẻ đặc biệt ôn hòa: "Mau lấy ra cho ta nhìn một cái."

"Ngân Hồng, đem quần áo lấy lại đây." Ngân Hồng đem khay bưng lên.

Nhìn đến bộ dáng y phục, Tuần phủ phu nhân sắc mặt có chút mất tự nhiên, y phục là phong cách truyền thống, áo cùng váy, dùng là là toàn màu xanh vải dệt, nhìn qua hơi có vẻ nặng nề, thêu hoa văn cũng là ám hoa, không nhìn kỹ không rõ, còn không bằng y phục từ Thái Nguyệt Các đánh chế xuất sắc.

Kim phu nhân cúi đầu nhìn môi trà, nhìn ra Tuần phủ phu nhân không vui, nghĩ nghĩ, mờ miệng nói: "Lúc trước ta làm cho tiểu cô nương kia giúp ta làm y phục, hoa văn còn bị người học được, còn tưởng rằng lần đó yến hội sẽ không mặc rồi đó, ai biết kỹ thật trong có huyền cơ, đi lại đứng lên cực kỳ xuất sắc."

Tuần phủ phu nhân gật gù đầu, vừa cẩn thận đánh giá một chút này thân y phục, trong lòng không khỏi thất vọng, trên mặt cũng là không hiện, cho dù cho Kim phu nhân mặt mũi, bản thân cũng muốn mặc vào thử một lần: "Người ở trong này ngồi một lát, ta cũng mặc vào thử xem, nói không chính xác có thể nhìn ra trong đó khác biệt."

Nói xong, làm cho thị nữ đang cầm y phục đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tâm tư tinh tế

Kim phu nhân buông chén trà, trong lòng nhìn không được thở dài một tiếng, lúc này đây sợ là không có gì gọi là huyền cơ.

Đội ước chừng nhất chén trà nhỏ, Tuần phủ phu nhân vờ cùng cao hứng đi đến, vừa vào cửa liền lên tiếng nói: "Ta cần phải hảo hảo cảm ơn người, thân y phục này thật sự là làm người ta không thể không vừa lòng."

Kim phu nhân sững sốt, xem thần sắc của nàng không giống như là ở làm bộ, trong lòng nhìn không được kinh ngạc, vội vàng cẩn thận đánh giá.

Nguyên thân y phục nhìn cũng không xuất sắc, nhưng mặc trên người hiệu quả lại vô cùng tốt, toàn màu xanh ám văn làm cho Tuần phủ phu nhân có vẻ mảnh mai rất nhiều, cả người thanh thướt tươi mát, đơn giản đến mức tận cùng, ngược lại so với y phục càng thêm đáng chú ý.

"Phu nhân thích chính là vinh hạnh tiểu cô nương kia, quay đầu lại ta liền hảo hảo thưởng nàng."

Tuần phủ phu nhân quý trọng sở sở y phục trên người, ánh mắt phá lệ nóng bỏng: "Ngày khác người tới, cũng đem nàng mang theo, làm cho ta hảo hảo trông thấy rốt cuộc là cái dạng tiểu cô nương gì mà thông minh khéo tay như vậy."

"Hảo, mấy ngày nữa, ta tất nhiên đem nàng mang đến làm cho ngài nhìn một cái"

Thẳng đến rồi đi, Kim phu nhân trong lòng vẫn là một mảnh mờ mịt, lên xe ngựa không khỏi hỏi Ngân Hồng: "Người có nhìn ra y phục trên người có cái gì kỳ lạ chỗ?"

"Hồi phu nhân, nô tỳ trong lòng cũng là tò mò vô cùng, cảm thấy được mặc vào đẹp chút, nhưng gần là đẹp, cũng không đáng giá Tuần phủ phu nhân như thế cao hứng. Vừa mới hai cái canh giờ, Tuần phủ phu nhân nụ cười trên mặt chính là cũng chưa đi xuống quá."

Kim phu nhân gọi lên khướ môi: "Xem ra muốn tìm cái thời gian, chuyên môn hỏi một câu"

Nàng nghĩ đến Tuần phủ phu nhân nói trông thấy Mộc Vân Dao chính là khách sáo, không nghĩ tới qua hai ngày, còn có thiệp mời trực tiếp gửi lại đây, trong đó có một tấm chính là cấp riêng Mộc Vân Dao.

Suy nghĩ sau một lúc lâu, Kim phu nhân đem Ngân Hồng kêu lại đây: "Người tự mình đi một chuyến, đem thiệp mời cấp Mộc Vân Dao đưa qua."

"Dạ, phu nhân."

Ngân Hồng đến thời điểm, Mộc Vân Dao đang ở giảng giải châm pháp cho mười nữ học đồ, nhìn thấy nàng vội vàng đứng dậy: "Ngân Hồng tỷ tỷ, sao người lại tới đây? Mau vào ngồi."

Ngân Hồng đánh giá sân trang hoàng lịch sự tao nhã: "Có thể ở nơi này học tập tú pháp, ta đều cảm thấy được hâm mộ, hoàn cảnh thật sự là thanh tịnh tao nhã."

Mộc Vân Dao rút nước trà: "Tỷ tỷ mới là làm cho người ta hâm mộ, chúng ta nghĩ muốn đi theo phu nhân bên người, đều không có cái cơ hội kia. Tỷ tỷ lại đây, chính là phu nhân có cái gì phản phó?"

"Người xem xem đây là cái gì?" Ngân Hồng nói xong đem bái thiếp đem ra: "Tuần phủ phu nhân cực kỳ vừa lòng y phục mà người làm, chuyên môn hạ bái thiếp, mời người qua tham gia ngắm hoa yến."

Mộc Vân Dao trên mặt mang cho chút sợ hãi: "Này..... Ta đây như thế nào dám đương nổi?"

"Đừng rồi, còn có này đó ngân phiếu, là Tuần phủ phu nhân thưởng cho người."

Ngân phiếu đều là trăm lạng, ước chừng có năm sáu tấm. Mộc Vân Dao đưa tay cầm lấy lại một tấm cuối đưa ra: "Ngân Hồng tỷ tỷ đem cũng lấy đi."

Ngân Hồng sững sốt, trong mắt ghen tị nháy mắt đổi thành kích động: "Này..... Như vậy sao được?"

Mộc Vân Dao mặt mang ý cười, lấy ánh mắt liếc liếc mắt một cái cách đó không xa mười tên nữ học đồ.

Ngân Hồng hơi hơi cần cẩn mõi, đưa tay rất nhanh đem ngân phiếu thu vào trong tay áo: "Người chạy nhanh vội đi, ta sẽ không tiếp tục quấy rầy, ngày khác lại cùng muội muội nói chuyện."

Tiến chân Ngân Hồng, Mộc Vân Dao thần sắc lạnh nhạt đem bái thiếp phóng tới một bên, chuyên tâm lấy ra y phục tiếp tục thêu. Tô Thanh lại đây cho nàng đưa điểm tâm, trong lúc vô ý nhìn thấy bái thiếp, nhất thời thấp thỏm bất an:

"Dao nhi, đừng làm lo y phục, chạy nhanh ngăn lại ngày ấy con phải mặc cái gì? Tuần phủ phu nhân tổ chức yến hội, có thể đi tham gia tất nhiên đều là người có thân phận, con qua đó nên sẽ không chịu khi dễ đi?"

Xem Tô Thanh sốt ruột giống kiến bò trên chảo nóng, Mộc Vân Dao vội vàng ổn định bà: "Mẫu thân không vội, yến hội như vậy, con chỉ là một tiểu nhân vật, ai sẽ có tâm tư đến khó xử con? Hơn nữa Tuần phủ phu nhân mời con qua, chủ yếu vẫn là vì chuyện y phục."

"Y phục? Chẳng lẽ là Tuần phủ phu nhân cảm thấy y phục không hài lòng muốn xù phạt con?"

"Sao có thể a? Mẫu thân suy nghĩ nhiều, phu nhân tất nhiên là muốn cho ta nhiều giúp ngài ấy làm mấy thân xiêm y."

"Là thế này phải không?" Tô Thanh cảm thấy lo lắng, vẫn dặn dò nàng rất lâu, cuối cùng vẫn là Mộc Văn Dao than đối, mới khiến cho bà cuống quýt đi làm cơm.

Hai con gà con lúiu riu vây quanh ở bên chân Mộc Văn Dao, chọc nằng ghét bỏ hướng bên cạnh xê dịch, ngán ngán mấy ngày, chúng nó trên người đã muốn dài ra lông mao, đã không có lúc trước tròn vo, bộ dáng lông xù, một chút cũng không khiến người thích: "Tránh ra, tiếp đến liền hãm các ngươi! Lục Lượng, bắt bọn nó cấp mẫu thân đưa qua."

Lục Lượng đứng ở trước mặt hai con gà, sát khí trên người chột lóc, cũng không dùng nói chuyện, hai gà con đã chạy thục mạng về hậu viện.

Thấy như vậy một màn Mộc Văn Dao nhìn không được cười to ra tiếng, thanh thúy tiếng cười giống như chuông bạc thanh thúy dễ nghe, đôi mắt trong veo như nước bị ý cười thâm thấu, bị xua tan một mảnh thâm trầm, rực rỡ ánh bình minh.

Lục Lượng quay đầu lại liền thấy một màn như vậy, khóe môi cong lên rất nhỏ.

Tối ngày hôm đó ngắm hoa yển, Mộc Văn Dao cũng không có chú trọng cách ăn mặc, chọn kiện y phục áo màu xanh lam thêu hoa, mặc quần lụa cùng màu, vì không để quá mộc mạc, đưa tay lấy ra một đóa hoa lụa, dùng để cắm vào tóc, làm cho nàng cả người có vẻ phá lệ thanh tú thủy linh (xinh đẹp).

Kim phu nhân làm cho người ta truyền nói làm cho nàng đi trước Tào phủ, nói muốn dẫn nàng cùng đi dự tiệc, như vậy có tâm cắt nhắc, Mộc Văn Dao tự nhiên sẽ không cự tuyệt, trước khi đi thời điểm, còn mang cho một lọ Hoa Hồng hương lộ.

Nhận được Hoa Hồng hương lộ, Kim phu nhân vô cùng cao hứng: "Lần trước dùng bình kia mau dùng không còn, đang nghĩ ngại nên như thế nào mở miệng hướng người đòi vài bình đầu là người đã đưa tới."

"Phu nhân dùng cảm giác không tồi?"

Kim phu nhân sờ sờ mặt mình: "Tốt không thể tốt hơn nữa, sau này Thụy Bảo Hiên làm ra hương lộ ta không bao giờ dùng nữa, đều theo người nơi này mua. Ngán ngán mấy ngày, chính cả ta đều cảm giác làn da mềm nhẵn rất nhiều."

"Phu nhân lại quá khách lễ ta, đều làm cho ta cảm thấy được ngược ngược, ngài trước dùng, nếu là không có, làm cho người ta thông báo ta một tiếng cũng được."

Kim phu nhân cười gật gật đầu: "Đúng rồi, còn không có hỏi người, người cấp Tuần phủ phu nhân làm y phục rốt cuộc ấn dấu cái gì đặc biệt, vì cái gì có thể làm cho ngài ấy như thế thích?"

"Kỳ thật còn muốn đa tạ phu nhân."

"Cảm tạ ta?" Kim phu nhân kinh ngạc: "Ta cũng không nhớ rõ, giúp người cái gì."

Mộc Văn Dao nhẹ giọng giải thích: "Phía trước nghe phu nhân nói chuyện khiêm có nói là, Tuần phủ phu nhân đặc biệt thích băng bát, theo cuối tháng tư mà bắt đầu ăn."

"Ta đây nhưng thật ra đề cập qua một câu, chính là cùng người làm y phục có cái gì quan hệ?"

"Giang Nam trời nóng nực mau tới, trong tháng tư độ ẩm vẫn là thực vừa phải, Tuần phủ phu nhân lại ăn xong rồi băng bát, nghĩ đến là phá lệ không kiên nhẫn chịu nóng, tới tháng sáu chẳng phải là càng thêm gian nan? Các phu nhân y phục đều phá lệ chú ý, vì càng thêm đoan trang đẹp, không dùng được chất vải quá mức mỏng, ta liền tại đây phương diện hạ tâm tư, làm cho y phục mặc vào đồng thời càng thêm nhẹ nhàng khoan khoái một ít.

Kim phu nhân bừng tỉnh đại ngộ, trước kia nhìn thấy Tuần phủ phu nhân, còn âm thầm nghĩ tới, vì sao bà ấy như thế hay xuất mồ hôi, nhưng không có hướng ở chỗ sâu trong đi cân nhắc, không nghĩ tới tâm tư còn không bằng một tiểu cô nương tính tề: "Người quả thực có tâm tư, thể nhưng có thể từ trong một câu nói của ta tìm ra mấu chốt."

Như vậy là có thể giải thích vì cái gì Tuần phủ phu nhân như thế cao hứng, nhưng đừng xem thường việc xuất mồ hôi này, các nàng những người này xuất môn gặp khách, nào có không cẩn thận thượng trang, vừa mới miêu tả tốt trang dung, áo mắt đã bị mồ hôi tẩy trôi, miễn bàn nhiều làm cho người ta bực bội.

"Vẫn là muốn đa tạ phu nhân chi điểm." Mộc Văn Dao thái độ khiêm tốn, không khỏi làm cho Kim phu nhân đối nàng càng nhìn càng đánh giá cao.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đưa phương thuốc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thu thập thỏa đáng, Mộc Văn Dao cùng Kim phu nhân ngồi chung một chiếc xe ngựa chạy tới phủ Tuần phủ, các nàng đến thời điểm, đã có không ít tân khách nhẹ giọng nói chuyện phiếm.

Hai người mới vừa vào đi, đã được thị nữ bên người Tuần phủ phu nhân gọi vào chính sảnh nói chuyện.

Mộc Văn Dao đi theo hành lễ, đứng dậy sau ánh mắt rất nhanh đảo qua, y phục Tuần phủ phu nhân trên người mặc đúng là nàng làm, bộ y phục toàn màu xanh đơn giản nhưng hợp với phóng thái, tỉ mỉ chọn lựa trang sức cũng cẩn thận trang dung, có vẻ phá lệ thanh lịch đẹp để quý giá.

"Nghĩ đến người chính là tiểu cô nương mà Kim phu nhân thường xuyên khen ngợi."

Mộc Văn Dao lại tiến lên hành lễ: "Dẫn nữ Mộc Văn Dao, gặp qua phu nhân."

Thấy nàng làm lễ nghi chu toàn, Tuần phủ phu nhân trong lòng vừa lòng: "Trách không được có thể làm cho Kim phu nhân khen không dứt miệng, quả nhiên là cái nha đầu chung linh dục tú*, người làm quần áo ta cực kỳ thích, sau này không thiếu được phải làm phiền người."

*Chung linh dục tú: đất thiêng nảy sinh hiền tài (chỉ môi trường tốt đẹp sẽ sinh ra những nhân vật ưu tú)

Mộc Văn Dao mặt mang vẻ sợ hãi: "Đám đương không nói phu nhân một câu làm phiền, còn chưa tạ ơn phu nhân ban cho."

"Đều là người nên được, an tâm thu đó là, chỉ cần người quần áo làm thật là tốt, ta tất nhiên một không được người."

"Vâng, phu nhân." Mộc Văn Dao tự nhiên biết mình chịu không nổi, các phu nhân để bỏ ra ngân lượng vào quần áo, trang sức cũng tiêu tiền, hàng năm không cái mấy ngàn lượng đều cảm thấy bề mặt, bằng không nàng cũng sẽ không lựa chọn làm quần áo kiếm tiền.

Nhìn đến Tuần phủ phu nhân lôi kéo Kim phu nhân nói chuyện, Mộc Văn Dao thức thời đi theo thị nữ lui xuống đi. Chỗ ngồi của nàng ở thứ tự chỗ ngồi xa nhất, hơn nữa quần áo đơn giản, lại là gương mặt mới, trong lúc nhất thời thật không ai tiến trò chuyện.

Nàng quy củ ngồi, thường thức điểm tâm tinh xảo, bình phẩm hương trà, trong lúc nhất thời thật có chút nhân nhả tự đắc.

Nếu ngày đây ngắm hoa yển vì làm tên, tự nhiên không thiếu được các loại quý hiếm hoa cỏ, trong đó đáng chú ý nhất chính là hai bồn mẫu đơn, một chậu nguy tử*, một chậu điều hoàng*, dẫn tới mọi người kinh diễm.

không thôi.

(*chú thích ở cuối truyện)

Mộc Vân Dao lẳng lẳng nhìn, trong lòng tính toán, có phải hay không có thể dùng này hai cái hoa văn này giúp mẫu thân làm một bộ quần áo, mẫu thân lớn đẹp, mặc ở trên người cũng tất nhiên quốc sắc thiên hương, có thể đem đa số người ở đây áp chế đi.

Bây giờ nghĩ lại bộ dạng mẫu thân thật không giống người Tô gia, nàng dung mạo thanh lệ, giống như dòng mẫu đơn - điều hoàng, thanh quý khéo léo, chẳng sợ xuất thân hương dã, như trước mang theo một cỗ nói không nên lời độc đáo khí chất. Tô gia nữ tử dung mạo đều thiên kiều mị một ít, nhất là một đôi mắt, trong đám nữ tử có một tính một cái, đều hơi hơi vênh, mang theo mị ý.

Yến hội bắt đầu, mọi người nhẹ giọng trò chuyện cười, không khí cực kỳ hòa thuận, Mộc Vân Dao cũng thu liễm tâm tư, thừa dịp cơ hội này, cẩn thận đánh giá các vị phu nhân, tiểu thư tiến đến dự tiệc.

Sau này chính là phải từ trên người các nàng kiểm bạc, nhớ kỹ mỗi người dung mạo khí chất, mới có thể làm ra y phục càng vừa vặn, kiểm càng nhiều bạc.

Trong lúc, Kim phu nhân không biết cùng ai nói gì đó, dẫn tới mọi người thỉnh thoảng lại hướng nàng nhìn lại, cũng may mắn nàng không phải chân chính tiểu cô nương, bằng không sợ là cũng bị những ánh mắt làm sợ hãi.

Đợi cho yến hội chấm dứt, Kim phu nhân bị Tuần phủ phu nhân kéo đi nói chuyện, Mộc Vân Dao liền chờ ở cửa, không bao lâu, liền có vài tên thị nữ tiến đến hỏi nàng: "Có phải là Mộc cô nương?"

"Đúng vậy, không biết các tỷ tỷ tìm ta chuyện gì?"

"Phu nhân chúng ta muốn mua một ít hoa hồng hương lộ mà người đưa cho Kim phu nhân, không biết giá bao nhiêu?"

"Hoa hồng hương lộ là ta tự mình làm, phải khéo cẩn thận, cần cánh hoa hồng rất nhiều, cũng không có chế thành bao nhiêu, cũng đã dùng hết, xin lỗi vài vị tỷ tỷ." Mộc Vân Dao ngượng ngùng cự tuyệt.

Vài tên thị nữ nhủ nhủ mày, cũng không có nói thêm cái gì, xoay người hướng về xe ngựa đi.

Đợi cho Kim phu nhân đi ra, liền nhìn đến bộ dáng Mộc Vân Dao mặt ủ mày chau: "Đây là làm sao vậy?"

"Phu nhân, vừa mới có vài vị thị nữ tỷ tỷ hướng ta đòi mua hoa hồng hương lộ, trên tay đã muốn không có, các nàng nên sẽ không sinh khí đi?"

Nhìn nàng hơi có vẻ không yên bộ dáng. Kim phu nhân trong lòng âm thầm bật cười, rốt cuộc còn là một tiểu cô nương, thấy hôm nay trường hợp, có chút thiếu kiên nhẫn: "Không có gì đáng ngại, người lại làm một ít, để cho lần khác yến hội, mỗi nhà đưa qua một lọ cũng được. Lại nói tiếp việc này cũng do ta, yến hội trên có người hỏi ta, ta liền nói ra nói một chút, không nghĩ tới thế nhưng truyền lại nhanh như vậy."

"Hoa hồng hương lộ chế tác thật sự là rườm rà, ta hiện giờ phải chuyên tâm làm quần áo, thật sự là không rảnh lo liệu. Vân Dao có cái yêu cầu quá đáng, xin hãy phu nhân đáp ứng."

"Sao?"

"Vân Dao muốn đem phương pháp chế tác hoa hồng hương lộ đưa cho phu nhân."

Kim phu nhân nhìn nàng, trong mắt mang theo thâm ý: "Thầy bảo hiền đưa ra một lọ cao cấp nhất hương lộ, mỗi bình giá trị mười lượng vàng, người làm hoa hồng hương lộ cùng nó so sánh với, chỉ có hơn chứ không kém, có thể nói nắm phương thuốc hương lộ, người liền tương đương ôm cái cục vàng."

Mộc Vân Dao thần sắc như thường: "Cho tới nay nhận được phu nhân chiếu cố, phương thuốc này nếu là thật sự có quý giá như ngài nói như vậy, đó cũng là ta đối phu nhân đáp tạ."

Kim phu nhân cũng nhận không được nhân tình sáng lên: "Hào, về sau người nếu là gặp được cái gì việc khó, cứ việc đến Tào phủ tìm ta, ở trong Cánh Lăng, lời nói của ta, vẫn là có thể khởi điểm tác dụng."

Mắt đi phương thuốc hoa hồng hương lộ đối lấy Kim phu nhân một câu hứa hẹn, Mộc Vân Dao cảm thấy được thực giá trị, mặt mang vui sướng mờ mờ: "Đa tạ phu nhân."

Nàng đi theo Kim phu nhân về tới Tào phủ, đem phương thuốc viết xuống sau, mới rời đi về nhà.

Kim phu nhân nắm phương thuốc cười cười, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng: "Mộc Vân Dao nói gặp được mình là của nàng tạo hóa, có đúng không thì không biết nhưng đối chính mình mà nói, gặp được nàng cũng là một loại cơ duyên, từ phương thuốc hoa hồng hương lộ chính là có thể giúp đỡ đại ân nàng."

Mộc Vân Dao khi về đến nhà, Tô Thanh chính không yên bất an đứng chờ ở cửa, đã gặp nàng bình an vô sự trở về, nặng nề mà nhẹ nhàng thở ra: "Dao nhi, con không sao chứ?"

Mộc Vân Dao không khỏi cảm thấy được buồn cười: "Mẫu thân, ta là đi tham gia ngắm hoa yến, cũng không phải ra chiến trường, có thể có chuyện gì?"

"Ta chính là nghe người ta nói, trong nhà cao cửa rộng so với kia chiến trường còn tàn khốc hơn."

"Ha ha, là ai cấp mẫu thân loạn nói huyền truyền, xem ta như thế nào phạt nàng!" Kia mười nữ học đồ ở trong này thời gian dài quá, Tô Thanh cùng các nàng quan hệ thân cận rất nhiều, trong ngày thường cái gì đều nói một ít.

"Tốt lắm, tốt lắm, không có việc gì là tốt rồi."

Gặp Tô Thanh vẫn lo lắng ngón ngang, Mộc Vân Dao liền đem chuyện trên yến hội cẩn thận nói cho nương, thậm chí vì đùa vui, còn nói ai cùng ai mặt cùng tâm bất hòa, ai cùng ai âm thầm hạ ngăn chân, ai cùng ai trong lời nói cho nhau chèn ép, khiến Tô Thanh thốn thức không thôi.

"Mẫu thân yên tâm tốt lắm, ta đã muốn được Kim phu nhân hứa hẹn, về sau ở Cánh Lăng thành có cái gì khó khăn, cũng có thể đi tìm nàng."

Tô Thanh nghe vậy vui vẻ: "Kim phu nhân là chính thể Tào tri châu, phu nhân nếu nguyện ý giúp con, kia tự nhiên là không thể tốt hơn, chính là, vô duyên có vô cớ ngài ấy cũng sẽ không hao tâm như vậy đi?"

Rời đi Hạ Yên Thôn nơi hoàn cảnh đơn giản, nàng mới biết được bất luận kẻ nào ở chung, một câu một lời đều là học vấn. Thương hộ đều không có lợi ích sẽ không dậy sớm nổi, chớ nói chi là đường đường phu nhân tri châu, nếu không có lợi, như thế nào sẽ chủ động mở miệng giúp một cái tiểu cô nương.

=====

Hoa Mẫu Đơn hay còn gọi là Thược Dược là một loài hoa nổi tiếng của Trung Quốc với ý nghĩa mang lại sự vương giả, phú quý, giàu sang. Chúng có một vẻ đẹp tuyệt vời khi mang hình dáng của những bông hoa hồng, nhưng to hơn, nở rộ hơn, mang theo một hương thơm quyến rũ. Những điều này tạo nên một loài hoa nổi tiếng khắp thế giới và trở thành Quốc hoa của đất nước Trung Hoa.

Về màu sắc có 9-10 hệ lớn là màu đỏ, tím đen, xanh lam, trắng, hồng phấn, vàng, xanh lục, tím, đỏ tím... Cánh hoa nhiều nhất là giống “Nguy Tử”- 魏紫, hoa có đường kính nhỏ nhất là giống “Mẫu Đơn đại màu vàng”- 野生黄牡丹, Mẫu Đơn có màu đỏ nhất là giống “Hỏa Liên Kim Đan”- 火鍊金丹, Mẫu Đơn có màu trắng nhất là giống “Dạ Quang Bạch”- 夜光白...

*NGUY TỬ- 魏紫

□□

□

Attachment:



nguy tứ.jpg [52.52 KiB | Đã xem 11 lần]

Giống mẫu đơn quý Ngụy Tứ được đào tạo từ gia đình nhiều đời trồng Mẫu Đơn ở Lạc Dương – Ngụy Nhân Bác (tại đời thứ 5). Hoa có màu đỏ tím, hình hoa sen hoặc hình vương miện, kỳ hoa nở dài, số lượng hoa nhiều, đóa hoa đầy đặn, xinh đẹp vô cùng, được tôn xưng là Hoa Hậu – Hoàng Hậu trong các loài hoa. Ngụy Tứ cũng là giống Mẫu Đơn có nhiều cánh hoa nhất, có thể đạt tới hơn 700 cánh hoa – thực sự có thể gọi là “Ngân diệp hoa”.

Mẫu Đơn Ngụy Tứ tạo cảm giác ấm áp nhiệt liệt, tăng thêm cảm giác thành công, vui mừng, may mắn, cát tường, phú quý... Các đặc tính này khiến cho Ngụy Tứ có tính chất trung bày và mỹ quan cực tốt.

*DIÊU HOÀNG – 姚黄.

Attachment:



diêu hoàng.jpg [59.73 KiB | Đã xem 11 lần]

| | |
|---|--|
| □ □ | |
| Giống Mẫu Đơn quý Diêu Hoàng có xuất xứ từ hoa viên gia đình Diêu Sùng ở Lạc Dương thời Bắc Tống. Là một giống hoa Mẫu Đơn truyền thống lâu đời của Trung Quốc. | |
| Hoa có màu vàng nhạt lúc mới nở, khi nở rộ chuyển thành màu vàng kim rực rỡ. Diêu Hoàng thường nở hoa cao hơn mặt lá, bông hoa gọn gàng xinh đẹp, hình dáng của hoa đầy đặn; khí chất chói lọi, mùi hoa thanh mát; còn được xưng làm “Hoa Vương”- Vua của các loài hoa. | |
| Diêu Hoàng có đặc tính cây sinh trưởng khỏe mạnh, mọc hoa nhanh hơn các loại khác, hoa trưởng thành nhiều. Hình dáng đóa hoa cũng rất đa dạng, có hình thác quế, hình vương miện, hình kim hoàn... | |
| Diêu Hoàng là một trong “Mẫu Đơn tứ đại danh phẩm” cùng Ngụy Tử, Triệu Phấn và Đậu Lục. | |
| Để tìm hiểu thêm thông tin về hoa mẫu đơn: https://thegioithucvat.co/hoa-mau-don/ | |

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt

"Con đem phương thuốc hoa hồng hương lộ cho phu nhân."

"Phương thuốc kia chính người điều chỉnh thử thật lâu, liền như vậy tổng xuất đi?" Tô Thanh cực kỳ không nở, mấy ngày nay, Dao nhi chọn lựa đóa hoa, phơi nắng, tẩy sạch, lại một chút điều chỉnh phân lượng các loại dược liệu, mất mấy ngày mấy đêm mới thử ra phương thuốc thích hợp nhất, ngón tay bị bọt nước lại hồng lại thũng, trong chớp mắt liền đưa cho người khác, thật sự là đáng tiếc.

"Mẫu thân, không có gì đáng ngại, hôm nay tổng xuất đi, sao biết ngày mai sẽ không còn trở về?" Kiếp trước, nàng trên đùi có tàn tật, vì lưu lại Tấn vương, chỉ có thể ở khuôn mặt cùng lân da hạ công phu, nhưng thật ra làm cho nàng có sức làm ra không ít thứ tốt, làm ra phương thuốc hoa hồng hương lộ địa phương từ không đáng kể chút nào.

Tô Thanh thở dài: "Mẫu thân chính là đau lòng người."

Mộc Vân Dao tựa vào trên người Tô Thanh, chỉ cảm thấy theo đáy lòng cảm giác thỏa mãn: "Cuộc sống hiện giờ, đã là làm cho con nghĩ cũng không dám suy nghĩ, chỉ cần có thể đảm bảo chúng ta an nguy, mười phương thuốc hương lộ cũng đáng được."

Tô Thanh nhẹ nhàng vỗ của nàng phía sau lưng, thoải mái nói: "Đúng, là đạo lý này."

Kim phu nhân dựa theo phương thuốc chế thành một đám hương lộ, đem quan hệ thân cận tặng một cái, kiến thức đến hương lộ hiệu quả sau, phạm là lại tụ hội, mỗi người trên người đều mang theo một mùi hương hoa hồng, làm cho Cảnh Lăng bên trong thành các cô nương không biết chán tưởng nghĩ đến lưu hành hoa hồng huân hương, tranh nhau cùng mang theo hương túi, vừa lên phố nơi nơi mùi thơm lượn lờ, dẫn tới một ít nhóm Giang Nam tài tử phong lưu, phe phẩy quạt xếp ngâm thơ:

"Văn đạo giang nam chủng ngọc đường, chiết lai hòa lộ đầu tân trang. Khước nghĩ đào lí khoa tam sắc, đặc chiêm xuân quang đệ nhất hương."

(Tạm dịch: Nghe nói Giang Nam có ngọc đường, quay về lại lộ đầu tân trang, lại nghĩ đào mạn khen tam sắc, chiêm được cảnh xuân đứng đầu hương thơm.)

Sau lại, hoa hồng hương lộ còn phải cái hương đựng đầu, đối với cửa hàng Kim phu nhân hướng ra phía ngoài bán sau, dẫn tới phần đông nữ tử tranh cùng truy phùng.

Ngắn ngủn hơn mười ngày, liền kiếm một số lớn bạc. Tào Vận Niên biết được sau, chuyển môn dặn dò Kim phu nhân, làm cho nàng phá lệ chiều cổ Mộc Vân Dao một phần. Kim phu nhân tự nhiên vui vẻ đáp ứng.

Mộc Vân Dao đem đơn đặt hàng cuối cùng nhất kiện y phục làm tốt, hơi hơi thần duỗi người: "Mẫu thân, chúng ta hiện tại có bao nhiêu ngân lượng?"

"Trên dưới không sai biệt tám hai vạn lượng." Lúc trước tiêu phí ba nghìn sáu trăm lượng bạc mua sân, Tô Thanh cảm thấy được thực mệt, không nghĩ tới hơn hai tháng, số bạc này liền kiếm trở lại.

Mộc Vân Dao cười tùm tùm gật gật đầu: "Xem ra thời gian không sai biệt lắm."

"Sao? Sắp có chuyện gì à?" Tô Thanh có chút không rõ cho nên.

"Tất nhiên là thời gian kiếm đồng tiền lớn sắp tới a!" Mộc Vân Dao đang muốn giải thích, liền nhìn đến một nữ học đồ bước nhanh đi tới: "Cô nương, có người đến cửa, tự xưng là Thái Nguyệt Các chương quỳ, nói là muốn gặp ngài."

Mộc Vân Dao hơi hơi giơ lên khóe môi, không nghĩ tới Thái Nguyệt Các chương quỳ thế nhưng như vậy thiếu kiên nhẫn: "Khách quý tới cửa, nhanh đi thỉnh đến tiền viện chính sảnh uống trà."

Đợi cho Mộc Vân Dao đổi hảo y phục đi ra, Thái Nguyệt Các chương quầy đã muốn nhàn nhả ngồi ở trong sảnh uống trà, nhìn thấy nàng đi ra, nhẹ nhàng chén buồng trà, trên mặt hơn vài phần tươi cười: "Không biết cô nương còn nhớ rõ ta?"

"Chương quầy hay nói giờ, trong Cánh Lăng thành còn có không biết ngài?" Mộc Vân Dao chút không có để ý hẳn diễn xuất, ngồi vào bên ghế trên, lẳng lặng chờ đối phương mở miệng trước.

Thái Nguyệt Các chương quầy trong mắt hiện lên một tia chỉ đắc ý: "Nguyên bản nên sớm tìm thời gian đến gặp cô nương, chính là gần nhất sự tình rất nhiều, Xuân Tú Phưởng bên kia tao ngộ rồi biến cố, tiệm là khai không nổi nữa, Thái Nguyệt Các cùng Xuân Tú Phưởng có nhiều năm giao tình, ta tự nhiên phải giúp một phần."

Ai có thể nghĩ đến Xuân Tú Phưởng nguyên bản luôn áp Thái Nguyệt Các một đầu, thế nhưng ở trong khoảng thời gian ngắn không còn sót lại chút gì, nghe nói ông chủ Hàn gia đã muốn bị cả nhà lưu đày, hiện giờ sớm không biết đến địa phương nào đi.

"Chương quầy nhưng thật ra thiện tâm." Mộc Vân Dao như trước không có nói tiếp.

Thái Nguyệt Các chương quầy trong lòng hiện lên một tia tức giận, thật vất vả đã không có Xuân Tú Phưởng này trong lòng họa lớn, lại toát ra một cái tiểu cô nương đến cướp sinh ý, nếu là ngay cả nàng đều áp không đi xuống, không phải làm cho người ta nhìn chế cười sao? Hai tháng này, Thái Nguyệt Các trưởng mục chính là kiểm thiếu vài ngàn lượng bạc, ngầm lại đều cảm thấy được trong lòng lấy máu.

"Mộc cô nương, kỳ thật ta hôm nay tới là muốn tìm người trao đổi việc hợp tác."

"Hợp tác? Thái Nguyệt Các hiện giờ nghĩ rằng việc gì mà ta một cái tiểu cô nương có thể giúp đỡ cái gì?"

"Cô nương không cần khiêm tốn, tay nghề của người, chính là ngay cả Kim phu nhân đều khen không dứt miệng, chính là một người làm y phục tốt cuộc năng lực hữu hạn, hiện giờ người làm một bộ y phục như thế nào cũng muốn mười ngày nửa tháng, một tháng cũng liền hơn một ngàn lượng bạc, đây là tốt, nếu là gặp phải thiết kế phức tạp, càng không biết phải chậm trễ thời gian dài hơn." Thái Nguyệt Các chương quầy, bộ dáng vì người suy nghĩ.

"Xem ra chương quầy điều tra rất rõ ràng." Mộc Vân Dao mỉm cười, làm cho người ta nhìn không ra một chút ít đích tâm tư.

Thái Nguyệt Các chương quầy có chút tức giận, vốn tưởng rằng này tiểu nha đầu chính là tay nghề không tồi, không nghĩ tới tâm cơ cũng rất sâu: "Cô nương, ta là thành tâm tiến đến tìm kiếm hợp tác, người không cần như thế đề phòng."

Không biết chương quầy nói rất đúng như thế nào cái hợp tác pháp?

"Chúng ta Thái Nguyệt Các nguyên ý ra giá cả, theo cô nương trong tay thu mua phong cách cùng tú pháp đặc thù." Thái Nguyệt Các chương quầy sắc mặt chân thành, hơi hơi vươn hai ngón tay: "Về phần cụ thể giá cả, không ít hơn số như thế nào?"

"Hai vạn lượng, chương quầy thật sự là danh tác." Mộc Vân Dao rũ mắt cười khẽ.

"Không biết cô nương ý như thế nào, phải biết rằng, người như bây giờ làm y phục không biết khi nào mới có thể tránh đến hai vạn hai."

"Hiện giờ trong nhà chỉ còn lại có ta cùng mẫu thân, tiền bạc đủ xài là có thể, quá nhiều, ngược lại là làm cho người ta lo lắng, đa tạ chương quý ý tốt."

Thái Nguyệt Các chương quầy đột nhiên khởi mảy: "Nói như vậy, người là cự tuyệt?"

"Đúng vậy."

"Hừ, ta xem người một tiểu nha đầu cuộc sống không dỗi, lúc này mới ra tay giúp một phen, người cho là bằng một mình người lực lượng có thể cùng Thái Nguyệt Các chống đỡ? To như Xuân Tú Phưởng đều bị chúng ta đánh hạ, chứ nói chi là người!"

Thái Nguyệt Các chương quầy tức giận đứng lên, mạnh mẽ vung ống tay áo, giọng điệu lại gây sự, hẳn tuy rằng xuất phát từ ích lợi tìm đến Mộc Vân Dao hợp tác, nhưng thực tế trong lòng như cũ thích nàng, một cái tiểu nha đầu không có căn cơ, Thái Nguyệt Các hơi chút động động thù chi là có thể đem nàng nghiền chết.

Mộc Vân Dao như trước mỉm cười, trên mặt không thấy chút tức giận, đưa tay đối với Lục Lượng quơ quơ: "Giúp ta đem Thái Nguyệt Các chương quầy cung kính tổng xuất đi."

"Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, hiện giờ cho người hai vạn lượng người không muốn hợp tác, chờ về sau, cũng không nên khóc cầu tới cửa đến!"

"Chỉ tiếc, ta cái gì rượu sẽ không nguyên ý uống."

"Người....." Thái Nguyệt Các chương quầy còn muốn nói điều gì, bỗng nhiên trước mắt hân quang chợt lóe, chỉ cảm thấy lông mi thượng phảng phất có giọt nước mưa rơi xuống, cả kinh hẳn vội vàng lui về phía sau từng bước, ánh mắt kính sợ nhìn Lục Lượng trong tay trường kiếm: "Tốt, được lắm, coi như người giỏi, về sau cũng không nên đề van cầu ta!" Nói xong, trực tiếp xoay người bước nhanh chạy ra cửa

Chờ nhìn không thấy bóng dáng của hắn, Mộc Vân Dao bỗng nhiên cười ra tiếng: "Lục Lượng, tháng này tiền tiêu vật hàng tháng cho người gấp đôi, không, gấp bốn.

Yên Vũ: Khuê nữ, người bán cái manh cầu cái cát chứa linh tinh nha? Vạn nhất vượt qua mong muốn, cầu đến cái tiền lì xì đâu? Làm người phải có điểm lý tưởng, nói không chính xác xoa xoa liền thực hiện! (*^▽^*)

Mộc Vân Dao: Lục Lượng!

Yên Vũ: Người muốn làm gì, ta là mẹ đẻ người, mẹ đẻ a, người nếu muốn thì nói rõ a!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương quầy người lông mày không có

Lục Lượng lạnh lùng thu hồi trường kiếm, không có lên tiếng, xoay người trực tiếp xuất môn, dường như không có việc gì tiếp tục canh giữ ở cửa, chính là khóe mắt lại liếc hướng Mộc Vân Dao khuôn mặt cười đến ứng đo, lần đầu tiên phát giác, một người cười lộ rõ có thể như thế thật là tốt xem.

Mộc Vân Dao nờ nữ cười một hồi lâu, mới nhẹ nhàng mà cúi cúi nước mắt cười ra, rồi sau đó liền nhìn đến Tô Thanh về mặt lo lắng tiến vào: "Dao nhi, con chính là nghe nói?"

"Hà? Nghe nói cái gì?"

Chuyện của Xuân Tú Phưởng, Tô Thanh không ngừng lo lắng, ta vừa mới nghe hai tỷ muội Cẩm Lan cùng Cẩm Xảo nói, Xuân Tú Phưởng có tâm thông đồng với địch bán nước, đã muốn toàn bộ bị niệm phong.

Thông đồng với địch bán nước, tội nặng nhất..... Mộc Vân Dao nheo mi, không hổ là Tô gia tác phong.

Xem Mộc Vân Dao trên mặt còn lộ vẻ y cười, Tô Thanh thấy sốt ruột, đứng dậy đem cửa phòng đóng lại, lúc này mới thật cẩn thận nói: "Dao nhi, con còn không có hiểu rõ sở trong đó lợi hại sao? Ta nghe nói Xuân Tú Phưởng bị niệm phong, căn bản không phải thông đồng với địch bán nước, mà là hỗ trợ hiến tặng thợ lễ xây ra vấn đề, chọc hoàng thượng mặt rồng tức giận, ta còn nghe nói, phản thợ lễ kia là một mặt bình phong....."

Xem trên trán nương đều toát đầy mồ hôi, Mộc Vân Dao vội vàng giúp đỡ bà ngồi xuống: "Mẫu thân không cần lo lắng, con thực hiện phép tắc Đại Lịch nghiêm minh, cho dù là sự tình dính đến hoàng gia, phải định tội cũng muốn có chứng cứ rõ ràng, sợi tơ, vải thêu đều là Xuân Tú Phưởng cung cấp, con chỉ là phụ trách thêu, còn nữa nói, từ tấm vải chế thành bình phong, lại một đường vận chuyển nhập kinh đô, trong đó không biết có bao nhiêu nói trình tự làm việc, phải qua tay không biết bao nhiêu người, chỉ một phân đoạn cũng có thể xảy ra vấn đề.

"Kìa vạn nhất có người vu oan hãm hại đâu?"

"Mặc dù là bị vu oan, cũng phải đi vu oan một người có giá trị, con chỉ là một cái vô danh tiểu tốt, bọn họ động thủ có thể thu thập, làm gì huy động nhân lực như thế? Từ lúc trước khi đưa bình phong, nàng đã nghĩ qua hậu quả sự tình bộc phát ra tới, thậm chí lo lắng tới rồi bị tìm được chất vấn tình huống xấu nhất, nàng có đầy đủ nắm chắc, đem chính mình theo chuyện này thoát thân đi ra.

"Con nói cũng có đạo lý." Tô Thanh tâm lý hơi hơi buông.

"Mẫu thân, chuyện này không cần lo lắng, chúng ta cũng đã nhận được tin tức, nghĩ đến sớm đã chấm dứt. "

Tô gia ở trong triều quật khởi rất nhanh, Tô gia gia chủ Tô Văn Viễn tuy rằng tính tình khéo léo, nhưng nhiều năm như vậy, cũng là gây thù hằn vô số, hi vọng Tô gia không hay ho có khối người, huống chi, Xuân Tú Phưởng là khối thịt béo, hiện tại có cơ hội cần tiếp miếng mỡ này, người dò măt từ lâu sẽ không bỏ qua.

Hiện giờ, Xuân Tú Phưởng bị niêm phong, nàng ở nơi này lại không ai tìm lại đây, nghĩ đến cũng không vấn đề.

Trần an tốt lắm Tô Thanh, Mộc Vân Dao nhìn tiến độ thêu của nhóm nữ học đồ, cẩn thận kiểm tra sau một lúc lâu, trong lòng âm thầm gật đầu: "Hiện giờ, mọi việc đã sẵn sàng."

Nói về bên kia, Thái Nguyệt Các chương quỳ theo Tô trạch rời đi, càng nghĩ càng là tức giận, một tiểu nha đầu lừa đảo cũng dám đối đãi như thế với hắn, bất trưởng này chắc sẽ tìm cơ hội đòi lại đến.

Trong lòng hần tức giận, chút không có chú ý tới chung quanh đưa mắt nhìn hần càng ngày càng nhiều, không ít người còn chỉ trỏ, che miệng cười đến vui vẻ.

Một bên gãi sai vật đối với mặt của hần nhìn lại xem, cuối cùng vẫn là nhịn không được ra tiếng: "Chương quỳ, lông mày của ngài....."

Thái Nguyệt Các chương quỳ trong lòng mất hứng, hần chỉ cần tức giận, lông mày sẽ gặp không bị không chế một cao một thấp, sau khi trở thành chương quỳ, tổng cảm thấy được như vậy không đủ uy nghiêm, cũng từng cố ý điều chỉnh qua, nhưng thuy chung không thấy hiệu quả, bởi vậy ghét nhất bị người khác lấy chuyện lông mày hần nói: "Lông mày của ta như thế nào hả?"

"Chương quỳ, chính ngài cũng chưa cảm giác sao? Lông mày bên trái của ngài không có! "

"Người nói cái gì? Cái gì không có?"

"Lông mày a!"

Thái Nguyệt Các chương quỳ vội vàng đưa tay đi sờ, khi đụng đến trụ lúi vùng lông mày, trong đầu hiện lên vừa mới ở trong nhà Mộc Vân Dao cảm thấy lông mày chợt lạnh, hần thấy được bị kiểm lướt qua, lại không dự đoán được dĩ nhiên là cái người thanh niên cầm kiếm đem lông mày hần cạo!

"Khá lắm nha đầu lừa đảo, ta và ngươi không đội trời chung!" Thái Nguyệt Các chương quỳ nâng lên tay áo che khuất mặt, bước nhanh hướng về Thái Nguyệt Các chạy.

Xác định tốt lắm kế hoạch trong lòng, Mộc Vân Dao liền bắt đầu bắt tay vào làm chuẩn bị, Thái Nguyệt Các chương quỳ lời nói khó nghe, nhưng quá thật có chút đạo lý. Bất quá, kế hoạch của nàng cũng chiêu nạp nhiều nhân thủ, mở rộng quy mô, trước nhất, có mười tên nữ học đồ đã muốn cũng đủ, nàng phải làm, chính là đem giá cả mỗi kiện y phục tăng đi lên.

Người khác nhất kiện y phục đã là trăm lượng, nàng làm nhất kiện y phục ngàn lượng đâu, giá cả đủ để bù lại nhân thủ không đủ, hơn nữa, lấy vật hi vi quý*, tốt nhất làm cho nàng làm y phục cung không đủ cầu mới tốt.

(*vật hi vi quý: vật hiếm giá cao.)

Tào phu, Mộc Vân Dao bị Ngân Hồng dẫn dắt, vừa mới vào cửa, liền nhìn đến sắc mặt hồng nhuận Tào phu nhân miệng đầy ý cười nhìn qua, không đợi nàng hành lễ, liền lên tiếng kêu người: "Không thấy được khách quý của bản phu nhân tới rồi sao, chạy nhanh lấy trà tốt, điểm tâm ngon bung lên!"

"Phu nhân như vậy đã có thể chết sát ta." Mộc Vân Dao không ngừng lại làm xong lễ bái kiến, lúc này mới đứng dậy ngồi vào một bên ghế, nhìn mọi người vui vẻ làm việc, xem phu nhân thần sắc, hần là gặp phải không ít việc vui mới đứng.

"Lại nói tiếp thật sự là nhờ phúc của ngươi, trên yến hội chuyện thành tâm lễ bái đưa tới bướm bướm, đã tới tai hoàng thượng nơi đó, hoàng thượng cố ý hạ chỉ ngợi khen.

"Phu nhân đừng nói vậy, là ngài thành tâm lễ bái, cùng ta cũng không cái quan hệ gì, còn nữa, Cảnh Lăng thành đều truyền khắp, đã bị hoàng thượng ngợi khen cũng chỉ ngài một người, tiếp qua một tháng chờ sự vụ chuyển giao xong, nên xưng Tào tri châu thành Tào điểm vận sử.

(*điểmx muối.)

Tuy rằng nơi nhậm chức không thay đổi, cũng biết châu là chính quan ngũ phẩm chức, mà điểm vận sử là tông tứ phẩm, nhìn chính là một bước nhỏ, cũng không biết nói bao nhiêu người đều ngã xuống một bước này.

Kim phu nhân trên mặt mỉm cười càng phát ra thần thái phấn khởi, ai có thể nghĩ đến gần là bởi vì nàng lúc trước một người thích chung diện, liền kết hạ thiện duyên với Mộc Vân Dao này, một thân xiêm y lại làm cho Tào tri châu con đường làm quan thuận lợi gấp trăm lần!

"Đã nhiều ngày người cầu tới cửa cho ngươi hỗ trợ làm y phục, sợ là đem cánh cửa nhà ngươi đều phải đập nát đi?"

Nói lên này Mộc Vân Dao vẻ mặt sầu khổ: "Thật đúng là làm cho phu nhân nói trúng, hoàng thượng hạ chỉ tán dương phu nhân sau, đã có người tới cửa một hai yêu cầu ta làm y phục, ngay từ đầu còn cảm thấy được cao hứng, lúc sau liền ứng phó không nổi, còn không phải đến phu nhân nơi này đến trốn cái thanh nhàn."

"Người khác nghĩ muốn tránh phần bạc đều tránh không được, hiện tại bạc đưa lên cánh cửa ngươi cũng không biết hướng trong lòng ôm, thật đúng là cái gốc cổ nương!" Kim phu nhân đối đãi Mộc Vân Dao thái độ càng thêm vô cùng thân thiết một ít, thậm chí ăn ăn như đang dẫn dắt đối hậu bối, lại nói tiếp, Kim phu nhân số tuổi so với nương nàng Tô Thanh phải lớn hơn một chút, chính là nhưng không có con nối dòng.

"Nhìn nhiều bạc như vậy, ta cũng nhìn đến mắt thèm, cho nên hôm nay tới là nghĩ muốn hướng phu nhân đòi cái chủ ý." Mộc Vân Dao trên mặt có chút ngượng ngùng.

Kim phu nhân đáp ứng nhưng thật ra cực kỳ thông khoái: "Người nói chỉ là ta có thể giúp đỡ, tất nhiên giúp đỡ một phần."

"Cũng không phải nhiều chuyện phiền phức, là phu nhân cho ta mượn mười nữ học đồ kia....."

Không đợi nàng nói xong, Kim phu nhân liền quay đầu nhìn thoáng qua Ngân Hồng: "Lại nói tiếp, ta cũng đang có chuyện gì muốn tìm người, cũng là về mười nữ học đồ kia."

Mưa bụi: Khuê nữ, lông mày của ta không có! o(〒_〒)o

Mộc Vân Dao: bắt giam ta chuyện gì?

Mưa bụi: Ngươi liền ức hiếp ta đi, nếu không ai giúp đỡ, ta liền hãm hại ngươi, đem ngươi đầu nhập vạn năm bị hãm hại! ㄟ(ˊ_ˋ)ㄏ

Mộc Vân Dao: Lục Lượng!

Mưa bụi: (?_?)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 45: Uyển chuyển nhắc nhở

Đang nói chuyện, Ngân Hồng rất nhanh cảm một cái hộp gỗ đi ra, Kim phu nhân đem hộp đưa qua đi: "Mở ra nhìn xem."

Mộc Vân Dao trong lòng khẽ nhúc nhích, trên mặt lại mang cho ba phần tò mò, nhẹ nhàng đem hộp mở ra, trong hộp đặt một xấp chỉnh tề mười tờ giấy, mặt trên ấn dấu tay đỏ tươi: "Phu nhân, chẳng lẽ đây là....."

Kim phu nhân gật gật đầu: "Đây đúng là khế bán mình của mười tên nữ học đồ kia, mười nữ hài tử trong có sáu người là con cái của gia nhân trong nhà, có bốn người là từ ngoài phủ tìm tới, đều là ký văn tự bán đứt, người có thể yên tâm phân công."

"Phu nhân, ta nguyên bản thăm nghĩ hưởng ngài nhiều lắm mượn các nàng mấy ngày, cũng không phải đòi lấy khế bán mình của các nàng."

"Ta biết, khế bán mình này là ta chủ động tặng cho người làm tạ lễ, mười người kia đi theo người học kỹ xảo thêu, người xem như sự phụ các nàng, đối với các nàng mà nói vốn là ân trọng như núi, chính là lòng người khó liệu, nếu là không đem khế bán mình nắm trong tay, dùng cũng không yên tâm."

"Phu nhân....."

Gặp Mộc Vân Dao còn muốn khước từ, Kim phu nhân cố ý nghiêm mặt: "Như thế nào, đối ta còn khách khí như vậy? Nếu là thật sự tâm cảm thấy được bán khoán, vậy nhiều giúp ta làm vài món y phục."

Mộc Vân Dao hơi hơi cắn cắn môi, đứng dậy đối với Kim phu nhân trịnh trọng hành lễ: "Ta đây sẽ không khách khí mà nhận, lúc này đa tạ phu nhân."

"Vậy mới đúng, mau tới ném thư chút, trong phủ mới tới một vị đầu bếp, điểm tâm làm được vô cùng tốt." Kim phu nhân cười, đem đĩa điểm tâm hướng Mộc Vân Dao đẩy.

Mộc Vân Dao cầm lên một khối điểm tâm, nho nhã nâng cắn một ngụm, mi tâm hơi hơi vừa nhú.

Thấy nàng này biểu tình, Kim phu nhân không khỏi hỏi: "Món điểm tâm này không hợp của người khẩu vị?"

"Cũng không phải, chính là cảm thấy được điểm tâm ăn ăn hơi đắng."

"Đắng?" Kim phu nhân cầm lấy một khối đến ném thử, bên trong gia nhập hạnh nhân khử đi mùi vị tanh nồng của sữa dê, vị nhẩn nhụi, mềm mại, hương vị ngọt ngào, ném không ra chút đắng: "Ta như thế nào không ném ra?"

Mộc Vân Dao vội vàng cười nói: "Chắc là ta chính mình trong miệng có vị đắng, ném sai lầm rồi, phu nhân không cần để ý. Đây trà lại thật sự là không tồi, nếu là ta không đoán sai, lấy được phải là phía tây nam Cánh Lăng Sơn mức nước suối đi?"

Kim phu nhân sững sốt, lập tức kinh ngạc: "Người đây làm sao biết?"

"Lần trước ở trà trang, phu nhân mời ta uống trà, ta cảm thấy được trà hương khác lạ, chính mình đi phao lại như thế nào đều phao không ra cái hương vị kia, sau lại ngẫu nhiên đang lúc biết được, trà trang dùng là nước suối, hôm nay ở phu nhân nơi này một lần nữa ném được đến, tự nhiên liền nhận được."

Kim phu nhân cảm thấy được thực ngạc nhiên, nàng đối với trà đạo cũng không tinh thông, chính là nghe Tuần phủ phu nhân nói, dùng nước suối pha trà vô cùng tốt, lúc này mới sai người chuyên môn từ nơi nào lấy, hôm nay cũng là lần đầu tiên dùng để pha trà, không nghĩ tới Mộc Vân Dao thế nhưng có thể một ngụm đã có thể nhận ra.

"Phiền phu nhân đã lâu, ta trước hết cáo từ." Mộc Vân Dao dứt lời liền đứng dậy rời đi.

Kim phu nhân không biết đang suy nghĩ gì, thế nhưng trong lúc nhất thời không có phản ứng. Ngân Hồng vội vàng tiến lên đem nàng tiễn xuất sân: "Cô nương trên đường trở về phải vô cùng cẩn thận chút, nghe nói bây giờ còn có không ít phu nhân vẫn đang tìm người đầu."

"Đa tạ Ngân Hồng tỷ tỷ nhắc nhở, hai ngày này cũng thỉnh Ngân Hồng tỷ tỷ cần chăm sóc phu nhân nhiều hơn, đồ ngọt gì đó ăn cũng không tốt." Ngân Hồng có chút ngu người không hiểu ý gì, chiếu cố Kim phu nhân là trách nhiệm của nàng, nàng tự nhiên tận tâm, lời này nhắc nhở cũng có chút dư thừa, nhưng Mộc Vân Dao không phải cái loại người nói nhiều, vì sao nói câu dư thừa này đâu?

Ngân Hồng một đường cân nhắc, một đường về tới sân, mới vừa vào cửa bị Kim phu nhân kêu lên đi: "Người đưa Mộc Vân Dao đi ra ngoài, nàng chính là đối với người nói gì đó?"

"Hỏi phu nhân, nàng không đầu không đuôi nhắc nhở ta, làm cho ta chiếu cố ngài cho tốt, còn nói đồ ăn ngọt gì đó cũng không tốt."

Kim phu nhân sắc mặt trầm xuống, ánh mắt nghĩ ngờ đảo qua điểm tâm trên bàn, một hồi lâu mà mới mở miệng: "Người đi đem Trần đại phu mời đến, từ từ, dùng thỉnh Trần đại phu, người đối thân y phục, bao mấy khối điểm tâm, tìm một y quán bí ẩn một chút, làm cho người ta nhìn xem điểm tâm có gì dị thường?"

Ngân Hồng nghe vậy quá sợ hãi: "Phu nhân, chẳng lẽ ngài hoài nghi điểm tâm không sạch sẽ?"

"Ta cũng nói không tốt, kêu người đi người cứ đi đi." Kim phu nhân trong lòng bồn chồn không yên, Mộc Vân Dao tuổi tuy nhỏ, nhưng tính tình trầm ổn, miệng của nàng nhưng có thể ném ra nước pha trà xuất từ đâu, như vậy phía trước nói ném điểm tâm có vị đắng, hẳn là cũng không phải ảo giác mới đúng, hơn nữa nàng còn phá lệ dặn dò Ngân Hồng, tổng hợp lại đứng mấy câu nói, nghĩ như thế nào đều là ở nhắc nhở nàng trong điểm tâm có vấn đề."

Nàng từ nhỏ đã thích đồ ngọt, sau khi gả cho Tào Vận Niên, nhà mẹ đẻ trong phủ còn cố ý thêm vài cái đầu bếp lại đây, chính là vì làm cho đáp ứng khẩu vị quen thuộc của nàng.

Cách đây mấy ngày, đầu bếp chuyên môn phụ trách điểm tâm sinh bệnh, nàng cho bạc làm cho hắn về nhà tĩnh dưỡng, đầu bếp mới này là nhà mẹ đẻ mới đưa tới được, lúc ấy nàng còn cảm thấy được trong lòng ấm áp, nếu là thật sự đích có vấn đề, như vậy.....

Không yên bất an ngồi đợi gần một canh giờ, Ngân Hồng cuống quýt chạy về đến, nhìn thấy Kim phu nhân phủ phủ một tiếng liền quỳ xuống: "Phu nhân, phu nhân..... Điểm ấy tâm..... Điểm tâm....."

Kim phu nhân ổn ổn thân hình, ngón tay hơi hơi buột chặt: "Có cái gì vấn đề, nói đi."

"Nô tỳ tìm vài nhà y quán, ngay từ đầu cũng không có người nói thật, cuối cùng nô tỳ xem này đám đại phu có vẻ úp mở, lúc này mới hứa lấy số tiền lớn, cạy miệng một người, tên đại phu kia nói trong điểm tâm có thành phần của xuyên tằng thảo, xuyên tằng thảo tính hàn, một chút dùng không có quá lớn vấn đề, nhưng nếu là thời gian dài quá, sẽ....."

"Sẽ như thế nào, nói!"

"Se làm cho cung hàn*, khiến nữ nhân không thể thụ thai." Ngân Hồng nói xong, trực tiếp quỳ rạp trên đất không dám ngẩng đầu.

(*hàn là lạnh, cung là tử cung, theo cổ đại, con gái bị cung hàn có thể vô sinh.)

Kim phu nhân bình tĩnh một hồi lâu mà, mới mở miệng: "Người đứng lên, chuyện này tạm thời không cần lộ ra, nhớ kỹ sao?"

"Dạ, phu nhân."

Xuyên tằng thảo, xuyên tằng thảo.....

Kim phu nhân nhắm mắt lại, khóe môi tràn đầy chua xót, không có con nỏ dòng là tức nổi lớn nhất trong lòng nàng, Tào Vận Niên ngoài miệng không nói, trong lòng cũng là có mang khúc mắc, nàng vốn tưởng rằng thiên mệnh như thế, liền nhiều giúp hắn dăng mấy phòng tiểu thiếp, trong ngày thường đối đãi các nàng cũng khoan dung.

Nàng cho tôi bây giờ không nghĩ tới, không phải nàng không thể sinh, mà là có người sau lưng giờ thù đoạn!

Nàng mạnh mẽ mở mắt ra, một đạo ánh sáng lạnh tự trong lòng xẹt qua, nắm chặt tay, móng tay nhiễm huyết đều không thấy: "Nếu để cho ta biết, tâm bệnh tra tấn ta nhiều năm là có người cố ý làm ra, cũng đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!"

Mộc Vân Dao về đến nhà sau, dặn dò Tô Thanh đem cái hộp cất kỹ, không có đem việc khế bán mình đã muốn chuyển dời đến trong tay nàng nói cho mười nữ học đồ. Hiện tại xem ra mười người kia cũng còn tỉnh không tới, nhưng đường xa mới biết ngựa tốt, lâu ngày thấy lòng người, thời gian ngắn ngủn, cần bản nhìn không ra bản tính một người, nhìn lâu một chút, luôn là cách không tới.

Qua hai ngày, Ngân Hồng liền lại tìm lại đây, nhìn thấy Mộc Vân Dao sau, lập tức quỳ gối hành lễ, thái độ cung kính làm cho mười nữ học đồ nhìn kinh ngạc không thôi: "Cô nương, phu nhân thỉnh ngài quá phủ một chuyến."

=====

Mưa bụi: Khuê nữ, ta đây hai ngày tổng cảm giác đi hai bước liền tức ngực khó thở, tứ chi vô lực, người giúp ta nhìn một cái, ta là không phải bệnh nguy kịch? o(╥___╥)o

Mộc Vân Dao:.....

Mưa bụi: Người vì cái gì không nói lời nào, chẳng lẽ thật sự hết thuốc chữa? (°Д°)

Mộc Vân Dao: Người trước đem vụn tay.

=====

Mai bão nhẹ, cả tháng 10 mỗi ngày đều có chương mới.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tú phường có tin tức

Mộc Vân Dao hơi hơi khép mí mắt, lòng mi run rẩy: "Làm phiền Ngân Hồng tỷ tỷ tốn công đi một chuyến, ta đây sẽ theo tỷ qua."

Thấy nàng nói xong muốn hồi lễ, Ngân Hồng vội vàng lắc mình tránh thoát: "Cô nương chiết sát nô tỳ, xe ngựa cũng đã bị tốt lắm, nô tỳ ở cửa chờ cô nương."

Thấy nàng trên mặt mang thần sắc sợ hãi, Mộc Vân Dao chính là khẽ cười cười, cũng không có nói thêm nữa cái gì, trở lại phòng, cùng Tô Thanh nói một tiếng liền đổi hạo y phục, theo Ngân Hồng xuất môn lên xe ngựa.

Trong Tào phủ, một đường đi tới như trước ngay ngắn, chính là tất cả hạ nhân, tựa hồ ai cũng căng thẳng, thần sắc hơi có chút nom nớp lo sợ.

Mộc Vân Dao nhìn đến Kim phu nhân, nhất thời bị sắc mặt của nàng cả kinh: "Phu nhân, ngài đây là làm sao vậy?"

Ngày xưa nét mặt tối sáng Kim phu nhân lúc này sắc mặt trắng bệch, mặt mày trong lúc đó mang theo nồng đậm ừ rừ, nghe được giọng nói Mộc Vân Dao, đứng dậy tiến lên cầm tay nàng, đối với một bên thị nữ phát tay nói: "Các người đều đi xuống đi."

Đợi cho thị nữ đều lui ra, Kim phu nhân lời kéo Mộc Vân Dao ngồi vào một bên, về mặt tiêu tụy, thanh âm sâu khổ: "Vân Dao, ta không biết nên như thế nào cảm tạ người, nếu không phải người, ta sợ cả đời cũng bị chẳng hay biết gì."

Nhìn nữ tử ngày xưa kiên cường quả cảm biến thành bộ dạng hiện giờ, Mộc Vân Dao cũng hiểu được trong lòng có chút không thoải mái, nàng đối Kim phu nhân, vẫn là cực kỳ tán thưởng: "Phu nhân chính là điều tra tới cái gì rồi?"

"Ở trong điểm tâm trước đây mà người ném có vị đắng, ta liền làm cho Ngân Hồng trộm đi tìm đại phu kiểm chứng, cuối cùng ở điểm tâm giữa phát hiện xuyên tằng thao, thứ này là vật đại hàn, ta đây vì sao nhiều năm không có con nói dòng, đó là bởi vì lâu dài ăn nó gây ra." Kim phu nhân cũng không có giấu diếm, đem những chuyện điều tra được đối Mộc Vân Dao nói thẳng ra.

"Ta mặc dù là đích thứ nữ trong gia tộc, nhưng từ trước không có chịu qua những thủ đoạn hèn hạ gì, sau lại xuất giá, trong gia tộc cho đồ cưới cũng phong phú, ta vốn tưởng rằng chính mình chịu gia tộc coi trọng, còn trộm mừng thầm thật lâu, nhiều năm như vậy lại khổ tâm giúp gia tộc tìm cách, ai biết? Kết quả là mới phát hiện chính mình bắt quả là một quả quả cò cho người ta lừa dối....."

Mộc Vân Dao cũng không có nhiều cảm giác ngoài ý muốn, dám công khai thêm điểm chân tay trong điểm tâm của Kim phu nhân, thời gian dài như vậy còn không có người điều tra ra, tất nhiên là người Kim phu nhân hoàn toàn không đề phòng: "Phu nhân cũng không cần quá đau khổ, hiện tại biết cũng không chậm, nếu cũng đã tra ra nguyên nhân, đúng bệnh hốt thuốc là được."

Kim phu nhân cười khổ một tiếng, cầm lấy khăn tay chà lau nước mắt: "Làm sao có thể dễ dàng như vậy, nhiều năm như vậy, cơ thể của ta sợ là sớm đã tổn hại thấu triệt."

"Phu nhân tính tình ôn hòa, ngày thường lại làm việc thiện vô số, trời cao nhất định sẽ không khất khe phu nhân như vậy, chỉ cần kiên nhẫn điều dưỡng, tất nhiên có thể chữa khỏi."

Kim phu nhân một phen cầm tay Mộc Vân Dao, thanh âm mang theo vội vàng: "Vân Dao, người có thể có biện pháp giúp ta điều dưỡng thân thể, chỉ cần ta có thể được đến nhất tử bán nữ*, chỉ cần việc ta có thể làm được, người nói cái gì ta đều đáp ứng!"

*nhất tử bán nữ: có trai có gái

Ở trong ánh mắt khẩn trương của Kim phu nhân, Mộc Vân Dao chậm rãi gật gật đầu: "Phu nhân, ta tuy rằng y thuật có hiểu biết, nhưng so với chân chính đại phu đến, quả thật không bằng, chỉ có thể làm hết sức."

"Hào, hào, làm hết sức liền hảo." Kim phu nhân vui mừng.

Nàng biết mình thành công, Mộc Vân Dao trước đó đã uyển chuyển nhắc nhở, tất nhiên là một ngụm liền nếm điểm tâm chứa là cái gì vậy, nói cách khác nàng tất nhiên là biết y thuật. Hiện giờ nàng chỉ cảm thấy chung quanh nguy hiểm chồng chất, nếu là sẽ tìm một cái đại phu, ai biết có phải hay không bị người nhà mẹ đẻ mua được? Hơn nữa một khi để lộ tiếng gió, còn không biết người nhà mẹ đẻ bên kia sẽ phản ứng như thế nào: "Vân Dao, ta cũng không biết nên như thế nào cảm tạ người mới tốt."

"Phu nhân nếu là thật sự tâm cảm thấy được bản khoan, thật thực có thể giúp ta một việc." Mộc Vân Dao mỉm cười mở miệng.

"Người nói, người cứ nói, chỉ cần ta có thể làm khẳng định giúp." Nàng như vậy trực tiếp mở miệng, nhưng thật ra làm cho Kim phu nhân cảm thấy được trong lòng có nắm chắc, Mộc Vân Dao dám trực tiếp đưa ra điều kiện như vậy, tất nhiên là có tin tưởng giúp nàng điều dưỡng tốt thân thể.

"Ta nghe nói phu nhân ở trong Cảnh Lăng thành kinh doanh một nhà tửu lâu, chính là bị Vọng Phong Lâu ảnh hưởng, sinh ý cũng không thể hảo, ta nghĩ muốn đem tửu lâu của phu nhân thuê xuống, phí thuê dựa theo thị trường có thể." Mộc Vân Dao nhìn hồi lâu, mới chọn trúng cái địa phương kia, con đường không tới, lại có Kim phu nhân này ở hậu trường, nghĩ đến Thái Nguyệt Các đó có tâm khổ xử, cũng muốn hảo hảo mà suy nghĩ, suy nghĩ.

"Tửu lâu kia lỗ quá nhiều, ta đã sớm không muốn làm, người nếu nhìn trúng nơi đó, trực tiếp cầm dùng cũng được, nói cái gì thuê đâu!" Kim phu nhân trong lòng an tâm một chút, lập tức khôi phục năm phần thần thái, giọng kêu Ngân Hồng tiến vào, làm cho nàng chạy nhanh đi lấy khế ước mua bán nhà.

"Phu nhân, đều nói thân huynh đệ có môn tính số đâu, tửu lâu ở con đường tốt như vậy, hàng năm tính tiền thuê cũng muốn mấy ngàn lượng, ngài nếu là tặng không cho ta dùng, ta sợ ngày đêm khó an tâm." Mộc Vân Dao, ý cười chân thành tự nhiên, đối Kim phu nhân nói chuyện thân cận vài phần, nhưng cũng không có quên tôn ti.

Kim phu nhân cân nhắc trong chốc lát, thống khoái gật đầu: "Hảo, bất quá hiện giờ thị trường có chút sai lệch, người chỉ cần dựa theo thị trường đưa ra thất phần tiền thuê liền hảo, nhưng không cho tái cự tuyệt, như vậy ta sẽ có thể thực sinh khí."

Mộc Vân Dao ý cười sáng lạn, đứng dậy nhu thuận hướng Kim phu nhân hành lễ: "Tạ phu nhân, vậy chờ ta kiểm đồng tiền lớn, lại mang theo hậu lễ đến tạ ơn phu nhân."

Kim phu nhân bị bộ dáng của nàng chọc cười, chỉ cảm thấy trong lòng cũng thoải mái vài phần: Nếu là sớm phát hiện có người âm thầm hại nàng, nghĩ đến đứa con của nàng hẳn là cũng có thể lớn bằng Mộc Vân Dao.

Cầm khế được mua bán nhà, vừa cẩn thận nghĩ tốt lắm khế cho thuê, song phương tự mình kí tên đề xuống đầu tay sau, Mộc Vân Dao tú phờng liền xem như có tồn tại.

Kim phu nhân nhiệt tình mời ăn cơm, Mộc Vân Dao lần này không có cự tuyệt, nhìn đến thức ăn trên bàn, không khỏi hơi hơi sùng sốt.

"Có thể cảm thấy được ăn không quen, nếu là muốn ăn cái gì, nói cho Ngân Hồng, làm cho nàng đi phòng ăn phân phó một tiếng có thể." Cái đầu bếp mới chuyên làm món chính, đã muốn bị nàng âm thầm động thủ bị thương ngón tay, không cái một hai tháng là dưỡng không tốt.

"Cũng không có cái gì ăn không quen, chính là hải sản loại trời sanh tính hàn, mẫu thân luôn không cho ta ăn. Hôm nay ở phu nhân nơi này, chính là muốn ăn dù." Mộc Vân Dao cũng không có quá mức thật cẩn thận, hiện giờ nàng cùng Kim phu nhân quan hệ càng tiến thêm một bước, nếu là quá mức xa cách, ngược lại là làm cho Kim phu nhân cảm thấy được lo lắng.

Kim phu nhân sắc mặt trầm xuống, lập tức cười khổ một tiếng: "Xem ra ta không nghĩ tới chuyện tình còn có rất nhiều, ta mới trước đây liền tham ăn, cũng đã được nghe nói một ít hải sản có tính hàn, nhưng bà vú lại cực kỳ dung túng ta, còn nói chỉ cần ăn thêm miếng gừng liền ấm ngay, cũng không có trở ngại, cái thói quen này cũng liền vẫn bảo lưu tới giờ."

"Ngẫu nhiên ăn một ít là không có gì vấn đề, chỉ cần không phải mỗi ngày đều ăn là có thể."

Một bữa cơm Kim phu nhân ăn được có chút thực không biết vị, Mộc Vân Dao lại cực kỳ vờ lòng, có chút thức ăn, chính là có tiền cũng mua không được, nhưng nàng về sau tích góp tiền bạc, cũng tất nhiên làm cho mẫu thân thường thức được thiên hạ nỡ thực.

Ăn cơm xong, Mộc Vân Dao phải giấy bút lại đây, cẩn thận đem những điều cần chú ý cho việc điều dưỡng thân thể viết trên giấy: "Phu nhân trong ngày thường cần phải chú ý một ít, hiện tại tới rồi mùa hạ, chính là thời điểm tốt xua tan hàn khí, điều dưỡng tốt lắm làm ít công to."

"Được." Lại bị Kim phu nhân lôi kéo nói một hồi lâu, Mộc Vân Dao mới có thể rời đi.

Chương sau lại có tiểu kịch trường.....

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chuẩn bị trước khai trương

Nàng đi rồi, Kim phu nhân trên mặt ý cười nhạt dần.

Ngân Hồng có chút thật cẩn thận hỏi: "Phu nhân, ngài cảm thấy được Mộc Vân Dao có thể tin sao?"

"Tạm thời nhìn không ra vấn đề gì." Kim phu nhân đánh giá trong tay tờ giấy viết các việc cần chú ý, trong lòng cũng khó lấy xác định, muốn nói nàng có thể tin, nàng mới mười ba tuổi tuổi, nếu nói là không thể tin, thù, y phục, hương lộ, trà, hiện giờ hơn nửa tính thông được lý, thấy thế nào nữ hài tử ở tuổi này có thể nắm giữ.

"Nô tỳ luôn cảm thấy được vị cô nương Mộc Vân Dao này không giống phàm nhân."

"Ít nhất hiện tại mà nói, chúng ta cùng nàng quan hệ tốt, nàng tâm tư tinh tế, chỉ cần chúng ta kiệt lực giữ gìn, phần tình cảm này có thể duy trì, đối ta có lợi vô hại, về sau người đối nàng phải cung kính một ít, hiểu chưa?"

"Dạ, phu nhân, nô tỳ hiểu được." Ngân Hồng trong lòng có chút bất an, nàng thái độ trước kia có thể không tính là hiền lành, còn thu Mộc Vân Dao trăm lượng bạc, phu nhân hiện giờ đều có cầu nàng, như vậy nàng có thể hay không lòng mang khó chịu, âm thầm cho mình hạ gắng chân?

Về đến trong nhà, Mộc Vân Dao lập tức nhanh chóng lôi kéo Tô Thanh hướng ra phía ngoài đi: "Mẫu thân, đi mau, con sẽ dẫn nương đi xem xem con mới tìm được."

"Cái đứa nhỏ này, chậm một chút, chậm một chút."

"Đây chính là châu châu báu của chúng ta, đương nhiên phải nhanh chút nhìn." Mộc Vân Dao lôi kéo Tô Thanh lên xe ngựa, ở trên xe như cũ lưu riu nói không ngừng: "Mẫu thân, người cảm thấy được tú phờng chúng ta gọi là gì tốt? Đại chương quý là nương, con là tiểu chương quây, Cẩm Lan các nàng là người làm thuê....."

Nhìn nàng vui mừng bộ dáng, Tô Thanh cũng không khỏi cảm giác vui vẻ: "Hảo, con nói cái gì cũng tốt."

Mộc Vân Dao cười cong mắt, thẳng đến xuống xe ngựa, trong tròng mắt còn chói lọi ánh sáng vui vẻ, Lục Lượng đem xe ngựa dừng ổn, khoe mắt lại gặp bộ dáng nàng, động tác bức ngựa không khỏi dừng một chút.

Chương quây từ lâu Kim Tiền bước nhanh đi ra, nhìn đến Mộc Vân Dao cung kính hành lễ: "Tiểu nhân Kim Tiền, gặp qua Tô phu nhân, gặp qua Mộc cô nương, Kim phu nhân đã muốn đã phân phó, làm cho ta chờ cô nương, có cái gì cần làm xin ngài cứ việc phân phó."

Mộc Vân Dao không khỏi cảm khái Kim phu nhân chu đáo, sợ là Kim phu nhân ở hai người bọn họ thương định tốt cho khế cho thuê sau, liền lập tức phân phó người đến báo cho biết, báo cho chương quây từ lâu: "Đa tạ Kim chương quý." Cái tên thật may mắn, nếu là người không tốt, nhưng thật ra có thể giữ lại sử dụng tiếp.

"Cô nương khách khí"

Mộc Vân Dao lôi kéo Tô Thanh đi vào trọng tiểu lâu, nơi này có ba tầng, bên trong vô cùng rộng lớn, bởi vì trước đây là từ lâu, lầu một không gian khá rộng, lầu hai lại thành từng nhà gian, trang trí càng thêm tinh xảo một ít, về phân ba tầng, cũng không có đối ngoại mở ra.

"Mẫu thân, người cảm thấy được như thế nào?"

Tô Thanh tự nhiên là không có không hài lòng, chính là lo lắng giá: "Tiền thuê sợ là không tiện nghị đi?"

"Từ lâu này là sản nghiệp của Kim phu nhân, con cùng phu nhân giao hảo, Kim phu nhân nguyện ý lấy bảy phần giá thị trường cho con thuê, tiện nghi thực. Dựa theo thị trường, một năm cho thuê, cũng có không sai biệt lắm hai ngàn lượng bạc, dù sao khu vực cùng kết cấu đều tốt, chính là, không cần phải... Mẫu thân thích là được."

Tô Thanh vừa nghe chỉ thu bảy phần giá thị trường, lập tức nhẹ nhàng thở ra: "Kim phu nhân chiều cổ con như vậy, con tất nhiên cũng muốn thành tâm đối đãi."

"Dạ, mẫu thân, người yên tâm, chờ tú phờng chúng ta khai trương, về sau Kim phu nhân y phục ta miễn phí làm."

"Vậy được." Tô Thanh gật đầu, rồi sau đó lại bổ sung một câu: "Ngày lễ ngày tết, cũng có thể chuẩn bị nhiều chút lễ vật mới phải. Kim phu nhân thân phận tôn quý, Vân Dao làm y phục mặc dù tốt, nhưng rốt cuộc quá

mức đơn giản."

Mộc Vân Dao vội vàng đáp ứng: "Đúng a, đều nghe mẫu thân." Mẫu thân tự nhiên không biết, hiện tại chính là có rất nhiều người đang cầm bạc sắp xếp hàng dài làm cho nàng hỗ trợ làm y phục, đợi cho tú phường sinh ý mở rộng, y phục mà nàng tự mình làm lại thành tiền kim khó cầu!

Kim chương quý xem xét chuẩn thời cơ, tiến lên cẩn thận giới thiệu: "Phu nhân, cô nương, người xem từ lâu có cái chỗ gì cần sửa, hai vị định hảo sau, ta sẽ lập tức an bài nhân thủ khởi công, không tới nửa tháng, tú phường có thể khai trương."

Hiện tại nghe một chút, Tô Thanh đã cảm thấy trong lòng vui mừng: "Nơi này trang trí tinh xảo như thế, cũng không có gì phải sửa đi..... Dao nhi, con cứ nói đi?"

"Từ lâu người đến người đi, mà tú phường của ta còn tiếp đãi một ít khách nữ, cũng hay là muốn sửa lại, hôm nay chúng ta xem trước một chút, chờ sau khi trở về, lại thiết kế bản vẽ, lại làm cho người đưa tới cho chương quỹ."

"Được." Kim chương quý vội vàng đáp ứng.

Hai người ở trong từ lâu từ cao đến thấp vòng vo vài vòng, lúc này mới cảm thấy được thỏa mãn, thương lượng về nhà làm một ít đồ ăn chúc mừng, mới vừa ra khỏi cửa liền nhìn đến theo trên xe ngựa bước xuống là Thái Nguyệt Các chương quỹ.

Thái Nguyệt Các chương quỹ da mặt vừa có rút, một cổ tức giãn này lên, tức giãn đến mặt đỏ lên: "Ngươi..... Ngươi....."

Mộc Vân Dao cũng là khuôn mặt tươi cười đón chào, chính là ánh mắt cường điệu ở trên lông mày hân hoan quét một vòng, trong mắt ý cười càng đậm: "Chương quỹ, biệt lai vô dạng* nha?"

(*Biệt lai vô dạng: hi vọng bạn vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay)

"Hừ, đương nhiên không có như Mộc cô nương đắc chí ha hề." Vốn tưởng rằng Xuân Tú Phường rồi ngã xuống sau, Thái Nguyệt Các sinh ý sẽ đỡ hơn, nhưng ngàn vạn không nghĩ tới, những người đó thà rằng cầm bạc chờ, cũng không nguyện ý đến mua y phục Thái Nguyệt Các tí mĩ làm ra, đầu số hết thầy chính là trước mắt tiêu nha đầu!

"Thái Nguyệt Các chương quỹ tán thưởng, buồn bán nhỏ, sợ là không sánh bằng chương quỹ một đầu ngón tay."

Thái Nguyệt Các chương quỹ trong con giận dữ, vừa muốn nói cái gì, liền nhìn đến Lục Lượng ôm kiếm lời kéo xe ngựa đi tới, nhất thời cả kinh lui ra phía sau từng bước: "Son thủy hữu tương phùng, ngày sau ta cùng mộc cô nương coi như là đồng hành, cô nương cẩn thận trọng mới tốt."

(*Son thủy hữu tương phùng: núi và nước cũng có ngày gặp nhau)

"Đa tạ chương quỹ nhắc nhở, lại nói tiếp, cùng chương quỹ gặp qua rất nhiều lần, lại chưa thỉnh giáo chương quỹ tôn tính đại danh?"

Thái Nguyệt Các chương quỹ chỉ cảm thấy vừa mới phen độc ác nói, giống như một quyền đánh vào bông: "Đàm Lỗ!"

Mộc Vân Dao cười gật đầu: "Đàm chương quỹ, hôm nay không có phương tiện, ngày khác lại mời ngươi uống trà, cáo từ."

Thái Nguyệt Các chương quỹ một hơi ngán ở yết hầu, sững sờ một hồi lâu mà, mới vững vàng hơi thở, nhìn về phía một bên mỉm cười Kim chương quý: "Kim chương quý, ta nghe nói Kim phu nhân muốn đóng cửa từ lâu, cố ý tiến đến hỏi, có không đem nơi này tiêu lâu thuê lại?" Hân muốn mở rộng quy mô Thái Nguyệt Các, ở chỗ này khai một cái chi nhánh.

"Không khéo, nơi này đã được thuê."

"Thuê? Cho ai thuê?"

"Vừa mới Đàm chương quỹ không phải đã muốn gặp qua."

"Ngươi là nói..... Cái tiêu nha đầu kia?"

Kim chương quý trên mặt ý cười phai nhạt đậm, ôm quyền lặc lặc: "Còn có rất nhiều sự tình phải làm, ngày khác lại thỉnh Đàm chương quỹ uống trà."

Một hồi lâu mà, Thái Nguyệt Các chương quỹ mới hồi phục tinh thần lại, vừa mới cái kia Kim chương quý là ở cho mình sắc mặt xem đi, hơn nữa còn là bởi vì hân nói một câu tiêu nha đầu, đã đưa khiến cho hân lạnh nhạt, cái Mộc Vân Dao kia rốt cuộc là người nào, thế nhưng làm cho Kim phu nhân cùng Kim chương quý đều đối nàng vài phần kính trọng?

Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh liền tiếp thương lượng ba ngày, mới hoàn thành bản vẽ sửa từ lâu. Đem bản vẽ đưa cho Kim chương quý sau, Mộc Vân Dao liền chuyển tâm chuẩn bị việc khai trương.

Mưa bụi: Như vậy cũng có tiêu kịch trường..... Thế nào, liền hỏi ngươi kinh hãi đến sợ không?

Mộc Vân Dao: Trước ngươi không phải nói, không có tiêu kịch trường sẽ mập thêm 3 cân sao?

Mưa bụi: Có khuê nữ như ngươi sốt ruột mới phải béo tam cân, bán cái manh cầu cũng sẽ không! ٩(^ ^)۶

Mộc Vân Dao: Bán ngươi

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Nghê vi y hề phong vi mã*

*nghê: trời, mây ngũ sắc

*lấy trời làm áo, gió làm nền

Trong mười nữ học đồ, Cẩm Lan cùng Cẩm Xảo tay nghề tốt nhất, nàng kêu hai người giúp nàng chuẩn bị một ít vật trang trí tú phẩm. Còn lại phải hai cái có vẻ chột dạ cho bạc đi mua sợi tơ cùng vài dệt. Người khác cũng đều phân bắt đồng công tác, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người công việc lu bù lên.

Duy độc Tô Thanh phá lệ thanh nhàn, giúp Mộc Vân Dao đem sợi tơ phách hảo sau, nàng có chút ngọt ngọt: "Dao nhi, nếu không mẫu thân cũng giúp con thêu vài thứ đi?"

Mộc Vân Dao động tác tay dừng lại, nhìn đến Tô Thanh ánh mắt hi vọng, trong lòng nhất thời căng thẳng, đều do nàng, nhất thời vội quá liền quên mẫu thân: "Mẫu thân, ta phía trước không phải nói, ngài chính là đại chương quỹ tú phường chúng ta, tên tiệm ngài có thể nghĩ tốt rồi sao?"

"Mẫu thân cũng không biết đặt tên....." Tô Thanh vội vàng lặc đầu.

"Chọn tên tốt rồi đi làm thành bảng hiệu, ít nhất cũng muốn mất hơn mười ngày, mẫu thân hai ngày này nếu là không mau chút nghĩ ra được, đến lúc đó tú phường chúng ta nên không có bảng tên để treo." Mộc Vân Dao một bộ chính ngài nhìn mà làm, sau khi nói xong liền trực tiếp cúi đầu thêu đồ đạc của mình tiếp.

Tô Thanh đứng dậy qua lại đi lại sau một lúc lâu, bỗng nhiên vỗ tay: "Ta nhớ rõ trước đó vài ngày mưa đến không ít sách, ta đi nơi đó tìm tìm một cái, nhìn xem trong sách có thể có tên thích hợp."

Mộc Vân Dao cười khẽ gật đầu: "Đúng a, đều nói trong sách đều có Hoàng Kim Ốc, trong thư đều có Nhan Như Ngọc, ngay cả Nhan Như Ngọc đều có, tìm cái tên tú phường hẳn là không khó."

Tô Thanh quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, trực tiếp đi ôm một đồng sách lại đây, cẩn thận bắt đầu tìm kiếm, nàng đi theo Mộc Thành học chữ, bởi vậy đại bộ phận đều biết, chính là, tên này là lấy cho tú phường nhà mình, liền thấy thế nào như thế nào cảm thấy được không thích hợp.

"Dao nhi, con cảm thấy được Thái Hà Các như thế nào?"

"Tốt, rất tốt nghe." Mộc Vân Dao gật đầu, lời còn chưa nói hết, Tô Thanh chính mình liền trực tiếp phủ nhận.

"Không được, đây không phải là cùng cái Thái Nguyệt Các kia không sai biệt lắm sao, cái tên chương quấy kia luôn âm dương quái khí, còn chuyên môn nhắm vào con, không thể cùng Thái Nguyệt Các có chỗ tương tự, kia Như Xuân Phường như thế nào?"

"Uh, cũng không sai."

"Không được, không được, mang chữ xuân điềm xấu, kia Xuân Tú Phường đều không hay ho phải đóng cửa."

Mộc Vân Dao buồn cười, đơn giản cũng không sót ruột, có thể cho mẫu thân chậm rãi nghĩ cẩn thận.

Ba ngày sau, Tô Thanh cảm thấy được đầu óc của mình đều phải không vòng vo, rốt cục suy sụp đem sách cầm trong tay buông: "Thật sự là không nghĩ ra được."

Bỗng nhiên, nàng ánh mắt Vô Ý đích đảo qua mở ra đích sách, nhìn đến một cái chữ nghe, chữ nghe cũng không phải sai, nghe..... vân: "Dao nhi, con cảm thấy được Nghe Vân Phường như thế nào?"

Mộc Vân Dao thu hào cây kim cuối cùng ngừng đầu: "Nghe Vân Phường, nghe vì y này Phong vì mã, vân chi quân này đều mà đến hạ, Nghe Vân Phường, thật là dễ nghe, vân là mẫu thân có học vấn!"

Nói xong, lập tức đến bàn, trải ra lên tờ giấy hơi trầm ngâm, rồng bay phượng múa viết thượng Nghe Vân Phường ba chữ.

Nàng am hiểu bắt chước bút tích người khác, lúc trước bị bắt buộc đưa vào viết Vương Phủ, ở trong phòng nhìn đến qua một bộ tranh chữ, mặt trên nét chữ có đầu bút lông như dao, gần cốt lạng keng, làm cho người ta xem liếc mắt một cái đã cảm thấy giống như chiến mã chạy chồm, chiến tranh rà rích.

Vừa mới vừa nghĩ tới phải viết bảng hiệu, nàng theo bản năng thấy nét chữ này thích hợp, viết hào lúc sau cẩn thận ngắm nghía, lại cảm thấy được làm cho lòng người thư sướng.

Nàng hiện giờ chính là một thanh lợi kiếm, lợi kiếm dễ sáp nhập Tô gia cùng Tần vương yết hầu, nét chữ đàng đàng sát khí như vậy xứng nàng lại không còn cái nào thích hợp quá!

"Mẫu thân mau nhìn xem, cảm thấy được thế nào?"

"Mẫu thân tuy rằng nhận thức chữ, nhưng cũng không hiểu thư pháp, con cảm thấy được hào là đến nơi." Tô Thanh ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng có chút bồn chồn, nhìn chữ này thấy thế nào quá dọa người đi, về sau sẽ không đem khách nhân dọa chạy đi?

Mộc Vân Dao cảm giác cảm thấy mỹ mãn, vội vàng gọi tới Lục Lượng làm cho hắn đi làm bảng hiệu.

Trong Cánh Lãng thành, rất nhiều người cũng biết Kim phu nhân đóng tửu lâu của mình, sau đó đem địa phương đem cho tiểu cô nương trước đó giúp nàng làm y phục thuê lại, lại nghe đến sau khi vào lại trang trí lại tửu lâu, không khỏi âm thầm chú ý.

Kim phu nhân chỉ cần một bộ y phục, ở yến hội của Tuần phủ đại nhân làm náo động lớn, còn đưa tới hồ điệp làm cho hoàng thượng mặt rồng vui vẻ, trực tiếp hạ chỉ tăng chức quan của Tào Vận Niên. Bọn họ đều là người, trong miệng khen ngợi Kim phu nhân thành tâm động thiên địa, kì thực cũng biết, tất nhiên là do bộ y phục đầu điểm huyền cơ.

Bởi vậy, nghe nói Mộc Vân Dao phải mở tú phường sau, liền lúc nào cũng ngóng nhìn tiểu lâu nhanh tu chỉnh xong, hiện giờ trên người không có một kiện đặc biệt định chế y phục, đi tham gia yến hội, đều cảm thấy được lo lắng. Dù sao, Tuần phủ phu nhân cũng là đối Mộc Vân Dao làm y phục khen không dứt miệng.

Nếu là các nàng cũng có thể giống Kim phu nhân giống nhau mặt mày rạng rỡ, tổn nhiều tiền hơn cũng nguyện ý.

Lại qua ước chừng nửa tháng, Cánh Lãng thành các quý phu liền nhận được một tập quyền thật dày. Trên bìa mặt tập chữ vàng ba cái chữ to khí thế kinh người: Nghe Vân Phường!

Hãy nhìn xem ba cái chữ to này, khiến cho người cảm thấy được trong lòng chiến chiến, giống như trước mắt có đao kiếm xẹt qua! Nghe nói Nghe Vân Phường là một tú phường a, chẳng lẽ làm chính là giết người làm mua bán?

Chờ mở tập ra nhìn đến bên trong gì đó, càng phát ra cảm thấy được kinh ngạc, bên trong không phải giấy, mà là thật dày tú bố (vải thêu), mỗi một tấm vải đều dùng là phong vàng dán bên cạnh, trên tú bố còn lại là một đám mỹ nhân rất sống động, có tự mình soi gương, có trang điểm bên hiên cửa sổ, có hoa rơi là tả, có nhìn trắng mà múa.....

Tú bố ước chừng có hai mươi trang, mỗi một trang sẽ là một mỹ nhân tư thái bất đồng, khí chất khác nhau, nhưng mỗi một cái đều xa hoa, có thể nói là quốc sắc thiên hương.

Bắt được tập, không ít phu nhân tức giận thiếu chút nữa thiêu hủy, sao không đưa cái này cho lão gia còn đi, đưa cho các nàng nữ tử có ích lợi gì, nhìn xong tâm sinh ghen tị sao?

Chờ nhìn đến theo tập kèm theo thiệp mời, không khỏi dấy mặt kinh ngạc, vội vàng ôm lấy tập cẩn thận ngắm nghía, lúc này mới phát hiện, các mỹ nhân trên tú bố đều là dùng châm tuyến thêu ra, nhìn trang sức tinh xảo hoa mỹ, giống như y phục sẵn có, cũng có thể ở Nghe Vân Phường mua được!

Lại đánh giá mỹ nhân trên tú bố, nhất thời cảm thấy được thuận mắt đứng lên, chỉ cần các nàng mặc y phục cùng trang sức như vậy, cũng tất nhiên sẽ trở nên đẹp như vậy.

Một ngày này, không biết có bao nhiêu hạ nhân tụ tập ở dưới tiểu lâu, cho nhau hỏi thăm Nghe Vân Phường rốt cuộc khi nào thì khai trương. Chính là các phu nhân đợi một ngày lại một ngày, cổ đều đã dài quá, lại chậm chạp không có thu được tin tức Nghe Vân Phường khai trương.

Trong Tào phủ, Kim phu nhân đánh giá trong tay một lọ sứ trắng, bên trong một đám hoa hồng bao nhan sắc tiên diễm, thoáng vừa nghe, mùi thơm ngát xông vào mũi, thần tình sắc mặt vui mừng nhìn về phía Mộc Vân Dao: "Người hiện giờ sự tình cũng nhiều, làm mấy thứ này phá lệ tổn thời gian quá nhiều, chỉ cần phân phó Ngân Hồng một tiếng cũng được, làm gì tự mình động thủ?"

"Ta xem phu nhân cũng yêu trà, chính là lá trà tinh tinh lạnh, mỗi ngày dùng để uống đối thân thể cũng không nhiều ít có ích, bao thuốc hoa hồng dùng lưu thông khí huyết cùng huyết, nhuận phụ dưỡng nhan, nhất là có thể điều trị nguyệt sự, vừa lúc trước đó vài ngày đường hoa hồng mới nở rộ, ta chỉ chọn lựa nụ hoa phơi nắng 12 ngày, làm thành một chút như vậy, liền đưa lại đây cho phu nhân, trước xin thứ lỗi. Về sau muốn uống sẽ làm phiền Ngân Hồng tỷ tỷ, dù sao đám hoa hồng trong viện đều bị ta dây vô đến không còn như trước."

Gặp Mộc Vân Dao thái độ thân cận, càng biểu lộ vô ý tranh đoạt, Ngân Hồng nhất thời cảm thấy được an ổn rất nhiều: "Nô tỳ ngày mai liền đi tìm một ít nụ hoa phơi nắng, bảo đảm làm cho phu nhân cùng cô nương uống cái đủ."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Khai trương đại cát

Kim phu nhân không khỏi cười cười, đồ vật này nọ mặc dù nhỏ, nhưng bên trong chứa hàm lượng cũng không nhẹ, vội vàng làm cho Ngân Hồng cầm bình đi xuống phao hai nụ, thoáng vừa nghe mùi hoa xông vào mũi, quả thực làm cho lòng người thoải mái.

"Vân Dao, ta chính là đầu nghe nói, Nghê Vân Phường của ngươi nếu là nếu không khai trương, các phu nhân chờ đó mắt, sẽ phái người tìm tới nhà ngươi đi."

Kim phu nhân tự nhiên cũng nhận được bản tập kia, sau khi xem xong không khỏi cảm thán Mộc Vân Dao tâm tư tinh xảo, chính nàng nhìn, cũng không thể không muốn đem y phục trang sức trên bản tập đều mua đủ, sau đó mỗi ngày thay phiên mặc.

Mộc Vân Dao móc ra một phần thiệp mời: "Ba ngày sau liền khai trương, đây không đặc biệt tiến đến đưa thiệp mời, phu nhân nếu có thì giờ rảnh, nhất định phải tới, hân hạnh được đón tiếp."

"Kia tự nhiên là nhất định phải đi, nhìn đám y phục trang sức trên bản tập kia, ta đều mất thêm thật. Lúc này đây ngươi tu chỉnh tiểu lâu đều dùng thời gian dài như vậy, nghĩ đến bên trong cũng là long trời lở đất, nếu không tự mình đi xem liếc mắt một cái, không biết phải tiếc nuối bao lâu."

Mộc Vân Dao ý cười nhẹ nhàng: "Ta đây liền ba ngày sau, xin đợi phu nhân đại giá."

Ba ngày thời gian nháo lên một cái mà qua, Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao sớm liền đứng dậy, rửa mặt chải đầu đôi hạo y phục sau đi xuống lầu.

Tiểu lâu nguyên bản có ba tầng, Mộc Vân Dao đổi ba tầng kết cấu cũng không có thay đổi nhiều lắm, lầu một đại sảnh cái bàn linh tinh toàn bộ đem đi ra ngoài, thay vào đó thành nơi nghỉ ngơi đợi thử xiêm áo, lầu hai như trước là nhà gian, bất quá có vài phòng đã thông, làm cho địa phương càng thêm rộng mở, có thể dùng đến tiếp đãi khách quý, lầu ba không như thế nào thay đổi, còn tăng thêm một ít đồ vật này nọ, cho nàng cùng Tô Thanh cùng với mười tên học đồ nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh xuống, Kim chương quý vội vàng cười đón nhận: "Gặp qua phu nhân, cô nương, cũng đã chuẩn bị tốt, có thể khai trương."

Mười tên nữ học đồ cũng là thần sắc nhảy nhót, Mộc Vân Dao sớm đã cùng các nàng nói rõ, mỗi người làm thành một kiện xiêm y, đều có mười lượng bạc tiền thưởng, đãi ngộ như vậy, đốt đèn lồng đều khó tìm, dù sao mười lượng bạc cũng đủ một nhà bình thường một năm chi phí sinh hoạt.

Mộc Vân Dao nhìn về phía Tô Thanh: "Mẫu thân hôm nay khai trương đại cát, thứ nhất đốt pháo, nương mau tới tới điểm."

"Này..... Này thích học sao?" Này đó thời gian đi theo Mộc Vân Dao kiến thức rất nhiều, Tô Thanh nhân giới có chút biến hóa, nhưng cẩn thận chặt chẽ tính tình như trước làm cho nàng làm việc bỏ tay bỏ chân.

Mộc Vân Dao đến Tô Thanh phía sau phụ giúp nâng hướng cửa đi: "Mẫu thân là đại chương quý, thứ nhất quai pháo tự nhiên hẳn là ngài tới châm!"

Kim chương quý đã đem pháo treo hảo, cẩn thận ở hợp quet thượng sắp một cây trúc, để ngựa châm pháo thời điểm thương tổn tới tay, sau đó đưa cho Tô Thanh: "Phu nhân thỉnh."

Tô Thanh hai gò má ửng đỏ, quay đầu lại nhìn đến thần sắc Mộc Vân Dao cổ vũ, chịu đựng kích động trong lòng đi lên trước, điểm hai lần mới đem pháo châm, nghe vui mừng tiếng bùm bùm, trên mặt lộ ra sáng lạn ý cười.

Chờ đốt xong pháo thứ nhất, Mộc Vân Dao lại làm cho Kim chương quý treo lên, chính mình thả hai cái, lúc này mới đợi chưa hết, cùng Tô Thanh hai người đem vài đồ che bảng hiệu kéo xuống dưới, ba cái chữ lớn thiếp vàng kim quang rạng rỡ, nét chữ sắc bén phong duệ, tranh sắt ngăn cầu khí thể kính người!

Mộc Vân Dao vừa lòng gật đầu, chữ này là càng xem càng thích: "Tốt lắm, mẫu thân, có thể khai trương!"

"Còn tưởng rằng chính mình đã tới chậm, không nghĩ tới vừa vặn." Kim phu nhân tới, phía sau đi theo Ngân Hồng cũng vài cái thị nữ, thần tình ý cười tiêu sái lại đây.

Mộc Vân Dao vội vàng dắt Tô Thanh tiến lên: "Gặp qua phu nhân, mẫu thân, vị này đó là đối ta có nhiều quan tâm Kim phu nhân, phu nhân, vị này chính là gia mẫu."

Tô Thanh vội vàng đi theo hành lễ: "Kim phu nhân có lễ, đa tạ phu nhân đối tiểu nữ hơn phương chăm sóc, dân phụ vô cùng cảm kích."

"Muội muội không cần như thế khách khí, ta sớm nghe Vân Dao nói lên quá ngươi, ta so với ngươi lớn tuổi vài tuổi? Xưng hô ngươi một tiếng muội muội, chẳng biết có được không?"

Tô Thanh có chút thụ sủng nhược kinh: "Dân phụ thân phận thấp kém, sao dám cùng phu nhân gọi tỷ muội?"

Kim phu nhân kéo tay Tô Thanh nói: "Hiện giờ Vân Dao chính là tiểu tài thần, ta đôi mắt trông mong chờ nàng giúp ta nhiều làm vài món y phục đâu? Hiện giờ xưng ngươi một câu muội muội, sau này là có thể hảo phóng chiếm tiện nghi."

Kim phu nhân khéo léo, nói mấy câu, liền giảm bớt Tô Thanh trong lòng sợ hãi.

Mộc Vân Dao trong lòng ấm áp, đối Kim phu nhân cực kỳ cảm kích, nàng mở tú phường duy nhất lo lắng đích chính là ở trong quá trình phần đông quý phu nhân lui tới, mẫu thân đã bị khinh thường, hiện giờ có Kim phu nhân xưng hô mẫu thân một tiếng muội muội, sau này ở Cảnh Lăng thành, sẽ không người dám đối Tô Thanh vô lễ.

Đi vào Nghê Vân Phường, Kim phu nhân không khỏi hơi hơi sửng sốt, nhìn khắp nơi, mắt không thể tin được đây từng là từ lâu mình.

Lầu một đại sảnh trừ bỏ quầy treo xiêm áo hai bộ cái bàn, bàn tiền điều tề mại, dùng là là thượng đẳng gỗ hoa cúc lễ, kiểu dáng tinh xảo, chưa bao giờ ở nơi khác gặp qua, nghĩ đến là Mộc Vân Dao chuyên môn thiết kế.

Trên mặt đất trải ra màu vàng nhạt vân văn thảm, bốn phía trên vách tường treo màn màu trắng ám vân, liếc mắt một cái nhìn lại, toàn bộ lầu một đại sảnh phá lệ sạch sẽ hào phóng, hạt bụi nhỏ đều không thấy.

Kim phu nhân không khỏi ngạc nhiên, nghĩ đến gian phòng của mình trải màu đỏ thắm, thấy thế nào đều không có màu vàng nhạt thật là tốt xem, nhìn nhìn lại vách tường, cái gì sơn tường hoàn toàn so ra kém, thật vất vả lấy lại tinh thần, lại không thấy được một kiện y phục, một vài dẹt, không khỏi quay đầu lại hỏi Mộc Vân Dao:

"Như thế nào không thấy xiêm y?"

"Cầm Lan, đem ta cấp Kim phu nhân chuẩn bị y phục lấy ra nữa." Mộc Vân Dao quay đầu lại phản phó.

"Vâng, cô nương."

"Một mình cho ta chuẩn bị?" Kim phu nhân thần sắc kinh hi, đợi cho Cầm Lan đám người đem đầy đủ y phục lấy ra nữa, nâng trên mặt kinh hi nhất thời từ ba phần biến thành năm phần: "Này..... Đây không phải là y phục trên tập "đối nguyệt khỏi vũ" sao?"

"Đúng là....." Mộc Vân Dao còn muốn nói gì nữa, chợt nghe tới cửa liền tiếp vấn an thanh, ngay sau đó ba phu nhân phía trước phía sau tiêu sái tiến vào.

Ba người nhìn thấy Kim phu nhân, không kịp kinh ngạc trong phòng trang sức, vội vàng tiến lên hành lễ: "Gặp qua Kim phu nhân."

"Triệu phu nhân, Trần phu nhân, Ngô phu nhân không cần phải khách khí." Kim phu nhân thần sắc ôn hòa, đãi ba người đứng dậy sau, ngồi xuống, tự mình giúp Mộc Vân Dao giới thiệu.

Mộc Vân Dao tiến lên hành lễ. Ba vị phu nhân vẫn chưa lấy thân phận dè dặt, thái độ đều phá lệ ôn hòa, làm cho một bên Tô Thanh cảm giác thả lỏng rất nhiều.

Trong đó Triệu phu nhân cùng Kim phu nhân quan hệ thân cận nhất, nhìn thấy đám người Cầm Lan trong tay đang cầm xiêm y, lập tức tiến lên xem xét: "Này y phục không phải bộ dáng "đối nguyệt khỏi vũ" sao? Đẹp, thật sự là đẹp, còn tưởng rằng chính là dựa theo bức tranh chi tú chế, không nghĩ tới thế nhưng có thể làm may sẵn. Ta xem này y phục kích cỡ tựa hồ là vì Kim phu nhân lượng thân định chế?"

Mộc Vân Dao ním cười gật đầu: "Phu nhân hảo nhãn lực, cái này y phục đúng là dựa theo Kim phu nhân làm."

"Chúng ta đây có thể có phúc được thấy, trước kia liền nghe nói Kim phu nhân vũ kĩ ở Cảnh Lăng bên trong thành không ai bằng, chỉ là chúng ta những người này đều vô duyên nhìn thấy, chờ Kim phu nhân mặc vào thân y phục này, nghĩ đến so với tiền từ "đối nguyệt khỏi vũ" còn muốn xinh đẹp."

"Liền ngươi lại cứ trêu ghẹo ta, ta tuổi trẻ thời điểm nhưng thật ra học mấy ngày nữa vũ đạo, hiện giờ tuổi như vậy, sao có thể còn dám lấy ra khoe khoang nữa?" Kim phu nhân vội vàng cười chống đỡ.

Thứ 7 bạn đi chơi, không có chương mới nhé

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Mỗi người đều có phần

"Ta cũng vậy nghe nói tiếng tăm vũ kĩ của Kim phu nhân đẹp như tiên tử, mới làm ra bộ y phục này, vừa vận vài vị phu nhân đều ó, phu nhân không bằng thay thử xem?" Mộc Vân Dao mỉm cười đề nghị.

"Không tồi, Kim phu nhân mau chút đi thay, làm cho chúng ta cũng nhìn đã mắt."

Kim phu nhân trong lòng sớm đổi cái này y phục thôi thúc không ngừng, hiện giờ, nhìn đến mọi người ánh mắt nóng bỏng, cũng không thể không biết xấu hổ tiếp tục cự tuyệt, đứng dậy nói: "Ta đây liền mặc vào thử xem, Vân Dao, người nơi này có thể có địa phương thay y phục?"

"Tự nhiên là chuẩn bị tốt, phu nhân đi theo ta." Mộc Vân Dao đứng dậy, rồi sau đó đổi mặt khác ba vị phu nhân hành lễ tạ lỗi: "Vân Dao thất lễ, thỉnh ba vị phu nhân chờ."

"Không cần khách khí như thế, mau chút đi giúp Kim phu nhân thay y phục đi, chúng ta chính là không chờ đợi được phải thưởng thức mỹ nhân."

Mộc Vân Dao dẫn Kim phu nhân lên lầu, tiến vào nhà gian.

"Vân Dao, tâm tư của người chính là tinh xảo, nhìn xem ta đều muốn đem phòng ngủ của mình đổi thành bộ dáng này." Phòng trên mặt đất trải ra màu trắng nhung thảm, có bình phong, nhuễn tháp, bình hoa, vật trang trí mọi thứ tinh xảo, bên cạnh một mặt thật lớn gương đồng, có thể chiếu toàn thân người, bên cạnh gương đồng đặt bàn trang điểm tinh xảo, tất cả vật phẩm trang điểm vật phẩm đều đủ.

"Thời gian vội vàng, chỉ có thể đơn giản bố trí, làm cho phu nhân chê cười."

Mộc Vân Dao không có mượn tay người khác, mà là tự mình giúp Kim phu nhân từng kiện thay đổi y phục.

Kim phu nhân vóc người tinh tế, cái y phục này kích thước lưng áo cũng phá lệ buộc chặt, nâng hơi hơi dính hít vào một hơi nói: "Bộ y phục này kích thước lưng áo thật sự là thật chặt, thoáng thả lỏng một tác mới tốt."

Mộc Vân Dao không nói gì, mà là dẫn Kim phu nhân đi đến trước bàn trang điểm, lúc đi ngang qua gương đồng, còn cố ý che lấy thân mình che chắn: "Thỉnh phu nhân cho phép ta trước bán cái cái nút, chờ ta giúp ngài chải hạo kiểu tóc, xứng hạo trang sức, ngài lại nhìn hiệu quả như thế nào?"

"Hảo, ta thật muốn nhìn thủ nghệ của người có hay không tiến bộ."

Mộc Vân Dao xuất ra một cái tráp gỗ lim, mở ra tầng thứ nhất, lấy ra lược cùng trang sức, động tác mềm nhẹ tóc đem Kim phu nhân tóc gỡ ra, linh hoạt rất nhanh sơ khởi một cái tiền vân kế, đem trăm cái lay động thật cẩn thận sắp nhập vào tóc, rồi sau đó cầm lấy mi dài*, nhẹ nhàng giúp Kim phu nhân phác họa mi mắt.

*mi dài: than vẽ lông mày

"Phu nhân, hiện giờ ngài có thể đánh giá một chút."

Kim phu nhân sớm đã không chờ đợi được, nghe vậy lập tức đứng ở trước gương đồng, nhất thời mặt đổi mặt, nhìn hình dáng mình trong gương mà tò ra kinh sợ: "Này..... Đây là ta?"

"Tự nhiên là phu nhân."

"Này..... Này biến hóa cũng quá lớn." Từ trước Kim phu nhân luôn trấn định, lúc này sắc mặt ửng đỏ, trong mắt mang theo nháy nhót cùng vui sướng, ở trước gương đồng không ngừng đánh giá bóng dáng chính mình: "Vân Dao, cái y phục này bất luận bao nhiêu tiền ta đều mua nó."

Cửa vang lên Ngân Hồng tiếng đập cửa: "Phu nhân, dưới lầu đám người Triệu phu nhân cứ thúc dục, không biết ngài đã đổi y phục xong chưa?"

Mộc Vân Dao thanh thủy trả lời một câu: "Phu nhân đã muốn đổi tốt lắm, bây giờ đi xuống."

Triệu phu nhân ba người đang ở uống trà hoa quả, trong nước trà phao hoa hồng, dóa hoa giã ra trong nước nhẹ nhàng lay động, thật là tốt xem. Chính thương lượng hồi phủ sau, các nàng cũng phao chút trà hoa quả uống, chợt nghe đến trên lầu truyền đến tiếng bước chân, vội vàng ngừng đầu nhìn lại.

Bộ y phục "Đôi nguyệt khỏi vũ" kia không tính là đẹp để quý giá nhất, cũng là một bộ xuất trần nhất, dùng màu trắng tơ lụa để làm, vẫn chưa thêm quá nhiều màu sắc và hoa văn phức tạp, chỉ tại làn váy dùng kim tuyến thêm một tầng màu vàng nhạt ánh trắng, bên ngoài phối hợp nguyệt lung sa*, hoàn thành sau tron bộ y phục nhìn phiêu dật mềm mại, giống như vàng sáng quanh mặt trăng.

Lúc này bộ y phục mặc ở Kim phu nhân trên người, đem nàng phụ trợ giống như nguyệt quế tiên tử, kích thước lưng áo tính tế thật chặt không dư thừa, ống tay áo cùng làn váy góc so với y phục bình thường dài hơn, đi lại đứng lên tay áo bay bay, không dính khỏi lã phạm tục.

Đội bộ phận tóc của nàng đều buộc gọn lên, lộ ra cổ nhỏ dài trắng nõn nà, tiền vân kế dùng trang sức bằng bạc cấm, từng bước lay động hơi hơi lay động thủy lạc bên tai, hình dạng vòng tai là loan nguyệt nha*, lại thêm trang dung tinh xảo, làm cho nàng nhóm cảm thấy được Nguyệt cung tiên tử cũng bất quá như thế.

*loan nguyệt nha: hình trăng ngày rằm, trăng lưỡi liềm.

Kim phu nhân bị nhìn xem có chút ngượng ngùng, nâng lên ống tay áo nhẹ nhàng đặt ở thắt lưng: "Bộ y phục này ta cảm thấy được kích thước lưng áo có điểm chặt, các người là không phải cũng hiểu được không quá thích hợp?"

Triệu phu nhân đám người lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội vàng tiến lên đem nàng cánh tay kéo xuống đến: "Làm sao không thích hợp? Vân Dao tay nghệ quả thực là lên đến cực điểm, bộ y phục này mặc trên người của người không chỗ không ổn cả, lại không thể thích hợp hơn."

Trần phu nhân cùng Ngô phu nhân liên tục gật đầu, các nàng lại soi mói, cũng tìm không ra một chút tỷ vết nào.

Triệu phu nhân đi qua lại đánh giá, không phải không ghen tị nói: "Kim phu nhân chính là vận may, sớm kết giao Vân Dao vị tiểu hữu này, ngay cả y phục đều gấp rút làm cho người mặc, xem ra về sau chúng ta cũng muốn nhiều hơn lui tới mới phải."

Triệu phu nhân trong giọng nói ghen tị, Kim phu nhân không chỉ có không có sinh khí, ngược lại là tâm tình đẹp hơn: "Các người nhiều hơn chiếu cố Vân Dao sinh ý, còn sợ không được y phục tốt mặc sao?"

"Đừng nha, về sau nha, ta cũng chỉ mặc y phục Nghệ Vân Phường!"

Mộc Vân Dao vội vàng tiến lên: "Kim phu nhân, ba vị phu nhân, kỳ thật lại nói tiếp hôm nay trừ bỏ khai trương, cũng là có chút cùng chư vị phu nhân giải thích."

Kim phu nhân đám người sờ không được ý nghĩ: "Giải thích?"

Mộc Vân Dao đưa ra một quyền tập: "Lúc trước nghĩ Nghệ Vân Phường phải khai trương, thiết kế y phục không ai người mẫu lại tìm không nhìn rõ ràng, liền một mình đem vài vị phu nhân hình ảnh thuê ở tập tranh, mong rằng các phu nhân thứ lỗi."

"Người là nói tranh trên tú bố, là lấy chúng ta tham khảo mà tạo hình?"

"Không sai, ta nghe nói Kim phu nhân am hiểu vũ đạo, liền theo tiên từ dưới ánh trăng, Triệu phu nhân am hiểu dưỡng hoa, nhất là trong phủ có một cây Hải Đường không ai bằng, ngay cả ta đến Cánh Lăng thành không mấy ngày, đều nghe người ta kể nghe qua: "Đồng phong niều niều phẩm sùng quang, hương vụ không mỏng nguyệt chuyển lang. Chích khùng dạ thâm hoa thụ khứ, cổ thiếu cao chúc chiếu hồng trang." Bởi vậy bộ y phục "hoa hạ thiên miên" cùng trang sức chính là chuyên môn vì Triệu phu nhân làm."

(*Gió đông lượn lờ hiện sùng quang, hương thơm như có như không theo trăng qua hành lang. Chỉ sợ đêm dài hoa ngủ, cổ đốt nến để soi sáng hồng trang.

*Hoa hạ thiên miên: Hoa rơi khó ngủ.)

Triệu phu nhân mừng rỡ: "Thế nhưng ngay cả ta cũng có?"

Trần phu nhân cùng Ngô phu nhân ngồi không yên: "Chúng ta đâu?"

"Trần phu nhân một tay đàn tỳ bà tốt, kia tám vẽ mỹ nhân ngồi đàn tỳ bà, đó là lấy phu nhân làm bản gốc."

Ngô phu nhân vỗ nhẹ bàn tay: "Ta đã biết, trang tiếp theo "Vũ hậu lang" sau trang đánh đàn, tất nhiên là ta!"

"Phu nhân thông tuệ."

"Kìa còn chờ cái gì? Còn không mau cầm y phục lấy ra nữa, chúng ta chờ nóng vội muốn chết." Hôm nay đến Nghê Vân Phường, thật là đến đúng rồi!

Nhìn xem Kim phu nhân, một bộ y phục này mặc đi ra ngoài, liền nói là hai mươi tám cũng có người tin tưởng, các nàng ngoài miệng không dám biểu lộ, trong lòng sớm đã ghen tị không được. Không nghĩ tới, chuyện tốt cũng rơi xuống đầu của mình.

Ước chừng dùng một canh giờ, Mộc Vân Dao mới giúp ba vị phu nhân đổi hảo y phục xong. Đợi cho ba người xuống lầu, Kim phu nhân mãi nhìn kinh thần*.

*mãi nhìn kinh thần: trong mắt đầy kinh ngạc

"Lúc này ta ngay cả lớn tiếng nói chuyện cũng không dám, e sợ cho kinh động các người, quả thật là bầy tiên nữ trên trời."

Triệu phu nhân ba người sắc mặt khẽ biến thành hồng, bọn họ đều là nhìn quen được nhiều người nhìn, lúc này vẫn là cảm thấy được có chút chân tay luống cuống.

=====

Đăng hơi trễ, xin lỗi nha!!

Cảm ơn bạn Hồng Gai, Số 15 và dao bạc ha đã thanks bài viết của mình.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bạ̉ng mỹ nhân của Nghê Vân

Ba thân y phục đặc sắc khác nhau, bộ "Hoa hạ thiên miên" lấy màu trắng phần hoa hải đường làm màu chủ đạo, trang sức cũng nhiều lấy đoá hoa làm hình, Triệu phu nhân trẻ tuổi nhất, dung mạo điểm lệ, mặc vào lúc sau càng nâng sắc khí hơn, di chuyển nhìn như ở mưa hoa mùa.

Trần phu nhân mặc bộ y phục thi thiên hướng bảo thủ, vài dệt màu vàng nhạt lộ ra sắc đỏ của cây tường vi, còn ở cổ áo lộ ra một chút đỏ tươi, màu đỏ giống như chu sa xinh đẹp như máu, gây sức hấp dẫn đem đôi mắt người khác thu hút qua. Trần phu nhân đổi này bộ y phục yêu thích tới cực điểm, chỉ cảm thấy này bộ y phục biểu lộ nội tâm của nàng: vì bảo vệ mặt mũi của nàng, cũng phu quân trong lúc đó ở chung lạnh lẽo như băng, rõ ràng tình yêu trong lòng lại xấu hổ mở miệng.

Còn bộ của Ngô phu nhân lấy màu xanh nhạt làm chủ đạo, theo hoa bách hợp thuần trắng, thỉnh thoảng có giọt sương rơi trúng đoá hoa, phảng phất hoa nở vì nhìn trời sao ở trên cao. Thân hình nàng cao gầy, y phục buộc ngực nâng cao, cổ áo trước ngực khảm trong suốt đường viền hoa, đem thân nàng phụ trợ như Bạch Ngọc. Đề cho nàng vừa lòng, không gì khác chính là thiết kế ống tay áo, nàng vóc người cao, lại cứ cánh tay so với người thường trắng kiện, bộ y phục này bởi vì thiết kế theo hương khay đàn đàn cổ, ống tay áo rộng lớn, đem của nàng khuyết điểm hoàn toàn che.

Bốn vị phu nhân ở cùng nhau nói cười vui vẻ, đều tự nhìn y phục trên người mình, càng xem càng liến tiếu coi ra. Nhất là Trần phu nhân, nàng muốn đem này thân y phục mặc cho chính phu quân mình nhìn xem.

Mộc Vân Dao nhìn ra các nàng tâm tư, tự nhiên mong chờ không được: "Bốn vị phu nhân, bởi vì Vân Dao giúp các ngài cải biến kiểu tóc cùng trang sức, lại thay y phục còn muốn sửa trở về, không bằng sẽ mặc thân y phục này trở về như thế nào? Phu nhân yên tâm, y phục làm xong sau, đều đã cẩn thận giặt sạch, cam đoan sạch sẽ."

Kim phu nhân đánh giá một chút về kích thước lưng áo, âm thầm cắn chặt răng: "Hảo, lại đổi lại đây cũng là phiền toái, liền mặc bộ này trở về đi."

Từ nàng giải quyết dứt khoát, mặt khác ba vị tự nhiên không có không đồng ý, vì thế, trong lúc có người vô ý đi ngang qua Nghê Vân Phường mắt đều choáng váng, ba vị này phu nhân bọn họ đều là nhận thức, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy khi lại cứ không có nhận ra đến: Đẹp! Thật sự là thật đẹp!

Thái Nguyệt Các chương quầy từ Nghê Vân Phường khai trương liền phái gã sai vặt nhìn chăm chăm, nghe được gã sai vặt nói nửa ngày thời gian chỉ nhìn đến Kim phu nhân bọn bốn người đi vào, vô quầy vui sướng cười to:

"Bốn người? Khai trương ban ngày liền đi vào bốn người, ha ha, xem ra không cần ta ra tay, không dùng được nửa tháng, Nghê Vân Phường sẽ đóng cửa!"

Thái Nguyệt Các chương quầy trong lòng thông khoái, phía trước dẫn tới trong thành thảo luận sôi nổi như thế nào, được đến Kim phu nhân thương thức lại như thế nào? Cuối cùng tú phường này còn muốn dựa vào bạc chống đỡ đứng lên, không có bạc, chi dựa vào vài vị phu nhân ánh mắt khác thường là có thể sống xuống dưới sao? Quả thực là chê cười!

"Tiếp tục nhìn chăm chăm, lại có chuyện gì, đúng lúc báo lại đây."

"Tốt, chương quầy."

Trong Nghê Vân Phường, Tô Thanh nhìn trước mắt ngân phiếu có chút không biết làm sao, gần tứ kiện y phục trang sức, liền bán đi năm ngàn lượng bạc, đây quả thực cùng không tổn sức kiếm không có gì khác nhau?

"Dao nhí, tiền này có phải hay không đưa nhiều lần?"

"Mẫu thân cũng nhìn thấy, ta đều nói này tứ kiện y phục là tặng cho các vị phu nhân, nhưng các nàng lại cứ đòi trả tiền, ta cũng không có biện pháp."

Mỗi kiện y phục trang sức hơn một ngàn lượng bạc, đối với này đó phu nhân mà nói, mặc dù khá đắt, nhưng bọn họ càng coi trọng, là hiểu quả mà y phục đã mang đến, sợ là không ai cảm thấy được số bạc xài oan uổng cả.

Thái Nguyệt Các trước cửa kinh hoàng thoáng nhìn, nhanh chóng ở Cánh Lăng thành truyền ra, ngoài theo thanh danh đại trưởng, còn có Mộc Vân Dao chuyên môn chế tác tập. Nghe nói, trên mặt tập là căn cứ hình ảnh các vị phu nhân ở Cánh Lăng thành chế tác mà thành mỗi một trang đều xa hoa, có thể so với thiên tiên.

Hiện giờ, Kim phu nhân, Triệu phu nhân, Trần phu nhân cùng Ngô phu nhân, bọn họ đã muốn kiến thức qua.

Kim phu nhân thanh lệ xuất trần, không dính khói lửa trần gian; Triệu phu nhân điểm lệ xinh đẹp, tuổi đẹp lẫn áp cả bách hoa cùng nở; Trần phu nhân uyển chuyển nét đẹp nội tâm, linh lung tâm can cửu chuyển tràng; Ngô phu nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng cao thượng, vậy lựa ngàn sao tay áo ngát hương.....

Lúc này thân quen bốn người, nghe nói trên bàn tập số mỹ nhân ước chừng có hai mươi người, lập tức trong Cánh Lăng thành, uống trà uống rượu thích nhất việc làm chính là đoán mỹ nhân còn lại rốt cuộc là ai?

Thậm chí không tới mấy ngày nữa, còn có thư sinh nhiều chuyện, tạo ra một phần bằng mỹ nhân Nghê Vân, thượng báng đầu tiên, chính là tập trung được đến y phục bốn người Kim phu nhân.

Bởi vì phải chuyển giao sự vụ mà bận rộn, Tào Vận Niên ở trong nha môn suốt hai ngày, thật vất vả giao tiếp xong, trên đường hồi phủ, đụng gặp đồng nghiệp.

Đổi mắt nhìn nhau một lúc sau, đồng nghiệp hơi hơi chấp tay: "Tào đại nhân, thật sự là phúc khí thâm hậu nha!"

"Không biết lời này từ đâu nói vậy?" Tào Vận Niên mò không được ý nghĩa.

"Lệnh phu nhân quang vinh đứng đầu bảng mỹ nhân Nghê Vân, không biết cướp mơ ước bao nhiêu người, người có thể được giải nhân như thế làm bạn, cũng không làm cho người ta hâm mộ?" Vị đồng nghiệp biết Tào Vận Niên tính tình ôn bình, hai người bọn họ quan hệ cá nhân cũng không sai, bởi vậy nói chuyện cũng không có nhiều ít cổ kị.

Tào Vận Niên hơi hơi kinh ngạc: "Bảng mỹ nhân Nghê Vân, khi nào thì trong Cánh Lăng thành bắt đầu bình chọn mỹ nhân?" Tuy rằng phu nhân hấn dung mỹ lệ, nhưng rốt cuộc tuổi ở chỗ đó, làm sao có thể tranh được qua tiêu cô nương mười tám tuổi?

"Ai, người này hai ngày vội vàng giao tiếp sự vụ, nghĩ đến đầu hồ đồ, chờ người trở về chậm rãi hiểu biết đi. Nghe nói hôm nay lại có năm vị mỹ nhân hiện thân, cũng không biết phu nhân nhà ta có hay không được bình chọn, ta trước hết đi rồi."

Tào Vận Niên trừng lớn ánh mắt: nếu nhớ không lầm, phu nhân nhà hấn đều khoảng bốn mươi đi, như vậy còn có thể đi lên bảng mỹ nhân?

Hắn cười xề xưa hồi phủ, dọc theo đường đi, dứt quãng nghe được bên ngoài có người không ngừng đang nói chuyện báng mỹ nhân, trong lòng tò mò dần dần tăng thêm.

Trước kia Cánh Lăng thành cũng xuất hiện quá một ít cái gọi là bảng mỹ nhân, nhưng kết quả bình chọn đều là ở trong phạm vi nhỏ truyền lưu, phần lớn hữu danh vô thực, giống như vậy khiến cho toàn thành mọi người nghị luận vẫn là lần đầu tiên, hơn nữa người thượng báng có thân phận còn không bình thường, ít nhất phu nhân hấn ngay tại trong đó.

Mang theo lòng tràn đầy tò mò trở lại trong phủ, cũng không có nhìn đến Kim phu nhân tiến đến nghênh đón, mi tâm hơi hơi cau, dĩ vãng mặc kệ hấn khi nào thì trở về, Kim phu nhân luôn chờ ở cửa, lần đầu tiên không thấy được bóng dáng của nàng, còn chút không có thói quen.

"Phu nhân đâu?"

"Hồi lão gia, phu nhân ở hoa viên hậu viện."

"Đi hoa viên hậu viện?" Lúc này tới sau giờ ngọ, thời tiết không có như vậy nóng bức, nhưng vẫn là ngột ngạt thật, Kim phu nhân không chịu được nhiệt, luôn thích ở trong phòng tránh.

Đợi cho tới hoa viên ở hậu viện, nhìn đến trong lương đình chỉ có bóng dáng đang múa, hấn chợt sững sờ ở tại chỗ:翩翩 nhược kinh hồng nhất mộng, miểu miểu nhược vũ hóa đăng tiên*.....

*nhẹ nhàng kinh động chim nhạn, mù một mọc cánh hóa thành tiên

Kim phu nhân dừng lại động tác, quay đầu lại lo lắng nhìn đến Tào Vận Niên, hai má chợt ửng hồng, cũng không hành lễ, trực tiếp trốn trở về trong phòng đi.

Một hồi lâu mà Tào Vận Niên mới theo bản năng vuốt cằm, lại lưu loát sửa sang lại một chút ý quan, trong mắt nóng bỏng đích đuổi theo Kim phu nhân mà đi.

Mặt khác quý phu và cái đại nhân, phát sinh tình cảnh không giống nhau, nhưng kết quả đều làm cho vài vị phu nhân vào lòng đẹp ý, trong lòng quyết định về sau sẽ mặc y phục Nghê Vân Phưởng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểu Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Mỹ nhân ở cốt(xương) không ở da

Mộc Vân Dao tiến bước hôm nay tới khách nhân, phân phó Kim chương quỹ đóng cửa tiệm, có chút mệt mỏi đăm đăm bà vai: "Mẫu thân mau tới, bà vai của con đau quá nha, nương mau giúp ta bóp một chút." Tô Thanh tức giận trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái: "Trước con lừa mẫu thân, nói mình sẽ không chải tóc, mỗi ngày đều làm cho mẫu thân giúp người chải đầu, nhưng ai biết nói thủ nghệ của con thể nhưng tốt như vậy, hiện giờ lại muốn lừa mẫu thân giúp con bóp bà vai, làm sao có nhiều chuyện tốt như vậy?" Nàng mặc dù ngoài miệng nói như vậy, cước bộ cũng không dừng lại, ần Mộc Vân Dao ngồi xuống ghế.

Mộc Vân Dao quay đầu lấy lông đối với Tô Thanh cười: "Con làm sao có lừa mẫu thân, con thật sự sẽ không thể tự mình chải đầu tóc."

Tô Thanh đưa tay điểm điểm cái trán của nàng, động tác mềm nhẹ giúp Mộc Vân Dao nắn bà vai, giọng điệu mang theo cảm thán: "Bạc này kiếm được cũng quá quá dễ dàng một chút, cứ làm cho ta cảm thấy được trong lòng khó an."

Đã nhiều ngày lại tiến sổ sách gần sáu ngàn lượng bạc, nói cách khác gần mười ngày thời gian, các nàng hãy thu nhập hơn vạn lượng, trước kia cho dù năm mơ, cũng mộng không đến chuyện lỵ kỳ như vậy.

"Mẫu thân, kỳ thật cũng không có như vậy khoa trương, mặc dù có gần vạn lượng bạc, nhưng chúng ta dùng là sợi tơ, vải dệt đều là nhất đẳng, mỗi ngày thức đêm mỗi một đường kim thêu ra, có chút không đổi. Hơn nữa chúng ta phải thuê Kim phu nhân thêu lâu cần đưa bạc, Cẩm Lan cùng mười tên học đồ, trước kia giáo các nàng thêu tay nghệ, có thể không cho tiền tiêu vật hàng tháng, hiện giờ người ta phải giúp ta làm y phục, tiền tiêu vật hàng tháng cũng là cần cho, còn có Kim chương quỹ, Lục Lượng cùng với chúng ta mượn vài tên gã sai vặt khác, chỗ nào đều phải tiêu tiền, không có gì ngoài này đó, tới tay cũng sẽ không còn bao nhiêu."

Tô Thanh mở trừng hai mắt, các loại chuyện này có chút phiền phức, làm cho nàng có chút hỗn loạn, khác không nói, chỉ cần như vậy tính toán, còn giống như thật không có dư không bao nhiêu bạc. Trong lòng bất an đã không còn, lại cảm giác có chút đau lòng, nàng hơi trầm ngâm một lát, mở miệng nói: "Dao nhi, con tự mình bóp vai tạm đi, ta lại đi đem sổ sách xem nghiêm chỉnh, có mấy lượng bạc còn không có tính xong đâu?"

Mộc Vân Dao cười tùm tùm gật đầu: "Tốt, mẫu thân đi nhanh đi."

Nghê Vân Phưởng tạo ảnh hưởng càng một mở rộng, nhất là ngày thứ mười từ bên trong ra tới phu nhân, đúng là Tề phu nhân của đồng nghiệp Tào Vận Niên năm nay đã bốn mươi tuổi. Nàng không chỉ có tuổi lớn, hơn nữa bộ dạng bình thường, thân hình thấp bé mập mạp, có thể nói là cùng mỹ nhân không có bất cứ quan hệ nào, nhưng nàng lên lại cứ chen tới trên bảng mỹ nhân, khiến Tào Vận Niên tò mò không thôi, cùng Kim phu nhân thân thiết qua đi, không khỏi mở miệng hỏi: "Nương từ cũng biết vị Tề phu nhân vì sao lên bảng?"

"Nếu là mỹ nhân báng, kia tự nhiên là bởi vì, nàng có chỗ đẹp."

"Này..... Vị Tề phu nhân kia nương từ cũng là gặp qua, có thể có nhìn ra nàng làm sao có thể đẹp được?" Kim phu nhân không khỏi đẩy Tào Vận Niên một phen, có chút ghét bỏ nhìn hấn: "Cổ nhân đã nói, mỹ nhân ở cốt không ở da, năm đó Tề phu nhân chính là ở nghĩ rằng phu quân mất tích, một mình phụng dưỡng mẹ chồng sáu năm, còn nuôi lớn một đôi trai gái, chỉ cần là phần này tính đi, sẽ không biết nói bao nhiêu người so hơn."

Tào Vận Niên vội vàng lấy lông dựa qua: "Phu nhân nói đúng, là vì phu nóng cạn."

Chuyện tình về Tề phu nhân, ở Cánh Lăng thành nhắc lên một trận gọn sóng, thời điểm Tề phu nhân theo Nghê Vân Phưởng ra tới, không ít người đặc biệt nhìn qua.

Lúc ấy nàng mặc một thân y phục màu xanh đen mầu đơn, mang trang sức gọn nhẹ, không thấy chút mập mạp, trên mặt tươi cười ấm áp, thần sắc nội liễm, cả người giống như trẻ mười tuổi, lộ ra một cổ khí chất tinh

lặng bình yên. Nhưng ở mọi người thấy đến, nàng này bộ dáng không tính là đẹp.

Chính là theo một câu "Mỹ nhân ở cốt không ở da" truyền lưu, chuyện tích nàng năm đó bị người biết, không ít người đều cảm thấy được một cái nữ tử như vậy, cũng là xinh đẹp, chính là phương thức xinh đẹp bất đồng mà thôi.

Như vậy riêng một ngọn cờ bình chọn, làm cho không ít phu nhân đối Nghê Vân mỹ nhân báng càng thêm truy phùng, phải biết rằng, mỗi người khổ tâm kinh doanh chính mình thanh danh nhiều năm, chọn lựa một hai cái độc đáo, kia tuyệt đối không có vấn đề, các nàng đều không phải là đều là mỹ nhân, nhưng đều có lòng thích cái đẹp.

Trong lúc nhất thời, không biết có bao nhiêu người đang cầm bạc chen lấn đến cửa Nghê Vân Phường, thậm chí có người âm thầm nhờ quan hệ tìm được Mộc Văn Dao, hi vọng nàng ra lại Nghê Vân mỹ nhân sách, có thể làm cho nhóm các nàng nhóm cũng xuất hiện, mặc kệ xài bao nhiêu tiền các nàng đều nguyện ý.

Người xem hiện giờ Tề phu nhân, bị mọi người truy phùng khen ngợi, không biết buồn bán lời nhiều ít háo thanh danh, đây chính là bạc mua không được.

Trong Tào phủ, Mộc Văn Dao đang cầm trong tay trà thơm, hơi hơi thờ dãi: "Vẫn là phu nhân nơi này thanh tĩnh."

Trái qua điều dưỡng, Kim phu nhân khí sắc so với trước kia hơn vài phần hồng nhuận, phu như nỏ nà, mắt nhu hòa, nhất cử nhất động đều thành phong cảnh: "Người ở trong này lười nhác nhưng thật ra thanh tĩnh, chính là không biết có bao nhiêu người đang âm thầm nếm giận ta."

Gần nhất chuyện đã xảy ra, nàng cũng nghe nói, thật sự là động tĩnh quá lớn. Mộc Văn Dao làm ra bản tập kia, được cái nghề văn mỹ nhân sách hàng đầu, chưa từng thấy qua nơi nơi thăm viếng, hi vọng đều đến tập đánh giá. Có tập, lại đối chiếu mặt trên mỹ nhân, tìm kiếm chính mình đích bóng dáng, sau khi tìm được liền phái người ở Nghê Vân Phường cửa chờ, chỉ cần nhất mở cửa, liền đi trước hỏi Mộc Văn Dao hôm nay ra chính là bộ nào.

Nghe được có chính mình phu nhân điểm danh việc này, liền vô cùng ù rũ, không biết còn tưởng rằng chuyện gì xảy ra đâu! Mộc Văn Dao lại than nhẹ một tiếng, hơi hơi nhũ mảy, thần tình sầu khổ: "Ồ Tuần phủ phu nhân trên yên hội, ta thấy rất nhiều đại nhân vật, lúc ấy vừa nghĩ tới làm ý phục, trước tiên lợi dụng các nàng làm bản gốc, không nghĩ tới lại dẫn nhiều phong ba thế này, sớm biết rằng như vậy, ta ngàn vạn không dám!"

"Các nàng thúc giục nhanh như vậy, đều là hướng về phía Nghê Vân mỹ nhân báng mới là chủ yếu, người phải phá lệ chú ý một ít, ngàn vạn lần không cần bới vì đẩy nhanh tốc độ, mà đã quên bản khoản xiêm y tiêu chuẩn, các nàng thà rằng chờ thời gian dài một ít, cũng không nguyện ý mặc vào có tý vết nào gì đó."

Nghe Kim phu nhân thiện ý nhắc nhở, Mộc Văn Dao vội vàng gật đầu: "Là, đa tạ phu nhân nhắc nhở, ta tất nhiên sẽ phá lệ chú ý."

Kim phu nhân trong mắt mỉm cười, nàng sợ Mộc Văn Dao sẽ bởi vì này chút thời gian đích truy phùng mà lằng lằng, một cái tiểu cô nương chung linh dục tử* như vậy, hẳn là không ngừng lớn dần, đứng chỗ cao mới là, nếu là bị một chút thanh danh bị hủy, kia mới thật sự là đáng tiếc.

*đất thiêng này sinh hiền tài

Uống xong trà, Mộc Văn Dao tiến lên giúp Kim phu nhân bắt mạch, sờ mạch xong sau, thần sắc mang theo một tia lo âu.

Xem nàng này biểu tình, Kim phu nhân trong lòng tràn đầy chua xót: "Người cũng không cần quá mức khó xử, thân thể ta cũng vậy biết đến, trong lòng cũng có sơ chuẩn bị, nhiều năm như vậy không có con nỏ dòng, cũng đã muốn thói quen." Một bên Ngán Hồng gấp đến độ nước mắt rơi là tả: "Phu nhân, Mộc cô nương cũng không phải ngoại nhân, ngài làm gì như thế ra về kiên cường, nhiều năm như vậy, ngài trong lòng khô nỏ tỷ chính là xem ở trong mắt. Mộc cô nương, thỉnh ngài nhất định phải dùng hết toàn lực, chỉ cần có một tia hi vọng, mặc kệ chi tiêu nhiều ít được liệu, thời gian, phu nhân nhà chúng ta đều không tiếc."

Mộc Văn Dao nặng nề mà thờ dãi, ánh mắt cao thấp ở Kim phu nhân trên người đánh giá một vòng: "Về sau mỹ nhân báng, phu nhân sợ không có tên trên bảng." Kim phu nhân đang ở thương tâm, nghe nói như thế có chút mờ không được ý nghĩa: "Người..... Người lời này giải thích thế nào?"

=====

Đã bù lại chương hôm qua rồi nhé, 51 và 52

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Việc buôn bán giống như đánh giặc

"Phu nhân eo nhỏ nhún thướt tả, mặc vào y phục ta làm, hành động đứng lên như liễu yếu gió đầu, chỉ tiếc tiếp qua mấy tháng, sợ sẽ nhìn không tới. Dù sao mang thai sinh dục, bụng phệ tới tháng mười, ta về sau lại làm xiêm y đều là không thể thu thắt lưng, mặc đi ra ngoài chẳng phải là cùng thùng nước giống nhau sao, cho nên mới nói sợ là phải liên lụy phu nhân lên không được mỹ nhân báng."

Kim phu nhân mạnh đứng lên, trong mắt mang theo không dám tin mừng như điên: "Văn Dao, người lời này là thật?"

Mộc Văn Dao đứng dậy đối với Kim phu nhân hành lễ, trên mặt ý cười nhẹ nhàng: "Văn Dao lúc này phải chúc mừng phu nhân, thân thể ngài trải qua điều dưỡng, đã muốn khôi phục bảy tám phần, tuy rằng vẫn chưa hết toàn bộ đường hao, nhưng mang thai sinh dục chỉ cần nhiều hơn chú ý, tất nhiên sẽ bình an thuận lợi."

Kim phu nhân sững sốt sau một lúc lâu, rồi sau đó nhịn không được che mặt khóc vì quá vui.

Ngán Hồng vội vàng tiến lên, một bên an ủi, một bên hướng về phía Mộc Văn Dao nói lời cảm tạ: "Đa tạ Mộc cô nương, đa tạ....."

"Ngán Hồng tỷ tỷ không cần khách khí như thế, có thể giúp đỡ phu nhân, trong lòng ta cũng cực kỳ vui mừng. Chờ phu nhân sinh hạ tiểu thư hoặc là tiểu thiếu gia, ta còn muốn giúp đỡ làm y phục đâu."

Một hồi lâu mà, Kim phu nhân mới bình tĩnh trở lại, nắm bàn tay Mộc Văn Dao mang cảm kích: "Ta không biết phải tạ ơn người như thế nào, sau này chỉ cần là ta có thể làm được, tất nhiên nghĩa bất dung từ*."

*nghĩa bất dung từ: không chối từ.

Mộc Văn Dao ý cười chân thành, nghe vậy thần sắc thu lại: "Ta giúp phu nhân điều dưỡng thân thể, là cảm động và nhớ nhung ân huệ phu nhân đối ta nhiều mặt quan tâm, lại kính nể phu nhân thái độ làm người, ngài nếu là như thế khách khí, ngược lại là làm cho ta cảm thấy được bản khoan."

Kim phu nhân nhẹ nhàng mà vỗ vỗ tay nàng: "Hào, ta không cùng người nói lời ngoài, đến nếm thử, ta quý phủ mới đổi đầu bếp, làm điểm tâm cực kỳ ăn ngon."

"Ta đây cần phải hào hào nếm thử." Thương thức điểm tâm, xem Kim phu nhân thần sắc hoàn toàn bình tĩnh, Mộc Văn Dao mới vô ý hỏi: "Phu nhân, phía trước đầu bếp đâu?"

"Không cần thận té gây chân, ta làm cho người ta đưa hẳn về nhà tỉnh dưỡng, chính là ở trên đường trở về lại tao ngộ rồi hân phi*, rồi xuống không rõ, thật sự là làm cho người ta cảm thấy được đáng tiếc."

*hân phi cướp hung hân.

Kim phu nhân vừa nói, một bên cẩn thận quan sát thần sắc Mộc Văn Dao, nha đầu kia tâm tư tinh tế, nhưng rốt cuộc tuổi còn nhỏ, phải ở trong Cánh Lăng thành buôn bán, chỉ có nàng bảo vệ là không đủ.

Hiện giờ nàng bộc lộ tài năng, không biết dẫn tới bao nhiêu người âm thầm sinh kỵ, rất nhiều thủ đoạn u ám, ở không lâu sau sẽ nổi gót tới, nàng nếu một mặt hồn nhiên thiện lương, sợ muốn ăn nhiều đau khổ. Không ngại hiện tại trước cho nàng lộ ra một ít, làm cho nàng trong lòng cũng ít nhiều có điểm chuẩn bị.

Mộc Văn Dao mở trừng hai mắt, trên mặt lộ ra một tia sợ hãi, rồi lại giây lát trong lúc đó trấn định xuống dưới, như thế thần sắc biểu hiện hoàn toàn như là cái tiểu cô nương dù tâm rất sợ e ngại rồi lại kiệt lực trấn định:

"Đều nói thiên lý luân hồi, báo ứng xác đáng, vị kia đầu bếp nghĩ đến cũng là làm chút việc trái với lương tâm, mới gặp phải như thế chẳng, phu nhân cũng không cần dè ở trong lòng."

Nàng cũng không phải thành tâm lừa gạt Kim phu nhân, chính là, cũng không phải tất cả mọi người có thể giống Tô Thanh bình thường bao dung của nàng bất đồng, phải ngại trang như vậy, đối nàng, đối Kim phu nhân đều có chỗ tốt.

Gặp Mộc Văn Dao biểu hiện như thế, Kim phu nhân không khỏi cười lớn: "Tốt lắm, không nói chuyện này đó làm cho người ta phiền lòng, ta sai người đi tới nhà người, cùng mẫu thân người nói một tiếng, đêm nay người liền ở lại quý phủ dùng bữa đi."

"Kia Văn Dao liền tạ ơn phu nhân."

Dùng xong bữa tối, về đến nhà, nhìn thấy Tô Thanh ở trong thư phòng sửa sang lại sổ sách.

Mộc Văn Dao không khỏi có chút đau lòng: "Mẫu thân, sắc trời đã muộn tối sẫm, sổ sách ngày mai lại sửa sang lại là được, không cần nóng lòng nhất thời."

Nàng làm cho Tô Thanh hỗ trợ sửa sang lại sổ sách, chỉ là muốn làm cho nàng nhàm chán thời điểm có việc làm, cũng không phải là phải khiến bà mệt đến.

Tô Thanh buồn bực lòng khép lại tập: "Ngày hai ngày nhìn chính là bán một ít y phục, nhưng phía trước chúng ta mua sợi tơ cùng vải dệt nhất loại đều không có nhớ sổ sách, nhóm học đồ mỗi người lĩnh dùng bao nhiêu cũng chỉ biết đại khái, thời gian dài quá nếu không sửa sang lại, về sau phải xem xét lại liền phiền toái." Mộc Văn Dao một chút, không khỏi gật đầu: "Mẫu thân nhưng thật ra nhắc nhở ta, chúng ta bán đi sổ y phục, đều là cho các phu nhân có mặt mũi trong Cảnh Lăng thành, nếu là có người từ giữa động tay chân, tránh không được sẽ gặp phải một hồi tai họa. Là nên cẩn thận ghi chép một chút, nếu về sau thật sự xảy ra vấn đề, cũng tốt có chứng cứ."

Nghe được ý kiến của mình hữu dụng, Tô Thanh rất cao hứng: "Hảo, ta đây liền chú ý một ít, về sau ai muốn lĩnh dùng đồ vật này nọ, ta đều cẩn thận ghi vào tập."

"Vậy vất vả mẫu thân."

Tô Thanh cười ứng hạ, đoạn thời gian trước tổng cảm thấy được chính mình vô dụng, hiện giờ có thể giúp đỡ Mộc Văn Dao, nàng cao hứng còn không kịp, không chút cảm thấy vất vả.

Hai mẹ con vô cùng thân thiết nói chuyện, đợi cho khi đi nghỉ ngơi, Mộc Văn Dao lại quần quít lấy Tô Thanh, muốn ngủ cùng nàng, chọc Tô Thanh đem nàng ôm vào trong ngực dờ khóc dờ cười: "Mẫu thân đây là nuôi một cái đại búp bê nha!"

"Làm sao tìm búp bê giống Dao nhi xinh đẹp như vậy?"

"Như vậy xinh đẹp có hay không, mẫu thân không biết, nhưng da mặt dày như vậy, tất nhiên là không có."

"Mẫu thân!"

Lục Lượng chờ ngọn đèn trong phòng tắt đi sau, mới từ trong góc đi ra, ôm trường kiếm nhảy lên cây, ở một cành cây nằm xuống, trời đầy sao phản chiếu nhập trong con ngươi trống rỗng, mang theo lấp lánh ngời sao: Về sau hẳn cũng muốn cẩn thận chú ý, miễn cho có người âm thầm động tay chân, chọc nàng phiền não thương tâm.

Hai mươi bộ y phục, Mộc Văn Dao ngày đầu tiên phóng xuất 4 bộ, lúc sau, mỗi ngày thả ra nhất kiện, liên tiếp 5 ngày, mỗi ngày đều dẫn tới dân chúng nửa thành ở xung quanh của Nghê Vân Phường nhìn.

Thành công hấp dẫn mọi người lực chú ý sau, nàng liền thả chậm tốc độ, bất luận ai tới hỏi, đều chỉ nói còn tại đẩy nhanh tốc độ, càng phát ra làm cho người ta cảm giác khó chịu.

So với bên trong thành các vị phu nhân còn muốn sốt ruột, làm sổ sách ở Thái Nguyệt Các chương quầy, vừa mới bắt đầu nghe nói Mộc Văn Dao khai trương Nghê Vân Phường một ngày chỉ đi bốn người, còn âm thầm mừng thầm, bốn phía trào phúng một phen. Chờ biết 4 bộ y phục giá cả sau, liền hoàn toàn không có khuôn mặt tươi cười.

Hắn chẳng thể nghĩ tới, Mộc Văn Dao làm nhất kiện y phục cùng với trang sức đơn giản như thế, thế nhưng phải bán được hơn một ngàn lượng bạc, nhưng lại cung không đủ cầu.

Theo Nghê Vân mỹ nhân tập cùng Nghê Vân mỹ nhân bảng tin tức ồn ào huyền ảo, hẳn lại cơ hồ hết sức. Thái Nguyệt Các y phục bất đồng cấp bậc đều có, nhưng sa hoa xiêm y cùng vải dệt chiếm lượng lớn. Khi Nghê Vân Phường không khai trương, Mộc Văn Dao đầu tiên là lấy đi Kim phu nhân, tại đây đầu quả tìm hăng cần một ngăm to, đợi cho Nghê Vân Phường khai trương, trực tiếp toàn bộ đào sạch đi rồi, làm cho hẳn đau lòng mất đi nửa cái mạng.

"Nên làm cái gì bây giờ, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ mới tốt?"

"Chương quầy, Nghê Vân Phường không phải làm ra tới Nghê Vân mỹ nhân bảng sao? Chúng ta đây cũng biết một cái Thái Nguyệt mỹ nhân bảng là được, nếu bàn khi chất đặt tên, chúng ta Thái Nguyệt Các chính là vững vàng thắng được."

Thái Nguyệt Các chương quầy vô ô: "Đúng, người nói đích đúng vậy, cứ làm như thế!" Phương pháp này mặc dù có hiểm nghi bắt chước người khác, nhưng việc buôn bán giống như đánh giặc, bình bất yếm trả, ai quy định chỉ có thể người tới dùng? Có thể kiếm tiền tiền mới là đúng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 54: Chiêu thức của Thái Nguyệt Các

Một ngày này, ban đêm hạ xuống mưa nhỏ, đến ban ngày như trước đứt quãng, Mộc Văn Dao nghĩ đến loại này thời tiết sẽ không ai đến Nghê Vân Phường, không nghĩ lại nhìn đến Ngân Hồng che đầu bước nhanh chạy vào.

Mộc Văn Dao vội vàng đứng dậy từ cạnh cửa chỗ cái giá cầm khăn vải nghề dệt: "Ngân Hồng tỷ tỷ, trời còn đang mưa đâu, như thế nào vội vàng như thế, chẳng lẽ phu nhân có việc gấp tìm ta?" Mưa cũng không tính lớn, nhưng là bởi vì có gió, làm ướt Ngân Hồng một phần làn váy, nàng không kịp chà lau, còn đứng ở cửa: "Mộc cô nương, phu nhân đề cho ta tới nói cho người biết một tiếng, Thái Nguyệt Các chương quầy cũng nhờ người làm thành một quyển tập, mặt trên đồng dạng thêu đủ loại mỹ nhân, nghe nói kêu Thái Nguyệt mỹ nhân tập. Hiện giờ, tập đều đưa đến các quý phủ, phu nhân đề cho ta tới nhắc nhở người, cho người cần phải cẩn thận."

Mộc Văn Dao vội kéo nàng hướng vào trong: "Đa tạ Ngân Hồng tỷ tỷ vượt mưa tới nhắc nhở, lúc này trời mưa lớn, tỷ trước cứ tiến đến chờ trong chốc lát, đôi thân xiêm y, đợi mưa tạnh lại đi."

Ngân Hồng nhìn xem làn váy mình ẩm ướt, vội vàng chống đỡ: "Không được, không được, dù sao đều ướt, ta vừa lúc trở về đổi một bộ là được."

Mộc Văn Dao nhưng không có buông tay, mà là vừa nói vừa đem nàng kéo vào đến: "Ta chính là chuyên môn cho tỷ làm xiêm y, tỷ nếu là không tiến vào nhìn một cái, kia bộ y phục ta đã có thể chỉ có thể để đây hòm, dù sao cũng là dựa theo kích cỡ của tỷ làm, người khác mặc cũng không thích hợp."

"A?" Ngân Hồng mừng rỡ, đi vào trong phòng, mới phát giác mình ở trên thăm đề lại vài cái dấu chân: "Mộc cô nương này....."

"Không có gì đáng ngại, này đó thăm mỗi ngày đều là cần đổi một lần, tỷ tỷ cứ đi tự nhiên đi." Mộc Văn Dao về mặt ý cười, thậm chí chính mình còn tại trên thăm in hai chân, lúc này mới vội kéo nàng đi về phía trước: "Mau tới, mau tới, ta hai ngày trước đã đem y phục làm tốt, chính là gần nhất sự tình vội, không có thể tới đưa cho tỷ tỷ."

Ngân Hồng chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, nàng biết Mộc Văn Dao làm như vậy, chủ yếu là bởi vì mình chịu Kim phu nhân nhìn trừng, nhưng biết rõ nàng không cố ý làm vậy, thái độ cùng hành động như vậy, như trước làm cho nàng cảm thấy được trong lòng vui sướng. Ngai thân phận, Ngân Hồng y phục làm chủ yếu màu xanh bích, cũng không có thêu hoa văn, chính là ở chỗ lưng áo, làn váy cùng với cổ tay áo, cổ áo, động một ít tâm tư, lấy mềm nhẹ vải mỏng tằm thành đường viền hoa, trang sức cũng chỉ đơn giản mấy đóa châu hoa, nhưng mặc ở trên người sau, lại có vẻ nhẹ nhàng linh hoạt.

Ngân Hồng đánh giá chính mình trong gương, chỉ cảm thấy nàng lúc này đi ra ngoài nói mình là quan gia tiểu thư, cũng sẽ không người hoài nghi: "Này thân y phục quá mức quý trọng, Mộc cô nương chiết sát ta."

Nghe Vân Phưởng y phục mỗi kiện đều vượt qua hơn một ngàn lượng bạc, cái bộ y phục này tuy rằng không có thù hoa văn, nhưng tổng tâm tư đồng dạng không nhỏ, nàng cũng không có nhiều bạc như vậy.

"Trước kia nghe Kim phu nhân khích lệ, nói tỷ tỷ người bảo chế trà hoa hồng nguyên bản không thể thắng được ta, hiện giờ Nghe Vân Phưởng sự tình quá nhiều, ta cũng không có thời gian, tỷ tỷ nếu là thật sự nghĩ muốn cảm tạ ta, sẽ đưa ta chút trà hoa hồng như thế nào?"

"Hoa hồng vốn là tầm thường vật, mặc dù là trà hoa hồng cũng không mất bao nhiêu, như thế nào có thể cùng y phục của người so sánh với?"

Ngân Hồng có chút lo lắng, tuy rằng nàng đối cái y phục này thích đến cực điểm, nhưng là, nhận lấy lễ vật quý trọng như thế, nhân tình này liền thiếu lớn, vạn nhất về sau sinh ra biến cố, có người lấy chuyện này để nói, nàng sợ là khó lòng giải bày.

Mộc Vân Dao lại giống như không có nhìn ra lòng của nàng nói: "Tỷ tỷ am hiểu bảo chế hoa hồng, cho nên cảm thấy được đó là vật bình thường, mà ta vốn là am hiểu làm y phục, cái y phục này cùng ta mà nói, liền giống như trà hoa hồng đối tỷ tỷ mà nói, đều là tầm thường vật, chính là phí chút thời gian thôi. Tỷ tỷ cảm thấy được y phục khó được, ta còn cảm thấy được hoa hồng bao khó làm đâu, nếu tỷ tỷ thật sự băn khoăn, không bằng liền giúp ta cái vội?"

"Mộc cô nương xin phân phó."

"Phân phó không dám, chính là tỷ tỷ vừa mới cũng nói, Thái Nguyệt Các chương quây chế tạo ra một phần Thái Nguyệt mỹ nhân sách, ta nghĩ đem tập mượn đến đánh giá, không biết tỷ tỷ có không hỗ trợ?"

"Không thành vấn đề, trở về phủ ta liền cùng phu nhân nói rõ ràng, sau đó đem tập đưa tới."

"Ta đây liền đa tạ tỷ tỷ."

Ngân Hồng biết, với quan hệ Mộc Vân Dao cùng Kim phu nhân, chỉ cần nàng muốn nhìn tập, bất quá là một câu nói, làm cho mình từ giữa hỗ trợ, đơn giản chính là làm cho nàng có thể yên tâm thoải mái nhận lấy y phục.

Ngân Hồng cảm kích hướng về phía Mộc Vân Dao mỉm cười: "Ta đây hãy đi về trước, tập trong chốc lát liền sai người cho người đưa tới."

"Hảo, ta đưa tỷ tỷ xuống lầu."

Tiến bước Ngân Hồng, sớm nghe được dưới lầu động tĩnh Tô Thanh đi xuống: "Dao nhi, vừa mới cái kia là Kim phu nhân thị nữ bên người đi?"

"Uh, nói là Thái Nguyệt Các chương quây cũng làm đi ra một phần mỹ nhân tập, nghĩ đến không dùng được bao lâu sẽ có mỹ nhân băng xuất thế."

Tô Thanh nghe xong nhận không được lo lắng: "Nói như vậy, không phải cùng chúng ta cướp sinh ý sao? Nào là mỹ nhân sách, mỹ nhân băng, rõ ràng là con trước tiên nghĩ ra tới, chương quý kia tại sao có thể như thế....." Nàng không được lời khó nghe, chỉ có thể giận đến đối sắc mặt.

"Mẫu thân, yên tâm thôi lắm, có rất nhiều đồ vật này nọ, chỉ bắt buộc được vô bên ngoài là không đủ." Mộc Vân Dao ý cười ngọt ngào, trong ánh mắt thậm chí mang theo chút chờ mong.

Y phục làm được dù kinh điển, nếu là không có đối lập, cũng không lộ vẻ thật tốt. Thái Nguyệt Các chương quây chủ động đưa lên cửa, nàng có thể quang minh chính đại dẫm đạp Thái Nguyệt Các, làm cho Nghe Vân Phưởng hoàn toàn nổi danh.

Cánh Lăng thành, dân chúng còn không có từ trong Nghe Vân mỹ nhân băng phục hồi tinh thần lại, liền chợt nghe nói Thái Nguyệt Các cũng đi ra một phần mỹ nhân tập, trên tập mỹ nhân mỗi người thiên hương quốc sắc, dung mạo khuyển thành, dân tới không ít người tâm trí hướng đến.

Trên Nghe Vân mỹ nhân băng, bọn họ đã muốn kiến thức chín vị phu nhân với dung mạo hơn người, hiện giờ nghe nói Thái Nguyệt Các cũng ra một phần mỹ nhân tập, hơn nữa càng tốt hơn, tự nhiên thu hút chú ý, thậm chí một cái buổi sáng còn có không ít người tiến vào Thái Nguyệt Các, hỏi chuyện mỹ nhân tập.

Ứng phó lui tới đám người, Thái Nguyệt Các chương quây mặt cười thành một đóa hoa, thật vất vả thở một hơi, gọi tới gã sai vặt phía trước ra chủ ý, vỗ bờ vai của hần tán dương: "Người chủ ý này ra không tồi, chờ ta bẩm báo đi lên, tất nhiên cho người lĩnh công, cho người mấy tháng tiền tiêu vật hàng tháng."

"Đa tạ chương quý đầu đất."

"Uh, hảo hảo chiêu đãi khách nhân bên ngoài."

"Hảo."

Sau mấy ngày vì tạo ra Thái Nguyệt mỹ nhân băng lực ảnh hưởng, Thái Nguyệt Các chương quây lại đánh nhịp, đem Thái Nguyệt mỹ nhân tập đem y phục mỹ nhân tạo thành, trưng bày tại trong Thái Nguyệt Các.

Trong lúc nhất thời, người kéo đến đến Thái Nguyệt Các vừa xem mỹ nhân phong mạo càng đến càng nhiều, kéo Thái Nguyệt Các mua bán dâng lên không ít.

Mộc Vân Dao bên này lại chậm chạp không có động tĩnh, thế cho nên ngăn ngừa thời gian, Thái Nguyệt Các sẽ đem Nghe Vân Phưởng vừa mới nhắc lên tới nổi bật, hoàn toàn đoạt qua.

Kim phu nhân đã muốn phái Ngân Hồng đến đây nhiều lần, ngày hôm đó lại tự mình đến tới rồi Nghe Vân Phưởng. Nhìn đại sảnh vắng lặng yên tĩnh, Mộc Vân Dao ở trong đại sảnh đưa hai cái cá chép gắm (cắm lì) mới dường, hiện giờ là ngày mùa hè, vì làm nổi bật thời tiết bên ngoài, nàng chuyên môn ở bên trong đại sảnh bãi thả hai cái đại bồn xanh trắng, trồng hoa sen, nuôi cá chép, gốc cây lay động, xanh biếc tràn đầy, cá chép bơi tung tăng trong đó, tạo ra cảnh đẹp vui mắt.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Không cố ý sao có thể thành

Kim phu nhân xem bộ dáng nàng nhàn nhã như vậy, không khỏi cảm giác có chút bất đắc dĩ: "Người cũng biết? Bên ngoài đều nháo đến trời, người còn ở nơi này tránh quấy rối."

Mộc Vân Dao làm hoàn lễ mới xuất hiện, ý cười nhẹ nhàng trả lời: "Ta làm sao là tránh quấy rối, hiện giờ Thái Nguyệt Các nổi bật vô cùng, ta đây là tránh đi mũi nhọn."

"Ta đều nghe Ngân Hồng nói, người định liệu trước rồi, mau tới cùng ta nói nói, nghĩ muốn như thế nào ứng phó tốt lắm sao?"

"Nói đến ứng phó thật đúng là không có biện pháp quá tốt, bất quá ta cũng là không sợ." Mộc Vân Dao mang trà rót vào chén, nhẹ nhàng mà đặt trong tay Kim phu nhân: "Tuy rằng ta cùng mẫu thân ở Cánh Lăng thành không có căn cơ, không sánh bằng kinh doanh nhiều năm như Thái Nguyệt Các, nhưng ai làm cho ta vận khí tốt đâu? Đệ nhất vị khách nhân đó là phu nhân này, nhân vật thần tiên, chỉ cần ngài mặc y phục ta làm đi ra ngoài dạo một vòng, dù nói bất có lớn thế nào cũng có thể cướp về."

"Hóa ra người là đem chủ ý đánh tới chỗ ta, bất quá ta nhưng thật ra có cái biện pháp rất tốt."

"Ta cảm thấy được, biện pháp vừa mới nói đã buồn quá tốt." Mộc Vân Dao một bộ dáng đã đánh thắng trận. Kim phu nhân không khỏi cười lớn: "Người nha, cái miệng quả thật dám nói, nhưng Thái Nguyệt Các nội tình thâm hậu, không phải bình thường thương hộ, phải cực kỳ cẩn thận một chút. Tiếp qua nửa tháng đó là lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa*, Tuần phủ phu nhân đưa các nhà đều hạ bái thiếp, nói là phải ở Vọng Phong lâu tổ chức yến hội, người có thể tại đây mặt trên tốn chút tâm tư."

*bái thiếp: thiệp mời

*tối ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khẩn sao cho Chức Nữ phù hộ cho mình khéo tay may vá

"Tuần phủ phu nhân tổ chức yến hội cho lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa, kia ngài phải nhất định phải đem ta cho ngài làm bộ y phục "dưới ánh trăng khôi vũ" mặc đi qua, như vậy ta sẽ không chiến mà thắng."

Mộc Vân Dao cao hứng vỗ tay, nhẹ nhàng thở ra, trêu chọc khiến Kim phu nhân đưa tay chạm mí tâm của nàng. Kim phu nhân lúc ấy cũng không cảm thấy được, thu hồi động tác sau, mới cảm giác có chút quá mức vô cùng thân thiết, không khỏi hơi nhấp nháy mí mắt, nàng ở trong lòng đem Mộc Vân Dao xem thành thân cận hậu bối, có đôi khi xem nàng cố ý làm nũng khoe mẽ, liền nhịn không được muốn đổi nàng tốt một chút, đã nhiều ngày lại thường xuyên nghĩ nếu là mình có thể sinh hạ một cái giống của nàng nữ hài tử cũng là không tồi đích.

Mộc Vân Dao cười cong mắt, thanh thấu hai tròng mắt trung giống như đựng nhất hồ nước: "Phu nhân yên tâm, lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa, ngày ấy ta chắc chắn toàn lực ứng phó. Bằng không người khác đều phải cảm thấy được phu nhân ngài ánh mắt không tốt."

"Người có biết là tốt rồi, ta đây sẽ chờ nhìn bản lĩnh của người." Kim phu nhân trong lòng thoải mái.

Thái Nguyệt Các, chương quyển lật trong tay sổ sách, sắc mặt đã có chút không thể nào đẹp.

"Chương quyển, ngài đây là làm sao vậy?"

"Phía trước bởi vì sự tình vội vàng suốt, cũng không có nhìn kỹ, hôm nay một chồng sổ sách, mới phát hiện vấn đề. Tuy rằng chúng ta Thái Nguyệt Các ngày gần đây nhập sổ sách hơn không ít, nhưng đa số đều là một ít vãi vốc bán tiện nghi, giá thấp bán ra hay nằm ngoài tầm hàng, chất lượng thường cùng một ít vãi dẹt sa hoa, thợ may, vẫn như trước ít có người hỏi thăm."

"Chương quyển, ảnh hưởng của mỹ nhân tập, tuyên truyền mỹ nhân bằng, hiệu quả vẫn là kém một chút, người xem Nghê Vân Phường không phải là bởi vì làm ra y phục, làm cho tất cả mọi người thấy được hiệu quả, lúc này mới dẫn tới tranh cùng truy phùng sao? Chúng ta cũng đem y phục trong tập tranh làm ra đến là được."

"Người nói dễ dàng, lúc trước vì tìm kiếm hiệu quả tuyên truyền hiệu lớn, chúng ta làm mỹ nhân tập chính là giá cả thịnh nhất đáng đan thanh hảo thủ, hiện giờ, này y phục nhìn là mỹ, nhưng phải làm ra quả thật không dễ dàng."

Gã sai vật sờ sờ đầu: "Này..... Này tiểu nhân sẽ không biết nói sao làm, Nghê Vân Phường tay nghề thật là không ai bằng."

Thái Nguyệt Các chương quyển đột nhiên hé mắt, ở Cánh Lãng bên trong thành chờ nhiều năm như vậy, hần dỗi trong thành tú nương hiểu biết cực kỳ rõ ràng, nhưng theo tay nghề xem, thật đúng không ai là Nghê Vân Phường đối thủ, bất quá, vừa mới gã sai vật nói nhắc nhở hần, hần không ai, nhưng Nghê Vân Phường có a!

Trong Nghê Vân Phường, chính là có mười nữ học đồ, kia truyền thụ thêu châm pháp của tiểu nha đầu Mộc Vân Dao, năm ấy mười ba tuổi, một cái tiểu cô nương mặc dù tay nghề kinh người, có năng lực có bản lĩnh gì, chỉ cần đưa cho số tiền lớn, không sợ đám học đồ không người động tâm.

Thái Nguyệt Các chương quyển trầm ngâm sau một lúc lâu, nhưng không có lập tức mở miệng, mà là phát tay làm cho gã sai vật lui ra ngoài, đứng dậy ở trong phòng đi qua đi lại, sau một lúc lâu mới hạ quyết tâm.

"Người hướng chỗ cao đi, nước hướng chỗ thấp chỗ chảy, đám nữ học đồ lựa chọn cũng là người có tiền đồ đi theo, cũng không có gì sai, hướng chỉ, bản chương quyển muốn chính là tay nghề may y phục, mặc dù là ngài vu Kim phu nhân, không muốn ra mặt, âm thầm chỉ điểm cũng là có thể!"

Mộc Vân Dao vẫn đang nghĩ nửa tháng sau nên như thế nào ở lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa thắng được. Cùng lúc đó, ngân dậm ở ngoài kinh đô Tây Lăng, một thân lãnh liệt hơi thở Việt Vương nghe cấp dưới báo cáo, mày hơi hơi nhăn lại: "Nói lại lần nữa xem!"

"Chủ tử, chúng ta chuẩn bị sẵn, bị người mua rồi." Thị vệ Vu Hằng thân sắc không yên.

"Hơn nữa đồ cũng không phải kỳ quái nhất, quái dị nhất chính là Cánh Lãng bên trong thành mở một nhà tú phường tên là Nghê Vân Phường."

"Cùng bốn vương có gì liên quan?"

"Tú phường là cùng ngài không có vấn đề gì, nhưng là chữ viết trên bảng hiệu tú phường, cũng là chữ viết ngài." Thị vệ Vu Hằng thật cẩn thận bẩm báo.

"Chữ viết Bồn vương?" Việt Vương bắt đầu ánh mắt lạnh như băng, nghe đến đó thật hơn vài phần hứng thú, chữ viết của hần muốn bắt chước cũng không dễ: "Đã điều tra xong?"

Nói đến đây cái, thị vệ Vu Hằng đích thân sắc càn tỏ ra kỳ quái: "Tra là đã điều tra xong, chính là....."

Nhìn hần ấp a ấp úng, Việt Vương trong lòng càng phát ra hứng thú: "Nói!"

"Là phía trước tại Hạ Yên thôn, chính cô nương trộm chủy thủ ngài." Không biết, còn tưởng rằng thiên hạ này rất nhỏ đâu, ngay cả hần vừa nhận được tin tức, đều nghĩ đến cái Mộc Vân Dao là người phương nào phải tới đích gian tế, cố ý khiến cho chủ tử chú ý, có sức tra xét nửa ngày, mới xác định hết thấy đều là trùng hợp.

"Mộc Vân Dao?" Việt Vương không khỏi vuốt ve ngón tay, giống như đầu ngón tay còn tồn tại ấm ngọc xúc cảm, ngẩng đầu nhìn thị vệ Vu Hằng còn có chút ấp a ấp úng, mí mắt mặt nhăn đích càng nhanh: "Còn có việc?"

"Hồi chủ tử, thời điểm thọ yến của hoàng thượng, Tô gia dâng lên đích binh phong trên đường gặp chuyện không may chọc giận hoàng thượng, hoàng thượng hạ lệnh tra rõ, Tô gia cũng bởi vậy đã bị văng vè, chọc không ít người nhân cơ hội chen ép."

"Bốn vương biết."

Hơn nữa, chen ép Tô gia khi, hần cũng là ra một phần lực

"Cùng Mộc Vân Dao có liên quan?"

"Tô gia tra xét hồi lâu, cũng không có điều tra ra binh phong rốt cuộc là khi nào thì bị động tay chân, như thế nào động tay chân, liền đem sự tình âm thầm giao cho Xuân Tú Phường, hy sinh Xuân Tú Phường bảo toàn Tô gia mặt. Thuộc hạ điều tra thì phát hiện, kia binh phong đến từ Yên thành, thêu binh phong..... Liên là vị Mộc Vân Dao kia."

Nói xong lời này, Vu Hằng đều cảm thấy được thiên hạ to lớn không gì không thể xảy ra, chuyện này từng việc cũng quá quá trùng hợp một chút.

Việt Vương động tác vuốt ve ngón tay ngừng một chút: "Tô gia tra được trên người Mộc Vân Dao?"

"Tra được, chính là thời điểm Tô gia nhân đuổi tới Hạ Yên thôn, Mộc Vân Dao đã muốn rời đi không biết tung tích, hơn nữa, theo Yên thành Xuân Tú Phường chương quyển khai ra, Mộc Vân Dao thêu binh phong dùng là sợi thêu cùng tú bố đều là hần cung cấp, kiểm tra qua không có bất cứ vấn đề gì."

"Thú vị như vậy à....." Việt Vương đứng dậy, thân hình thon dài thẳng tắp giống như ngao tuyết thanh từng*: "Hôm nay ta đi hưởng phú hoàng thành chỉ, ngày mai chạy về Việt Tây."

*cây thông kiêu ngạo đứng trong tuyết, tóm lại, là kiêu ngạo trước mọi thứ.

"Chủ tử, còn Cánh Lãng thành bên kia?"

"Đi đường thủy lộ." Việt Vương nói xong, trực tiếp phát tay ý bảo Vu Hằng lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Nhìn thế nào cũng thấy không được tự nhiên

Vu Hưởng rời khỏi cửa, như trước từng sờ không hỏi hồn, Việt Tây nằm về phía tây nam của Đại Lịch, địa thế nhiều cao nguyên, vùng núi là chủ yếu, mặc dù có sông, thủy mạch phong phú, nhưng đường sông khá hẹp, nước sông chảy xiết, mặc cho người có bản lĩnh lớn thế nào, cũng khó làm người lái thuyền đi ngược dòng mà lên, tiến vào Việt Tây, nếu là thật sự thủy lộ rộng mở, bọn họ sợ là đời này đều trở về không được.

Tối ngày thứ hai, Việt Vương đang băng bó thương trên cánh tay, lại nói về hôm qua khi luyện kiếm không cẩn thận thương tổn được mình, ít nhất phải nuôi nửa tháng mới có thể hảo, nhưng Việt Tây không người tọa trấn, khó có thể yên tâm, đặc biệt thỉnh chi trước theo thủy lộ đến Giang Nam, chờ cánh tay thương đường hảo sau, liền suốt đêm chạy trở về.

Việt Vương từ trước không chịu hoàng đế ưu gặp, đất phong lại là Việt Tây, nơi biên cảnh lạnh lùng khiếp, nghe hẳn thỉnh chi trở về đất phong, ngay cả nói đều không có nghe hẳn nói xong, liền trực tiếp gạt đầu đáp ứng

Ngồi trên trước mũi thuyền đi Giang Nam, Vu Hưởng mới ở trong lòng thờ dài trong lòng một tiếng, nguyên lai là trước ngồi thuyền chạy tới Giang Nam, sau đó theo Giang Nam cười ngửa trở về Việt Tây, cứ như vậy lộ trình ít nhất hơn nửa tháng, có thể cho chủ từ đường hảo vết thương trên cánh tay, chính là chủ từ nhiều năm không bị thương, lần này lại..... nhưng thật ra bị thương khó hiểu.

Nửa tháng thời gian thoáng lên một cái mà qua, trong chớp mắt liền tới ngày lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa đó.

Mộc Vân Dao vừa mới đứng dậy, chỉ thấy Tô Thanh đi vào phòng, đem một cái dây 7 màu xuyên ngọc thạch đeo lên cổ nàng.

Khi còn ở Hạ Yên thôn, Tô Thanh liền phát hiện Mộc Vân Dao trên cổ sợi dây đỏ đã không còn. Sợi dây đỏ ấy là ở Mộc Vân Dao ngày trăng tròn (đầy tháng) đeo lên, do nàng từ nhỏ sinh non thân thể gầy yếu, nghe lão nhân trong thôn nói, dùng dây đỏ treo ngọc thạch có thể trấn hồn, liền cho nàng sợi dây đỏ kia, không biết là có phải hay không sợi dây đỏ có tác dụng, từ trăng tròn về sau, mặc dù nàng cũng thường xuyên sinh bệnh, có nhiều kinh sợ nhưng không nguy hiểm.

Vừa mới bắt đầu phát hiện dây đỏ mất đi, Tô Thanh trong lòng còn lo lắng nhiều ngày, sợ không có dây đỏ dè dặt, Mộc Vân Dao thân thể lại bắt đầu kém dần, cũng may thời gian dài như vậy, nàng vẫn vui vẻ, lòng của nàng mới buông lỏng tinh thần.

Hôm nay là lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa, có tập tục đeo sợi dây 7 màu, vừa lúc sẽ giúp nàng đeo lên một sợi, mặc kệ có hay không dùng, cầu cái an lòng.

Mộc Vân Dao cười hi hi đem dây 7 màu giấu ở trong y phục, tiến lên vô cùng thân thiết ôm Tô Thanh mới hỏi lâu, mới thật vui vẻ mặc y phục từ tế, rửa mặt thu thập chỉnh tề, cùng nàng đi ăn cái gì.

Yến hội của lễ Cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa được tổ chức ở chạng vạng, kéo dài liên tục đến tối. Bởi vậy, buổi sáng Mộc Vân Dao tính toán đi Nghê Vân Phường tiêu phí một chút thời gian, nguyên bản mười nữ học đồ nàng đã cho nghỉ, làm cho các nàng tự về nhà, nhưng lại có sáu người không có nhà để về, liền đang đợi nàng đến trong điểm xử lý một chút.

Nghê Vân Phường có vị trí bên cạnh Vọng Phong lâu, lúc này ngã tư đường hai bên, vì nghênh đón lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa còn nhiều màu pháp phối, dòng người lui tới, nhất phái cảnh tượng nhiệt náo, trong Nghê Vân Phường lại thanh nhàn an nhàn, giữa phố phường nhộn nhịp như thế thì có vẻ quá yên tĩnh.

Mộc Vân Dao qua lại dạo qua một vòng, nhìn đến phía tây trên vách tường còn một vị trí trống, làm cho Cẩm Lan cảm văn chương lại đây: "Nếu hôm nay là lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa, chúng ta cũng treo lên vài thứ phù hợp với tình hình."

Nói xong, nàng thoáng cân nhắc, cầm bút viết:

"Phong hồi tiền ngư văn khai phiến, canh lan nguyệt dọa tình hà chuyển.

Châm thượng mộng hồn kinh, hiểu diêm sơ vũ linh.

Tương phùng tuy thảo thảo, trường cộng thiên nan lão.

Chung bất tiện nhân gian, nhân gian nhật tự niên."

Tạm dịch (ché):

"Gió thổi làm tan mây khói, trời đêm trăng hạ sao chuyển dời

Nằm trong mộng hoảng hồn tỉnh, đã thấy ngoài hiên mưa đang rơi

Gặp lại mặc dù chỉ lướt qua, thời gian dài vẫn không lão (già)

Cuối cùng không tiện ở trần gian, so với trần gian ngày tựa như năm"

Cẩm Xảo biết chữ, một bên xem Mộc Vân Dao viết, một bên nhẹ giọng đọc ra, đọc xong sau tỉnh tể đánh giá, lại phát hiện dòng chữ này thấy như thế nào không được tự nhiên.

Nhìn tác phẩm hành văn liền mạch lưu loát, Mộc Vân Dao cực kỳ vừa lòng, quay đầu lại nhìn đến Cẩm Lan sắc mặt quái dị, không khỏi khẽ cười một tiếng: "Đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ chữ của ta không tốt?"

"Không có, cô nương nét chữ khí thế hào hùng, ở trong đám nữ tử cực kỳ khó gặp, tốt vô cùng."

Mộc Vân Dao tự nhiên đoán được nguyên nhân Cẩm Lan biểu hiện thần sắc quái dị, bất quá nàng hôm nay tâm tình không tồi, khó tránh khỏi nổi lên vài phần tâm tư vui đùa: "Nếu không phải chữ không tốt, thì chắc là thơ không tốt?"

"Cũng không phải, thơ từ ý cảnh triển miên, biểu đạt tưởng niệm tình cảm bên trong sống một ngày bằng một năm, cũng là vô cùng tốt."

"Nếu đều hảo, vậy thần sắc người như thế nào kỳ quái như vậy?"

Cẩm Lan sắc mặt khó khăn: "Cô nương chữ tốt, thơ từ cũng tốt, chính là này tự cùng thơ từ phối hợp lại, khó tránh khỏi làm cho người ta cảm thấy được không thể nào xứng đôi."

Bài thơ triển miên từng câu thơ miêu tả lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa lễ, lại phối hợp với nét chữ cứng rắn tràn đầy sát y sắc bén, có thể làm cho người cảm thấy được hảo mới là lạ!

Mộc Vân Dao nhin không được nhẹ giọng cười ra: "Ta nhưng thật ra cảm thấy được vô cùng tốt, như thế này khiến cho Lục Lượng tìm người dán tại trên tường, nhiều nhìn một cái, cố gắng các người có thể phát hiện trong đó điều kì diệu."

Lễ Cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa bắt nguồn từ thần thoại tình yêu của Ngưu Lang. Chức Nữ một năm một lần gặp, tình yêu bên trong đại gia tộc là điều thú vị, cũng không phải từng bước sát khí. Ai tin tình yêu, người đó liền nhất định sẽ trở thành người bị hy sinh!

Đem viết thơ viết tốt giao cho Lục Lượng tìm người làm, Mộc Vân Dao đi lâu hai, thuận tiện đem Cẩm Lan cùng Cẩm Xảo hai tỷ muội cũng kêu đi lên.

Mộc Vân Dao đang ngồi yên lặng, mặc dù tuổi nhỏ, vóc người tinh tế nhỏ xinh, nhưng quanh thân khí thế cũng không thể khinh thường: "Cẩm Lan, Cẩm Xảo, trong mười nữ học đồ, hai người các người tay nghề là tốt nhất, tinh tình cũng thông thấu nhất, đoạn thời gian này nghĩ đến đã muốn nhìn ra không ít đồ vật này nọ đi?"

Cẩm Lan cùng Cẩm Xảo là một đôi tỷ muội sinh đôi, mặc dù nhất mẩu đồng bào nhưng dung mạo cùng tính tình lại các không giống nhau. Cẩm Lan tính tình trầm tĩnh, làm việc cẩn thận, Cẩm Xảo lại càng thêm hoạt bát một ít. Lúc này nghe được Mộc Vân Dao câu hỏi, hai tỷ muội liếc nhau, thần sắc đều mang theo vài phần không yên.

Mộc Vân Dao rót trà vào chén, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, thấp phần có kiên nhẫn chờ các nàng đáp lời.

Lược nhất chần chờ một lúc sau, Cẩm Lan tiến lên đối với Mộc Vân Dao quý gỏi hành lễ: "Cô nương, ngài muốn hỏi cái gì? Chúng ta hai người tất nhiên biết gì nói đó tuyệt không giấu diếm."

"Vậy trả lời vấn đề của ta, thời gian dài như vậy tới nay, các người đều nhìn thấy gì?"

"Hồi cô nương, ta cùng Cẩm Xảo hai tỷ muội ta, là bị song thân (cha mẹ) bán cho bọn buôn người, may mắn bị Kim phu nhân chọn trúng, lúc này mới không lưu lạc phong trần (lầu xanh) nhận hết khổ sở, lại được cô nương truyền thụ kỹ xảo thêu thùa, làm cho chúng ta hai người có bản lĩnh có thể sống yên phận, trong lòng đối Kim phu nhân cùng cô nương tự nhiên mang ơn."

Cẩm Lan biểu đạt ý nghĩ trong lòng, lại không đáp vào vấn đề Mộc Vân Dao cần. Đối nàng như vậy cẩn thận tính tình, Mộc Vân Dao nhưng thật ra có chút thương thức: "Người đã nói như vậy, như vậy ta cho người hai lựa chọn, thứ nhất, người trở về đi theo Kim phu nhân, phu nhân thiện tâm, tương lai cũng sẽ không bạc đãi người. Thứ hai, người đi theo ta, giúp ta xử lý Nghê Vân Phưởng, ta giáo thụ người càng thêm kỹ càng chăm pháp, người lựa chọn như thế nào?"

Cẩm Lan nhìn không được kinh ngạc mở to hai mắt, chậm chạp không có phản ứng.

Phía sau đích Cẩm Xảo nhẹ nhàng mà lôi kéo cửa nàng ồng tay áo, nhắc nhở nói: "Tỷ tỷ?"

Cẩm Lan trong lòng từ chối một lát, bỗng nhiên giữ chặt Cẩm Xảo, đối với Mộc Vân Dao quỳ xuống đất dập đầu: "Nô tỳ hai người, gặp qua tiểu thư." Mộc Vân Dao trong mắt hiện lên ý cười: "Hai người các người bởi vì gì chọn ta?"

=====

Vì sao 2 ngày không có chương? Vì mình không có hứng dịch, sợ có dịch cũng không hay.... haizzz

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Phát hiện manh mối

Nếu đã muốn làm ra lựa chọn, Cẩm Lan tự nhiên không dám tái khoe khoang chút thông minh: "Hồi bẩm tiểu thư, kỳ thật trong khoảng thời gian này tới nay, nô tỳ trong lòng đã có phỏng đoán. Phía trước, Kim phu nhân còn có thể phái Ngán Hồng đến xem xét tình hình chúng ta, nhưng gần nhất trong khoảng thời gian này, Ngán Hồng lại đến, đối chúng ta đích thái độ mới lạ rất nhiều, nô tỳ lớn mật đoán rằng, chắc là Kim phu nhân đem kế bán mình của đám nô tỳ cho tiểu thư."

Mộc Vân Dao trên mặt ý cười không thay đổi, quay đầu nhìn về phía một bên Cẩm Xảo: "Người cũng là đoán như vậy đi?"

"Hồi bẩm tiểu thư, nô tỳ không thông minh, nhìn không ra cái gì vậy, chỉ biết làm tốt chuyện được giao, nhưng tỷ tỷ thực thông minh, cho nên, nô tỳ nguyện ý đi theo tỷ tỷ." Cẩm Xảo thu liễm tính tình hoạt bát, quỳ gối một bên có vẻ cực kỳ nhu thuận.

Mộc Vân Dao động tác tự nhiên uống xong nửa chén trà nhỏ, lúc này mới đứng dậy đem hai người nâng dậy đến: "Các người đoán không sai, Kim phu nhân đích thật là đem kế bán mình cho ta."

Cẩm Lan nhẹ nhàng thở ra, biết mình lần này là thành công.

"Tốt lắm, hiện tại nói nói hai người các người còn phát hiện cái gì?" Mộc Vân Dao ý bảo hai người mở miệng:"Đã nhiều ngày, trong Nghê Vân Phưởng cũng không bình tĩnh."

Cẩm Lan đã không có cố kỵ, đem này hai ngày trong lòng phát hiện đều nói đi ra, là thật là giả, còn cần Mộc Vân Dao tự hành phán đoán: "Hồi bẩm tiểu thư, này hai ngày chúng ta phát hiện, Cẩm Thu cùng Cẩm Cúc hai người, thường xuyên tính thần không tập trung, phảng phất có cái gì tâm sự, muội muội nô tỳ Cẩm Xảo còn trong lúc vô ý phát hiện, trên cổ tay Cẩm Cúc có thêm một đôi vòng tay ngọc bích, ít nhất cũng đáng trên trăm lượng bạc."

Mộc Vân Dao ánh mắt vừa động, bên môi hơn một tia lãnh ý: "Cẩm Thu cùng Cẩm Cúc, hai người này tay nghề tuy rằng không tính tốt nhất, nhưng là chỉ so người khác hơn một chút, thật đúng là đáng tiếc."

Nghe nàng nói như vậy, tựa hồ phải xử trí Cẩm Thu cùng Cẩm Cúc hai người, Cẩm Xảo không khỏi cầu tình: "Tiểu thư, có lẽ là hai người chúng ta nhìn lầm rồi, Cẩm Thu cùng Cẩm Cúc trong ngày thường cũng không tệ lắm"

"Hai người đã lựa chọn đi theo ta, sự tình này ta cũng không gạt các người, Cẩm Thu cùng Cẩm Cúc hai người này, liên tiếp lấy lý do trong nhà có người sinh bệnh, hướng ta xin nghỉ, nhưng sau đó hai người rồi đi, ai cũng chưa có về nhà, ngược lại là đi vài vòng, vào cửa sau Thái Nguyệt Các."

Cẩm Lan cùng Cẩm Xảo sắc mặt không tốt, chuyện Thái Nguyệt Các chương quầy khó xử tiểu thư, các nàng sớm nghe nói, còn âm thầm sốt ruột không được, sợ Thái Nguyệt Các đem Nghê Vân Phưởng hoàn toàn áp chế đi xuống, như vậy khiến các nàng không có chút nào lợi: "Tiểu thư, chẳng lẽ nói hai người bọn họ, đem thủ pháp thêu tết lộ cho Thái Nguyệt Các?"

"Ta không dám xác định, nhưng tám chín phần mười, hai người bọn họ rốt cuộc là đi làm cái gì hôm nay gặp đã biết, ta tin tưởng toàn bộ Cảnh Lăng thành, trừ bỏ ta và mười người các người không ai lại biết châm pháp này. Tuần phủ phu nhân ở Vọng Phong lâu tổ chức yến hội lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa lễ, đến lúc đó các vị phu nhân đều muốn tham gia, Thái Nguyệt Các nếu là có được bộ châm pháp này, tất nhiên sẽ không yên lặng không tranh."

"Tiểu thư, kia hai người nô tỳ cần làm cái gì?"

"Các người vẫn là xung hô ta là cô nương đi, ta xuất thân nghèo khổ, không có làm mệnh tiểu thư. Hai người các người giúp ta nhìn Cẩm Thu cùng Cẩm Cúc, nếu sự tình đúng như ta sở liệu, hai người này là giữ lại không được!" Mộc Vân Dao nói xong, quanh thân hơi thở lãnh liệt chợt lóe mà qua.

Cẩm Lan cùng Cẩm Xảo sắc mặt nhất bạch, rồi sau đó nặng nề mà gật đầu: "Dạ, cô nương."

Từ trong phòng rồi đi, nghĩ đến vừa mới Mộc Vân Dao thần sắc lạnh như băng, Cẩm Xảo vẫn như cũ lòng còn sợ hãi: "Tỷ tỷ, người nói cô nương sẽ xử trí các nàng như thế nào?"

"Cùng chúng ta không có vấn đề gì, chúng ta nếu nhận thức cô nương làm chủ tử, về sau tận tâm tận lực cũng được, lấy tính cách cô nương, sẽ không bạc đãi chúng ta."

Nàng sở dĩ lựa chọn Mộc Vân Dao, cũng không chỉ là bởi vì đoán được tay nàng trong nắm bán mình kế, mà là xem bản tính của nàng, phong cách hành sự, thật sự không giống bình thường.

Hơn nữa nàng lấy thân phận thương nhân, ở đám người Kim phu nhân cư xử thành thạo, thậm chí Kim phu nhân đối nàng thái độ càng ngày càng vô cùng thân thiết, bằng vào quan hệ như vậy, đi theo nàng, về sau nói không chính xác còn có thể có đại tạo hóa.

Mộc Vân Dao đem kế bán mình của Cẩm Thu cùng Cẩm Cúc hai người rút ra, nhìn mặt trên dấu tay đó, ánh mắt hơi hơi tối sầm.

Hai người này đều là con cái của gia đình trong Tào phủ, hai người hiển nhiên có Kim phu nhân cùng Tào gia làm hậu thuẫn, trong ngày thường đối nàng thái độ rất là tùy ý, ở học xong chứa nhiều kỹ xảo sau, lại âm thầm liên lạc người nhà trong Tào phủ, hy vọng có thể trở lại bên người Kim phu nhân bên người.

Nguyên bản nàng cảm thấy được hai người này nếu là không có ý định tiếp tục ở lại Nghê Vân Phưởng, liền làm cái thuận nước đưa thuyền, đem các nàng trở về bên Kim phu nhân, ngàn vạn không nghĩ tới, các nàng thế nhưng còn sinh tâm tư khác. Một khi xác định hai người đem tú châm pháp bán cho Thái Nguyệt Các, chuyện đó chuyện sẽ không có thể dễ dàng kết thúc như vậy.

Tới rồi buổi chiều, khoảng cách yến hội bắt đầu ước chừng còn có một canh giờ, Kim phu nhân tính cả Triệu phu nhân đám người, liền trước tiên đi tới Nghê Vân Phưởng, tiến đại sảnh Kim phu nhân vừa vào cười nói: "Ta đã nói nơi này là nơi tránh quấy rầy tốt nhất, các người nhìn xem nha đầu kia thành thói, bộ dáng thành thói, ta đều hăm mọ vô cùng"

Mộc Vân Dao chính tựa vào trên nệm nhàn tháp, nghe kể tiếp ý phục nên dừng cái dạng hoa văn gì, nghe được Kim phu nhân nói, vội vàng đứng dậy sửa sang lại lần váy, ý cười nhẹ nhàng rất đúng phận, hành lễ với bốn vị phu nhân: "Gặp qua vài vị phu nhân, Vân Dao thất lễ, xin hãy thứ lỗi."

Triệu phu nhân, Trần phu nhân cùng Ngô phu nhân, thần sắc đều so với lần trước đến tốt lắm rất nhiều, khi nói chuyện đối Mộc Vân Dao càng hiển vô cùng thân thiết: "Mau đừng đa lễ, khó trách Kim phu nhân đọc theo đường đi luôn khen người, nhìn xem này trong đại sảnh bố trí, ta đều hăm mọ không được!"

Một tầng trong đại sảnh lục tục mua thêm rất nhiều đồ vật này nọ, hoa tươi vật trang trí, cả chếp đồ, tiền đại môn cũng cảm giác một cỗ cảm giác mát đập vào mặt mà đến, giống như ở khô nóng ngày mùa hè uống một ngụm nước đá, làm cho người ta từ đầu đến chân cảm giác sáng khoái hợp lòng người.

Mộc Vân Dao vội vàng chỉ huy Cẩm Xảo cùng Cẩm Lan hai tỷ muội bung lên nước trà: "Ta trong lúc rảnh rỗi, đem sở hữu tâm tư đều đặt ở như thế nào kinh doanh tốt Nghê Vân Phường, không giống chư vị phu nhân, trong ngày thường sự tình phức tạp, nào có tâm tư tại đây một ít so đo?"

"Vân Dao cái miệng ngọt sợ không ai có thể so sánh được với!" Kim phu nhân làm bộ đối với nàng vỗ vỗ, nhìn như trách cứ, nhưng giống người có thân phận như bà, nếu không phải thiệt tình đem Mộc Vân Dao trở thành chính mình hậu bối, ngôn ngữ đang lúc tuyệt đối sẽ không như thế tùy ý.

"Hiện tại trời nóng nực, chúng ta một đường lại đây, sợ có chỗ thất lễ, liền tới trước người nơi này đến sửa sang lại một phen, vừa lúc, theo này đến Vọng Phong lâu chỉ có nhất đoạn ngắn khoảng cách, chờ thời gian không sai biệt lắm, chúng ta cùng đi là được."

"Bây giờ còn có không sai biệt lắm một canh giờ, vài vị phu nhân tới vừa vặn, ta trong lúc rảnh rỗi cần nhắc đi ra mấy đoá châu hoa, các phu nhân có thể có hứng thú nhìn ngắm một chút?" Mộc Vân Dao nhất nhất dâng nước trà, lúc này mới mở miệng nói.

Triệu phu nhân cười nói: "Đều nói xuôi tới sớm, không bằng tới đúng lúc, chúng ta đó là vừa vặn, thủ nghệ của người, tự nhiên tốt hảo nhìn một cái." Châu hoa chỉ có tứ đoá, đặt ở màu lam vài nhung trái ra trên khay, phân biệt lấy nguyệt hoa quế, ngọc hải đường, giải ngữ hoa cùng bách hợp tạo hình, trộn lẫn chỉ vàng chỉ bạc vài cứng tạo thành hình hoa, cẩn thận đính các ngọc châu lớn nhỏ nhiều màu, thoáng vừa động, liền hào quang long lánh, phù hợp bốn vị phu nhân y phục, có thể nói như là thiên nhiên tạo nên, làm cho mấy người phong thái càng sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: ViệT Vương đã đến

"Người đây là chuyên môn cho bốn người chúng ta chuẩn bị đi?" Trần phu nhân nhìn giải ngữ hoa, thần sắc cực kỳ ôn nhu.

Mặt khác mấy người còn lại cũng là yêu thích không buông tay, cho nhau giúp đỡ đem châu hoa mang hảo, nhìn gương tỉnh tể đánh giá, càng xem càng vừa lòng, đối với Mộc Vân Dao lại là một phen khen ngợi.

Nói trong chốc lát, bất tri bất giác thời gian liền tới rồi, Kim phu nhân mở miệng nói: "Vân Dao cần phải thay y phục? Chúng ta nên qua trước."

"Y phục không cần đổi, chính là ta xem bên ngoài ánh mặt trời vẫn như cũ thực oi bức, không bằng các phu nhân liền mang theo cây quạt đi." Mộc Vân Dao nói xong, không biết theo địa phương nào xuất ra 4 chiếc quạt tròn, từng cái màu xanh biếc, trong suốt trong sáng ngọc cũng không phải ngọc, nắm trong tay lại cảm giác mát từng trận, mà mặt quạt thượng dùng là đều là tranh mỹ nhân trong Nghê Vân mỹ nhân tập.

Mộc Vân Dao cười đến có chút ngại ngùng: "Kỳ thật đây đều là một ít tâm tư riêng của ta, muốn mượn vài vị phu nhân thanh danh, giúp ta tuyên truyền một chút Nghê Vân Phường."

Vài vị phu nhân xem bộ dáng của nàng, không khỏi cười ra tiếng, tiểu nha đầu này mặc dù có vài phần tâm tư riêng, nhưng cũng không mất bản tính, làm cho người ta không tự chủ được liền nghĩ muốn giúp đỡ một phen, nói sau các nàng cũng thực tại thích này mấy chiếc cây quạt, dù sao cây quạt mặt trên vẽ mỹ nhân chính là bản thân các nàng.

Vọng Phong lâu cũng là ba tầng, bất quá diện tích lớn rất nhiều, Tuân phủ phu nhân yển hội thiết lập tại Vọng Phong lâu lâu ba, vì không quá bất công, Vọng Phong lâu hai tầng còn lại, như cũ cho phép tiếp nhận khách nhân, chính là này khách nhân thân phận cần phá lệ cần thận sàng lọc một phen.

Mộc Vân Dao theo Kim phu nhân đám người lên lầu, lúc này đây chỗ ngồi của nàng vẫn như cũ ở cuối bàn, chính là người chú ý nàng nhiều hơn không ít.

Mộc Vân Dao khách khí ứng đối, không nịnh nọt, không khiêm tốn, bộ dáng làm cho không ít người xem trọng liếc mắt một cái.

Lúc này, một con thuyền nhanh chóng cập ở Cánh Lãng thành bến tàu, nam tử cao lớn mang theo một thân hàn ý từ trên thuyền cất bước mà ra, con người hẹp dài quét một vòng: "Cánh Lãng thành."

Đúng là người đi nửa tháng thủy lộ, ViệT Vương.

Thị vệ Vu Hằng đi theo phía sau: "Chừ từ, nghe Phong lâu có cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa lễ yến hội, ngài cần phải đi xem?"

"Đi Nghê Vân Phường!"

"Tuân lệnh"

Thái Nguyệt Các chuông quảy bằng vào thân phận tiến nhập Vọng Phong Lâu lầu hai, lúc này trong lòng hẳn hết sức kích động.

Dĩ vãng có Xuân Tú Phường, này đó các phu nhân phải tham dự yến hội, trừ bỏ Thái Nguyệt Các còn có thể từ nơi đó mua y phục, nhưng này lần Xuân Tú Phường ngã, Nghê Vân Phường cũng không có mở cửa, các nàng tự nhiên đều đến đây Thái Nguyệt Các. Lúc này đây hẳn chính là tiêu phí đại tâm tư, mười mấy tú nương liền đêm làm không nghỉ, làm được thất kiện y phục rực rỡ đến hẳn nhìn đều cảm thấy được thích vạn phần. Cái Mộc Vân Dao kia, lúc trước tìm nàng hợp tác, nàng cho mình nan kham, hiện giờ mặc dù là nàng cầu tới của đến, hẳn cũng sẽ không dễ dàng đứng tay, nhất định phải làm cho nàng nhìn xem, đặc tội mình rồi cuộc sẽ có cái cái dạng kết cục gì!

Ngày mùa hè, sắc trời tối trẻ hơn, Tuân phủ phu nhân đến, trời còn khá sáng. Trên người nàng mặc bộ y phục màu mặt, làn váy cánh hồ sen phản chiếu ánh trắng, cùng Vọng Phong Lâu cảnh sắc quanh thân hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, cũng có vẻ phá lệ hợp với tình hình.

Lần này yến hội vì lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa lễ mà tổ chức, cũng không tính chính thức, tiến đến tham gia yến hội các chư vị phu nhân cũng cực kỳ thả lỏng. Tuân phủ phu nhân vừa vào tràng, liền đưa tay từng trận ân cần thăm hỏi, nàng nhất nhất cười đáp ứng xong, nhìn đến Kim phu nhân trong mắt không khỏi dần theo tán thưởng: "Đã nhiều ngày, Cánh Lãng bên trong thành truyền ồn ào huyền ảo, ta chính là đều nghe nói, người đi lễ nghệ văn mỹ nhân bằng đầu bằng, ngày khác tất nhiên phải tổ chức cái yến hội, hảo hảo ăn mừng một phen."

"Làm cho phu nhân chê cười, bất quá là chút trên phổ lời đồn, không coi là gì." Kim phu nhân tiến lên hành lễ, cử động như gió nhẹ phất qua, nhất là mảnh khăn lung áo, làm cho nhất đám phu nhân, các tiểu thư trong lòng sinh đồ kỳ.

"Trước kia ta cũng tưởng chỉ là lời đồn thôi, nhưng hôm nay nhìn đến đáng người người này, bộ dáng liền biết này mỹ nhân bằng tất nhiên là danh xứng kỳ thực."

"Phu nhân nói như vậy thật đúng là chiết sát ta, người xem xem Triệu phu nhân, Trần phu nhân cùng Ngô phu nhân, đây mới thực sự là thiên hương quốc sắc, ta chỉ là theo kiếm cái tiện nghi thôi."

Triệu phu nhân ba người trong ngày thường cùng Tuân phủ phu nhân quan hệ cũng không tính thân cận, hiện giờ gặp Kim phu nhân có ý dẫn tiến, vội vàng tiến lên hành lễ.

Lúc này các nàng bốn người đứng chung một chỗ, trên người y phục phong cách khác nhau, phù hợp sở trường, mỗi tới cực điểm, đem không ít các tiểu thư tiến đến tham gia yến hội, đem nổi bật đều đoạt đi, trong lúc nhất thời làm cho mọi người không ngừng hâm mộ. Các nàng cũng là đi Nghê Vân Phường hỏi qua, chính là, Nghê Vân Phường tổng cộng đây ra chín kiện y phục, trừ lần đó ra, còn lại đều ở đây nhanh tốc độ.

Đang nói chuyện, chợt nghe cửa truyền đến một trận tiếng kinh hô, đám người Kim phu nhân theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy bảy vị mỹ nhân chậm rãi bước đến, các nàng trên người mặc y phục đại khái lấy đỏ cam vàng lục lam châm tím làm chủ đạo, phối hợp các loại bất đồng hoa văn, kiểu dáng, liếc mắt một cái nhìn lại, giống như thất vị tiên từ từ trời giáng xuống. Nhất là mấy người mang đồ trang sức, thủy ngọc xếp hảo quang chói mắt, làm cho người ta không kịp nhìn.

Kim phu nhân trong mắt hiện lên nụ cười thần nhiên, nghĩ đến bảy người này trên người mặc y phục đều xuất từ Thái Nguyệt Các, đầu tiên mắt nhìn thật thật sự là không tồi. Gặp bảy người kia tiến lên hướng Tuân phủ phu nhân thỉnh an, nàng cùng Triệu phu nhân đám người liền về tới chỗ ngồi.

Mộc Vân Dao xem bảy người y phục thù, trong lòng nhìn không được thờ dài, nàng đoán không sai, Cẩm Thu cùng Cẩm Cúc quả nhiên là đem nàng giáo tử pháp bán đi ra ngoài. Trong lòng cấp hai người định tội, nàng liền đem việc này đặt ở một bên, ngược lại có hứng thú đánh giá Thái Nguyệt Các kiệt tác.

Thái Nguyệt Các nội tình thâm hậu, nhìn xem vật liệu may mặc trang sức, mỗi một kiện y phục tồn thất đều phải ở khoảng một ngàn năm trăm lượng, mà nghe nói Thái Nguyệt Các chương quầy vì cùng Nghê Vân Phưởng cạnh tranh, này đó y phục đều là lấy tám trăm lượng giá cả bán đi, biết sớm xa hoa như vậy, nàng cũng phải đi mua hai bộ.

Này nói đều là ngày thường giao hảo các tiểu thư, tuổi đều ở mười bốn mười lăm tuổi, mặc dù y phục khoản tiền cùng cách thức đều không tỳ vết nào, nhưng các nàng tuổi trẻ mạo mĩ, đủ để cho người xem nhẹ này đó chi tiết.

Tuần phủ phu nhân nhìn thoáng qua Kim phu nhân, thấy nàng thần sắc như thường, không khỏi cũng cười cười: "Đều nói nói, bảy người các người bảy người là con cái nhà ai, ta phải nhìn xem nhà ai có bản lĩnh như vậy, đem bảy cô nương mĩ lệ như vậy giấu nghiêm thật." Trần này yên hội thân phận của nàng cao nhất, tuổi cũng đặt ở nơi đó, nói như thế, thật không có gì thất lễ.

Bảy người vội vàng lần lượt tiến lên đều tự nói danh hào phụ thân, Tuần phủ phu nhân nhất nhất gật đầu, đem mấy người lại khen một lần!

Trông chừng trên lầu tiếng sáo trúc vang lên, yến hội chính thức bắt đầu, cách đó không xa ở cửa Nghê Vân Phưởng cửa, lại nghênh đón một cái sát tinh.

Việt Vương ngừng đầu, nhìn bằng hiệu viết ba chữ, mi tâm không khỏi gát gao nhăn lại, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, rất khó tin tưởng, sẽ có người đem chữ viết của hán bắt chước giống như đúc như vậy, ngay cả khí thế thần vận đều bắt chước bắt chín phần.

"Vu Hằng, đi mở cửa."

Vu Hằng thoáng ngáy người: "Chủ tử, Nghê Vân Phưởng xem như tư trạch, ngài như vậy xông vào, nếu như bị nhân đã biết, có thể có tổn hại ngài thanh danh!"

"Mới" Việt Vương một cái mắt lạnh đảo qua đi.

=====

Ấn hại đã trở lại rồi đây, cách ngày 1 chương nhé. Thân!!!!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cây quạt nhỏ bơi lưu huỳnh (1)

Vu Hằng vội vàng gạt đầu, tiến lên nhìn nhìn khóa cửa, không khỏi rút trườ khóe miệng, cái chuỗi khóa này dùng để đập người một chút, đều có thể đem người đập chết, quả thực so với khóa Thiên Lao cái khoá còn muốn nặng hơn hai lượng, ý niệm hán muốn đem khóa này ra trong đầu xem như uống phí.

"Chủ tử, ổ khóa này khó có thể này ra, bất quá nỗ tài xem cửa sổ lầu hai còn mở ra, chúng ta liền từ lầu hai vào đi thôi."

Xem toàn thân Việt Vương tọa lãnh khí lại ngưng trọng hai phần, Nguyệt Hồng vội vàng bổ sung nói: "Chủ tử, MỘC cô nương phải về đến, xem đại môn bị này ra, khó tránh khỏi tâm sinh phòng bị, xoay người phải đi báo quan, chúng ta cũng là phiền toái. Từ lầu hai đi vào lặng yên không một tiếng động, người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết."

Việt Vương lạnh lùng nhìn hán một cái, ngừng đầu nhìn lướt qua lầu hai, thà người nhảy đi lên.

Vu Hằng dơ miệng cười cười, xoa xoa trên đầu mồ hôi lạnh, tuy rằng từ nhỏ đi theo Việt Vương lớn lên, tình cảm không giống bình thường, nhưng Vương gia trên người lãnh ý, như trước làm cho hán trong lòng run sợ.

Trong Vọng Phong lâu, Mộc Vân Dao còn không biết ngày xưa trêu chọc người gian ác, đã đến Nghê Vân Phưởng, đang chờ nàng chui đầu vô lưới. Lúc này, nàng thường thức bảy vị mỹ nhân liên thủ nhảy Yêu Nguyệt vũ, không khỏi nghĩ tới Tô gia đích tiểu thư Tô Vũ Nghi.

Tô Vũ Nghi kỹ thuật nhảy ở kinh đô Tây Lăng không ai bằng, nàng có thân thể dẻo dai mềm mại, một khúc Điều Thiên Bái Nguyệt dẫn tới vô số người tâm trí hướng về, bởi vậy được cái danh hào Bái Nguyệt tiên tử, nếu là nàng hiện tại chọn cá nhân tì mĩ huấn luyện bồi dưỡng, đem tên tuổi của nàng ta cướp đi, không chừng sẽ đem nàng ta tức thành cái dạng gì!

Đang nghĩ ngợi,tới, bảy người nhảy Yêu Nguyệt vũ đã muốn chấm dứt. Chung quanh các phu nhân một mảnh khen ngợi, khiến bảy nữ tử thần sắc nhảy nhót. Không biết là có phải bởi vì đã bị Tuần phủ phu nhân khích lệ, thần sắc vô cùng đắc chí, trong bảy người một cái dung mạo đẹp nhất, nhưng lại đột nhiên mở miệng: "Nghe nói Kim phu nhân kỹ thuật nhảy không ai bằng, với lại phù nhân hôm nay mặc y phục cũng phá lệ thích hợp khiêu vũ, không biết chúng ta có không may mắn làm cho phu nhân chỉ điểm một phần."

Lời này vừa nói ra, ở đây không ít người chột thay đổi sắc mặt, trận yến hội này trừ bỏ Tuần phủ phu nhân liền Kim phu nhân địa vị cao nhất, Tào Vận Niên lại vừa mới thăng nhiệm Cánh Lăng Diêm vận sử, hiện tại một cái quan gia tiểu thư dám bắt ép xem thường như vậy, làm cho một vị phu nhân tứ phẩm quan viên trước mặt mọi người khiêu vũ, thật không biết từ đâu tới đây đích là gan?

*diêm muối

Người nhà nữ tử nói chuyện lập tức tiến lên, đối với Kim phu nhân liên tục hành lễ tạ lỗi: "Phu nhân, tiểu nữ tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nói chuyện không có đúng mực, trước khiêu vũ vừa mới tham hai ly rượu, lúc này mới trong lúc nhất thời ngôn ngữ vô tình, thỉnh phu nhân thứ lỗi."

Kim phu nhân trong mắt ý cười cũng là nhạt nhòa rất nhiều: "Không có gì, hôm nay yến hội khó được một phần thanh nhàn, bản phu nhân như thế nào tính toán nhiều như vậy, không duyên có bại hoại hưng trí! Chính là nữ tử uống hai chén không ngại, nhưng chó đẻ đường thành tật xấu tham rượu, cũng không phải mỗi lần đều có người bao dung được người."

"Tạ phu nhân, ta trở về tất nhiên hảo hảo dạy tiểu nữ."

Nữ tử nói chuyện sắc mặt trắng bệch, lúc này cũng ý thức được chính mình vừa mới luống cuống, đầu cũng không dám nâng, đi theo người nhà về tới vị trí ngồi, trong lòng âm thầm may mắn Kim phu nhân không có truy cứu so đo, nhưng không biết ánh mắt người nhà nhìn nàng đã hoàn toàn lạnh xuống dưới, về sau đầu của nàng cũng gắn thêm cái thanh danh tham rượu.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.